

Heiki Vilep

HIRM

**Tartus
2010**



Toimetasid Maia Tammjärv ja Piret Bristol
Kujundas Heiki Vilep
Küljendajas Artur Kuus
Kirjastajas A-Disain OÜ

Kõik õigused kaitstud © Heiki Vilep
www.vilep.com, vilep@vilep.com

ISBN: 978-9949-9032-0-7

Erilised tänud:



Auli Vilep, Olavi Ruitlane, Merca, Piret Bristol, Hannes Varblane, Ott Kilusk, Janika Pael, Eike Metspalu, Anu Aaremäe, Alar Salurand jpt., kelle sõna sai otsustavaks selle raamatu ilmumisel.

Sissejuhatuseks

**See varitseb
meid kõiki**

H etk, äratundmine, võpatus. Hämaruses ligihiiliv viiv, mille jooksul asjade pealispind, see turvaline kattevari pudeneb koost, sulab nagu oktoobrikuine lumi sooja vihma käes.

Viigitud ülikondade ja siledete kleitide alt ilmuvad nähtavale veri ja soolikad. Ligihiiliv surm oma anatoomilises üksikasjalikkuses. Surm, mille puhul elundite bioloogiline talitlus lõpeb, pärasool jookseb ohtes tühjaks ja kopsud plahvatavad veristeks kämpudeks. Ümbritsevad esemed saavad täpsed kontuurid, sosistavad oma tähendusi ja keelduvad edaspidi olemast tuimad rekvisiidid. Nipsasjad riiulitel.

Kõikvõimalikud eetikakategooriad ja maotud viisakusavaldused känguvad, et anda ruumi pead-
tõstvatele kompleksidele ja hirmudele.

Me tunneme seda armastuse lõppedes, kisen-
davas üksinduses, elu ürgargipäevastes ringkäi-
kudes. Kõõmane pea langeb jõuetult käte vahele. Ma elan, liigun nagu käimapandud masin, aga miks? Kellele on seda vaja? On see mingi halb nali? Kõik on ju lõppkokkuvõttes tuhandeid kordi läbi tehtud ja läbi valutatud. Kõigest, mida kunagi

nimetasime rõõmuks, jääb irooniline irvitus, valu-grimass. Kes selle läbi elanud, ei näe enam kunagi maailma endisena. Ees seisab tee. Uus tee.

Võta ja keera see kõik enese kasuks. Tee midagi suurt ja hullumeelset – kirjuta raamat, ehita metsa erootiline kuju või laamenda kusagil kõrtsis. Naudi seda, et sa tekitad hämmingut ja lase metafüüsilistel ühikutel voolata oma pangaarvele. Mis sellest, et seda kõike pole päriselt olemas, et see kõik on illusioon. Kui sa suudad enesele otsida tegevuse, millele pole ühest seletust, siis oled sa puudutanud igaviku ust...

Ott Kilusk, kirjanduskriitik

See raamat on diagnoos. Ma kardan, et kui Heikile poleks jumala poolt antud annet luua seda kõike kujundlikult, oleks me tublidel kaitsepolitseinikel tegemist fruktiga, kes oleks oma inimlikkuse juures ohtlikum ja läbinägelikum kui Polistšuk ja Pae tänava pommimees kokku.

Kuradile ulme – just täpselt niimoodi inimese aju funktsioneeribki, nagu siin kirjas. Nagu kõik “esmane”, mis inimeksistentsiks oluline, on siin reas ka kõik ülejäänu ja abstraktne, mis inimesel

„esmast” taluda avitab. Kohati esitab kujutelm end tõepoolest reaalsemalt kui fakt.

Lugege vend Vilepit, pimedad! Valgus ei olegi nii hirmus!

Olavi Ruitlane, kirjanik

Naine, töö, raha, auto – mida hakkab peale mees, kes ühel päeval leiab end ilma nendeta? Mis jääb alles, kui kõik näikse olevat kadunud? Just sellistes olukordades sünnivad ameerikalikud superkangelased. Raamat, mida hea lugeja käes hoiab, ei jutusta elule allajääjatest.

Mul on hea meel, et Tartus, Lõuna-Eesti kirjanduse keskpunktis on sündinud taas põnevusega loetav ja suurepärane romaan, mis suudab haaravat sündmustikku ülal hoida korraga mitmes paralleelmaailmas, ning et sündinud on ka uus romaanikirjanik Heiki Vilep.

Piret Bristol, kirjanik

Esimene peatükk

Kummaline raamat

ratuskell tirises kaks tundi hiljem kui tavaliselt. Eric viskas teki pealt, hüppas voodist välja ja vaatas üle kõik kellad, veendumaks, et – tõesti! – ta oli lootusetult hilineanud lõppjärgus läbirääkimistele, mille õnnestudes oleks talle pakutud suurepärasest töökohta. Töökohta, mis talle vägagi korda läks. Helistaks, mõtles ta korraks; ütleks, et olen haigestunud... Ah, ei – see olnuks läbinähtav ja helistama oleks pidanud varem.

Rikutud tujuga kõmpis ta trepist alla esimesele korrusele ja hüüdis naist:

„Nathali, kus sa oled?“

Majas valitses täielik vaikus.

„Ilmselt läks poissi kooli viima ja käib poest läbi,“ mõtles Eric. Tööle pidi Nathali täna minema alles lõunaks.

Eric keeras raadio käima hetkel, mil rahulik, külm diktorihäääl ütles:

„Ja nüüd politsei uudised. Täna hommikul kella seitsme paiku sõitis A - B maanteel, C küla lähedal teelt välja tumesinine Audi. Roolis olnud naisterahvas toimetati vigastustega B linna haiglasse. Õnnetuse asjaolud on selgitamisel.“

Ericul käis kuum piste südamest läbi.

„Tumesiniseid Audisid on ju palju,“ ütles kaine mõistus. „Miks peaks see just Nathali olema?“

Eric pani kohvivee tulele ja kobistas teisele korrusele, et kütmata köögi jaheduse vastu midagi selga tõmmata. Kätte oli jõudnud trööstitu hilis-sügis.

Dressipükse jalga sikutades mõtles ta, et huvitav, miks naine täna tuld pliidi alla polnud teinud. See oli kummaline, sest Nathali pani *alati* kõigepealt ahju kütte ja alles seejärel hakkas asjatama. Ericu mure süvenes aeglaselt, aga järjekindlalt.

Käsi haaras suitsupaki järele, mis oli tema üllatuseks tühi. „Naljakas,“ mõtles ta, „eile jäi ju veel üle poole paki alles.“ Heitnud pilgu naise öökapile, märkas Eric konisid täis tuhatoosi all neljaks kokkumurtud paberilehte. Ta voltis selle kiiruga lahti ja luges tuttava käega kirjutatud rindu:

„Eric!

Ma tõesti ei suuda seda kõike enam taluda. Ma arvan, et sa pole mind kunagi tõeliselt armastanud. Pealegi on mul juba ammu keegi, kellest ma sulle rääkinud pole. Keegi, kes armastab mind tõeliselt. Viisin Ernie kooli, las ta jääda esialgu sinu juurde, eks siis hiljem vaatame. Auto toon sulle täna tagasi. Kapis on kruupe ja makarone vähemalt kuuks ajaks, edasi jõuad juba ise mõelda. Anna andeks, ma ei suuda sulle enam lapsehoidjaks olla.

Nathali.“

Ericu unine teadvus püüdis meeletult kõik sellehommikusi veidruse omavahel seostada. Ta võttis otsustavalt telefoni ja helistas infoliinile: „Palun öelge mulle B haigla valvelaua number.“ Operaator teatas kuivalt numbri ja Eric helistas. Paari kutsungi järel tervitas teda asjalik nais-hää.

„Tervist,“ alustas Eric ebalevalt, „ega teile pole täna hommikul toodud sisse Heini nimelist? Nathali Hein.“

„Üks hetk.“ vastati. Eric ootas hetke. Väga pika hetke.

„Halloo? Olete veel seal?“

„Jah,“ Eric tundis klompi kurgus.

„Nathali Hein toodi küll täna. Ei, midagi väga hullu ei ole, ärge ehmuge. Vasak reieluu, parem randmeluu, kaks roiet ja kerge peapõrutus. Sellise avarii puhul oleks võinud palju hullemini minna!“

„Millal ma teda näha võiksin?“ küsis Eric.

„Kes te talle olete?“ küsis asjalik hää vastu.

„Mees,“ vastas Eric.

„Mees just hiljuti küsis ta järele.“ Naise häälest kostis segadust.

„Vabandage siis,“ ei osanud Eric enam midagi öelda. Ta lülitas telefoni välja ja istus voodiservale.

„Mees just küsis ta järele? Mis kuradi mees?“

Peale segast sisevõitlust leidis ta, et paanika

teeb asja veel hullemaks. Tuli kõik rahulikult läbi mõelda.

„Naist mul siis enam ei ole? See on punkt üks,“ tegi ta kokkuvõttega algust. „Autot pole ka, vähemalt ajutiselt mitte – see on teiseks... Ja töökohta, sest selle magasin ma müstilistel asjaoludel maha – see on kolmandaks.“ Eric tegi väikse pausi ja mõtles natuke.

„Nojah, neljandaks ei ole suitsu ja viiendaks...“ Ta hakkas kiiresti taskutes sorima. Teinud põhjaliku ringi peale, pidi ta nentima:

„Viiendaks ei ole ka raha. Vot nii on lood.“

Nende viie punkti taustal raskendas Ericu olukorda asjaolu, et ta elas maal – kakskümmend viis kilomeetrit B linnast. Linna poole läks kolm bussi päevas ja linnast tuli kolm. Esimesed kaks varajast olid juba läinud ja kolmas läks õhtul peale tavalist tööaega. Õhtul tuleb juba Ernie, mõtles Eric, ja kus ta siis enam lapsega mööda linna kondama hakkab...

Ta kõndis sihitult mööda maja ringi ja kuulatas kellade tiksumist. Kuidagi liiga vaikne oli. Sektsioonkapi riiulil seisis reas odavates raamides fotod. Eric ja Nathali, Nathali ja Ernie, Eric ja Ernie. Ühel fotol istusid nad kolmekesi diivanil. Ernie oli siis vaevalt aastane. Kõik kolm särasid nagu pühademunad. Kõrval jälle oli veidi udune pilt Nathalist, kus ta seisis sünnitusmaja taustal, helesinise teki sisse mähitud pamp süles.

Miks tundus Ericule, et ta oli justkui valesse

aega ja ruumi asetatud? Ta polnud tänast hommi-
kut enda arust kuidagi ära teeninud. Ta polnud
luuser ega joodik, tegeles lapsega, putitas kodus
kõik masinad korda ja üldse... Mõnikord õhtuti nad
isegi laulsid Nathaliga Ericu tehtud laule ja tund-
sid olemisest rõõmu. Jah, tõesti, alates päevast, mil
Eric töötuks jäi, olid suhted kippunud pingelisemaks
minema. Nad ei saanud enam lubada endale nii-
palju restoranides, teatris ja sõpradel külas käimist
kui varem. Nathali käis üksinda tööl ja palk ei
olnud tal just suur.

Et mõtteid mujale viia, võttis Eric riiulist esi-
mese ettejuhtuva raamatu, heitis diivanile ja
püüdis lugeda. Ta sattus kummalise ulmeka pea-
le, mille peategelasteks olid kolm meest, kes kõik
elasid eri aegadel erinevates maailmades. Kusagil
poole raamatu peal selgus, et kõik kolm meest
osutusid tegelikult kellegi neljanda väljamõeldi-
seks.

„Jabur,“ arvas Eric ja ta silmad vajusid pikka-
mööda kinni.

Teine peatükk

Pimedus on teadmatus

„**K**us emme on?“ küsis kümneaastane Ernie koolikotti nurka visates. „Emmega juhtus väike õnnetus. Ta on haiglas,“ vastas Eric unesegaselt.

„Kui väike õnnetus?“ tardus poeg paigale ja vaatas isale ehmunult otsa.

„Paar kuud peab ikka voodis vedelema.“ Eric proovis näida võimalikult muretu, et poega mitte liigselt ärritada.

Ernie mõtles natuke, vaatas isale otsa ja nähes tolle morni nägu, tegi juttu hoopis muust:

„Homme peab söögiraha ära maksma,“ lausutas lühidalt, pistis õpilaspäeviku isale nina alla ja istus köögilaua taha, pilk aknast välja kaugusse suunatud.

Isa luges sissekande läbi, lehitses päevikut siitsealt ja lausutas väsinud hääl:

„Tead, seekord vist jääb maksmata, sest...“ Eric ei osanudki kohe põhjendust leida ja jätkas võimalikult optimistlikult:

„Sööme lihtsalt kodus kere kõvasti täis ja...“

Erniele ei pidanudki õnneks enam asju eriti pikalt lahti seletama.

„Homme on mul kõvasti tegemist, nii et võib-

olla ma viieks tagasi ei jõua. Pane siis makaronid keema ja... Ah, oskad ise küll, sa ju suur mees juba.“

„Millal me emmet vaatama läheme?“

„Ma arvan, et praegu mitte, sest ta on päris korralikult katki ja vaevalt ta üldse kellegagi rääkida tahab.“

Ernie ei öelnud midagi, tuli vaikselt issi juurde ja võttis ümbert kinni. Siis jooksis ta kiiruga trepist ülakorrusele, et pisaraid varjata ja mõne aja pärast oli kosta marulist klahviklõbinat. Ernie tuiskas oma varumaaailmas kolle maha kõmmutades katkombides ringi.

Kui Eric oli nõud ära pesnud ja pojale järgnenud, oli see juba tõelises mänguhoos.

„Issi!“

„No räägi.“

„Kas sina ka päris tõsiselt ära ehmud, kui siin mängus mõni skorpion sulle järsku nurga tagant näkku hüppab?“

„Ikka ehmun,“ vastas Eric.

„Aga ise sa räägid, et telekat vaadates tuleb mõelda, et see on lõppude lõpuks ikkagi ainult film, mitte päris elu.“

„Nojah, aga ehmuda võib ju isegi halva mõtte või kujutluse peale, mis siis veel mängust või filmist rääkida.“

„Aga mis vahe on ehmumisel tõelise peale ja ehmumisel kujutluse peale?“

„Ega suurt vahet vist olegi,“ vastas Eric

mõtlikult. „Ainult et tõeline võib sulle tõeliselt viga teha.“

„Hardi isa ütles, et need mängud võivad ükskord närvid persse keerata.“

„Sellepärast ma räägingi, et filmi tuleb suhtuda nagu filmi ja mängu nagu mängu.“

„Siis ma pean lihtsalt vähem ette kujutama?“

„Teatud asjade puhul vist jah,“ kippus Eric vastamisega jänni jääma ja püüdis ruttu läbi mõelda, et kustmaalt, kurat võtaks, jookseb see piir, kui palju tohib ette kujutada ja kustmaalt võtta asju nii nagu nad on.

„Issi!“

„Mis veel?“

„Kustsaadik ei tohi enam ette kujutada, et närvid persse ei läheks?“

Nonii – mõtles Eric – nüüd on see aeg käes, kus ma enam omaenda pojale vastata ei oska. Ta vaikis nõutult, kuni Ernie ise jätkas:

„Tead, tegelikult peakski nii olema: vaatad seda monitori, nagu arvutiekraani ikka ja vaatad neid kolle, nagu programmeeritud joonistusi. Sa mitte ei võitle nendega, vaid lahendad programmi poolt ette antud ülesannet.“

„Mida sa sööd, et sa nii tark oled?“ küsis isa ilma erilise pilketa.

„Makarone,“ vastas poeg selge pilkega.

„Issi!“ jätkas Ernie pärast mõningat vaikimist.

„Kas sa midagi üldse päriselt kardad?“

„Sellist inimest, kes üldse midagi ei karda, pole vist olemas,“ arvas Eric.

„Mina kardan pimedust,“ tunnistas poeg. „Ja natuke sind ka, kui sa pahas tujus oled ja ma midagi valetanud olen.“

„Ära siis valeta!“ soovitas Eric. „Hirmust pidigi niimoodi jagu saama, et otsid ta ise üles ja vaatad talle otsa.“

„Ja kaua ma teda vahtima pean?“ küsis Ernie.

„Niikaua kui üle läheb,“ arvas Eric.

„Aga kui ei lähe?“ pinnis poeg edasi.

„Too näide, sul on vist midagi hinge peal?“

„No seesama pimedus,“ ütles poeg.

„Aga see on ju lihtne,“ lohutas Eric. „Pimedus on teadmatuse. See on hirmus, sest sa ei näe, mis seal sees on. Teadmatuse ees tunnebki inimene kõige suuremat hirmu.“

„Mis ma siis tegema pean?“ küsis Ernie.

„Teadsa saada,“ vastas Eric. „Näiteks. Lebad pimedas toas oma voodis ja kuuled mingit krabinat. Siis hakkavad igasugused kujutlused tekkima. Sina tõused üles, paned tule põlema ja veendud, et toas pole midagi ega kedagi hirmsat.“

„See on toas. Aga metsas?“

„Sellega on veidi keerulisem. Aga teadmine päästab ikkagi. Elus õpid, et enamuse loomi kardab rohkem sind, kui sinul neid põhjust karta on. Ja vaenlastega on lugu selline, et pimedus on sulle sama palju relvaks kui neilegi.“

„Aga kui on lihtsalt hirm. Kui ma ei karda ei vaenlast ega loomi?“ ei jätnud poeg pinnimist.

„See on vist loomulik,“ arvas Eric. „Päris ilma hirmuta ei saa, see on nagu väike kaitsevahend ka – oled ootamatuste vastu rohkem valmis.“

Erniel oli nüüd piisavalt mõtlemissainet ja ta jättis isa mõneks ajaks rahule.

Aga Ericul endal oli veider tunne. Ta hakkas mõtlema, et tal polnudki enam nagu midagi karta. Kõik, mida ta oleks võinud karta, oli nüüd käes: naine oli valinud teise mehe, poeg võetakse ka ükskord ära, auto oli hunnikus ja töökoht läinud. Ainuke, mis veel tulla võis, oli nälg.

„Lähen laenan naabrimehelt suitsu,“ teatas ta Erniele välisukselt ja sulas õhtuhämarusse.

Kolmas peatükk

Rentslis

Vaatamata poolunetule ööle, ärkas Eric järgmisel hommikul tund aega varem kui tavaliselt. Ta pani tule pliidi alla, täitis kiirkeetja veega ja keeras raadio käima. „Pojal lasen veel veidi magada“, mõtles ta endamisi, võttis hariliku pliatsi ja ettejuhtuva paberi ning hakkas oma järgnevaid samme planeerima:

„Esiteks: Raha laenata,“ kirjutas Eric kõigepealt.

„Teiseks: Autoga midagi ette võtta.“

„Kolmandaks: Mõelda töökoha peale.“

„Neljandaks: Rita üles otsida.“ Selle rea tõmbas ta siiski kohe rasvaselt maha ja asendas uuega:

„Nathalit vaatamas käia. Täpselt.“

„Viierendaks: Palju suitsu.“ Jupp aega pliatsit närinud, tõmbas ta sõna „palju“ maha.

„Kuuendaks: Kui raha saab, siis midagi poest. Midagi peale makaronide.“

„Tšau!“ Ernie oli silmi hõõrudes köögiuksele ilmunud.

„Kus emme on?“ Ta jäi korraks isa askeldamist jälgima ja alles siis talle meenus:

„Ahjaa...“ Poiss kadus peldikusse ja tagasi tulles tõi kaasa valge kassipoja, kes välisukse taga juba pikemat aega põrgulärmi oli teinud. Kassipoeg, nuusutanud taldrikule pandud makarone, turtsatas korra, taganes veidi maad, tõi esile pika haleda „mjäuu“ ja hakkas siis ikkagi servast nosima.

„Täna näkkab ehk raha,“ püüdis Eric poja ees vabandada, kui see oli käitunud enam-vähem samuti nagu kassipoeg.

Bussipeatusse oli kolm kilomeetrit astuda ja nad tegid seda vaikides. Tee peal koukis Eric postkastist välja kolm ümbrikku.

„Telefoniarve, maamaks ja meeldetuletus pangast, et eelmise kuu laenusumma on tasumata.“

„Kokku viis tuhat,“ arvutas Eric endamisi.

Nad olid maja peale laenu võtnud ja seda oli veel kokku kümne tuhande eest jäänud. Talle meenus, kuidas Nathali oli kord karjunud, kui Eric purjuspäi koju tuli:

„Ilma minuta oleksid sa ammu rentslis!“

„Kas ma nüüd siis lõpuks olen rentslis?“ mõtles Eric endamisi ja püüdis bussipeatuse poole astudes välja mõelda, mida täpselt tähendab „rentslis olema“.

Suur osa päevast kulus autoga jäändamisele – bürokraatiale ja äraveo korraldamisele. Auto oli nii kehvas seisus, et seda polnud mõtet remontida ja Eric lasi ta lihtsalt lammutusse vedada. Raha sai

siiski niipalju, et maksta ära kõik võlad ja maksud. Autost oli ta küll ilma, aga vähemalt võlgadest lahti. Natuke jäi veel alleski, nii et rahalaenamise punkti võis hommikul koostatud nimekirjast välja jätta.

Töökoha otsimisele ei jäänud tal lihtsalt piisavalt aega ja Nathalit üle vaatama ta miskipärast ei kiirustanud. Ostnud turult mitu kantsakat liha ja muud söögikraami, astus ta vaikides bussijaama poole. Aeg-ajalt peatus ta kaupluste vaateakende ees ja uuris igasugu pudi-padi – ülikondi ja kalavarustust, elektroonikat ja kingi. Lõpuks peatus ta kontoritarvete poe ees ja jõudis korraga äratundmisele.

„Olgu, alustame siis pealegi otsast.“

Eric astus poodi sisse ja väljus sealt kahe paki paberi ning printeritindiga. „Kui muud tööd hankida ei suuda, hakkab kirjutama,“ oli ootamatu otsus tehtud.

Koduteel bussis loksudes kangastusid talle kuulsusrikas tulevik ja kõrged honorarid, haritud seltskond, vastuvõtud ja raamatuesitlused. Tema, Eric, istub suurte akendega hiiglaslikus raamatupoes jalg üle teise ja jagab autogramme. Juurde astub Nathali ja ulatab talle avatud kaanega paksu bestselleri:

„Kas allkirja saaks, palun...“

„No seda väikest asja ikka saab!“ vastab Eric ja kirjutab lennuka autogrammi.

Ericul hakkas oma mõtete pärast piinlik, aga ta tundis end sellegipoolest palju paremini.

Kui Ernie koolist koju jõudis, leidis ta, et vanamees on ära pööranud: istub arvuti ees ja vahib tühja ekraani.

„Ootan muusa suudlust,“ põhjendas Eric.

Mitu tundi istus vanamees tööpoolest arvuti taga ja vahtis üle kuvari tapeedimustrit. Ta oli tuled ära lasknud ja öökapil põles jäme küünal.

Aeg-ajalt tõusis ta toolilt, kõndis mõtlikult edasi-tagasi ja tegi võimlemisharjutusi.

Homniku poole ööd ronis Eric tagurpidi käpu-li järsust trepist alla korrusele ja otsis meeleheitlikult raamatut kolmest mehest, kes olid neljanda väljamõeldised. Raamat oli kadunud. Eric sirvis näpuga läbi kõik köited, aga tulu ei miskit. Ta nihutas isegi diivanit, vaadates selle taha ja alla. Raamatut ei olnud. Kummaline. Pealegi teadis ta oma raamatukogu peast, sest oli kõiki teoseid lugenud. Tal oli kombeks jätta endale koju vaid need eksemplarid, mis talle tööpoolest korda läksid. Kolmest mehest ei olnud ta enne midagi kuulnud ja Nathali ei olnud siiani peale kokaraamatute ja paari naisteka suurt koju toonud. Segaste tunnetega ronis ta tagasi ülakorrusele, istus veel pool tundi arvuti taga ja ootas muusa suudlust.

Siis korraga klõbistas ta esimese rea:

Vaatamata kõikidele vastuargumentidele pidi ta

tunnistama, et surra on täpselt sama palju mõtet kui eladagi.

Nüüd arvutas Eric välja, kui kaua ta sellises tempos kirjutab kolmesajaleheküljelist romaani. Ta sai aukartustäratava numbri – umbes 3000 päeva. See tegi üle 8 aasta. „Rikkaks niimoodi ei saa,“ nentis ta uut suitsupakki avades. „Peab vähem mõtlema ja rohkem kirjutama.“

Seoses rohkem kirjutamisega meenus talle üks kunagi loetud väga paks raamat, kus autor astus üle surnud filosoofide peade, nii et varbad aeg-ajalt mõnele suhu või silma sattusid. Algul teatas ta, et mitte millelgi pole mõtet ja siis kukkus kirjeldama, kuidas kõik mineviku filosoofid enam või vähem täielikku jama on ajanud. Seda tegi ta niisuguse põhjalikkuse ja kirega, et alles raamatu lõpuks sai Eric aru kui mõttetu ja tühi kirjutatu tegelikult oli.

Mis siis, et Schopenhauer lookas pidulaua taga enesetappu ülistas. Palju igavam oli sada lehekülge järjest lugeda, miks ta seda oletatavasti tegi ja kuidas see ikka kõik maru vale oli. Ühesõnaga, raamatus ei olnud tuuma, sisu, pointi, vitamiini – kuidas iganes seda ka ei nimetaks.

Sellist raamatut Eric kirjutada ei tahtnud. Rohkem kirjutamise variant langes ära. Ta vahtis taas tapeedimustrit ja kiskus suitsu. Kirjutama pidi põnevalt.

Nii möödus veel tund või paar ja koos päikese tõusuga kirjutas Eric lõpuks teise rea:

Ja kui ta veel surnud ei ole, siis ei ela ta ka mitte.

Eric sai aru küll, et see ei ole õige asi, pealegi oli kaks lauset öö jooksul ilmselgesti vähe. Ja põnevust ei tulnud ka kusagilt otsast. Enne uinumist otsustas ta, et tuleb valida teine žanr – rohkem sündmustikku. Ja kasvõi tulistamist. Aga enne seda kõike tuli Ernie kooli saata, kuuekümnekilosele lambakoerale nimega Johnny putru ette anda ja natuke puhata.

Neljas peatükk

Vanamees rabeleb

Kui Eric ärkas, oli päike juba kõrgel taevas. Ernie oli ise endale midagi külmpapist hamba alla vaadanud ja ise kooli läinud. Koer vaatas Ericule lõpmata nukrate silmadega otsa ja siis taipas mees, et see elajas tahab jälle süüa! Kassipoeg oli kõhn nagu roots ja Eric kujutas ette, kuidas rotid ta enne suurekskasvamist nahka pistavad.

„Issi, sa peaks midagi tegema hakkama!“ oli Ernie eelmisel öhtul poetanud.

„Sa vaata, et sa kolmede sisse ära ei upu!“ oli Eric ennast kaitsnud.

Eric andis koerale konte ja kassile näpuotsaga toorest liha, kuulas natuke aega matsutamist ja kolis siis ülakorrusele. Molutanud tunnikese arvuti taga, tegi ta huupi sõnu ritta seades uuesti katset:

Enne, kui mustas nahkjopes päikseprillidega mees oli jõudnud käe diplomaadikohvriga ette sirutada, et teise käega vastu võtta Harry kohver, riivas kuul nende peade kohal krohvi ja mõlemad mehed tardusid korraks paigale. Harry oleks äärepealt saadud

kohvri maha pillanud. Ta põgenes paar korda pimesi seljataha tulistades üle aedade kesklinna poole. Alles põksuva südamega autosse istudes taipas ta täie teravusega, kui ohtlikku mängu oli mänginud.

Eric vaatas üllatunult oma nelja sõrmega arvutisese toksitud lauseid – see oli juba hoopis parem! Ta läks kööki ja pani kohvivee üles. Kuus ja pool rida ühe minutiga! Nii võib veel ratsa rikkaks saada. Kui kohvi valmis sai, rüüpas ta seda nii hoogsalt, et kõrvetas keele ära.

„Läbi raskuste tähtede poole!“ muigas ta poole suuga. „Ei, pigem läbi tähtede raskuste poole!“ leiutas Eric oma tegevusele uue lipukirja ja roninud koos kohvikruusiga tagasi üles, püüdis samas vaimus jätkata:

Jõudnud hotellituppa, pakkis ta kiiruga asjad ja lahkus võimalikult märkamatu. Diplomaadikohvri sisule mõtlemine pani ta südame kaks korda kiiremini lööma. Harry oli kohvrit raputades jõudnud selgusele, et see sisaldas midagi jahukottide sarnast. Narkots – mis muud.

Linna piiridest välja jõudnud, rahunes ta veidi ja süütas suitsu. Jumal tänatud, et ta kohvrit maha ei olnud pillanud – see oli üks olulisematest mõtetest, mis Harry peas praegu ringles. Vastasel juhul oleks ta nüüd kahe tule vahel ja võib-olla isegi surnud.

Eric oli enesega rahul. Oleks tal koolikirjandite

kirjutamine nii ladusalt läinud, poleks tarvitsenud elu jooksul kümmet ametit pidada.

Otsustanud mõtteid koguda, läks ta õue ja vaatas koeraga tõtt.

„Miks sa silmad ära pöörad, lontrus!“ tundis ta üle pika aja vajadust kellegagi rääkida. „Ise tahad veel hunt olla...“

Konti närida saanud lontrus oli kõigega nõus ja tõmbas kükitaval peremehel keelega üle näo, nii et see kuklaga maas ära käis. Jonny oli oma suure kaalu tõttu ennegi Ericu sõpru käppade õlgadele paneku ning lakkumisega langetanud.

„Kui sa veel nii teed, lasen su kuudi õhku!“ pahandas Eric ja mõtles, et üksinda on maakohas päris hea elada. Vähemalt ei kuule keegi, mis lolusi sa suust välja ajad.

Saanud viimasest mõttest julgustust, hakkas ta veiderdama. Pöördudes olematu naisterahva poole, lausus Eric nuga ja kahvlit kätte kujutledes:

„Olge nii kena ja serveerige mulle, palun, pool perset!“ Teinud renessaansiaegse kummarduse lahkele daamile, lõi ta jalaga saadud kehaosa nagu jalgpalli ja juubeldas löödud värava üle nagu tõeline fanaatik.

Karjunud ennast tühjaks, märkas ta ehmatusega, et väraval seisab Ernie naabritüdruku ja sõbraga.

„Me siin vestlesime pisut,“ viipas ta koera poole ja tegi ruttu majja asja.

„Vanamees rabeleb veits,“ ei osanud ka Ernie sõpradele nähtut paremini seletada.

„Kas ta tööle ei käigi?“ küsis naabriplika.

„Ta kirjutab raamatut,“ ütles Ernie nagu muu- seas ja hakkas kiiruga uut teemat otsima.

„Minu oma laulab roppe laule,“ tunnistas naab- ritüdruk. „See on veel hullem, ma arvan.“

Eric aga istus juba arvuti taga ja kirjutas nii kiiresti kui nelja-sõrme-meetod lubas:

Helises telefon.

„Seekord läks õnneks. Sinu palk on su arvele üle kantud.“ Harry hingas sügavalt sisse ja hoidis tükk aega hinge kinni.

„Huuuuh!“ hingas ta nüüd pikalt välja ja vajutas gaasi. „Mööda läks sedapuhku! Ja korralik nuts ka arve peal...“

Õhtuhämaruses jõudis ta N linna ja parkis auto ööklubi „Las Vegas“ tagaukse lähedale. Kontrollinud padrunipidet, pistis ta püstoli püksivärvi vahele ja, vaadanud eelnevalt ringi, koputas pruunile metal- luksele parooli.

„Sind oodatakse,“ ütles suurt kasvu kiilakas kapp ja saatis teda kuni kõrvalsaali ukseni.

Nahkdiivanil istusid Ralf ja Tom. Eemal, akna juures, seisis võõras mees seljaga teiste poole. Harry muutus valvsaks.

„Oleksid äärepealt kõik kihva keeranud, mis?“ küsis Ralf külma ja võõra häälega. „Nagu sa esimest korda üleandmisel oleksid käinud!“

„Kurat, ma tegin kogu kvartalile ringi peale, enne kui kohale läksin.“

„Olgu, nüüd asjast. Kusagilt tilgub läbi. Kui sul on kahtlusi, ütle välja. Vastasel juhul peame põhjaliku puhastuse tegema ja sellest ei pääse ka sina. Võib juhtuda, et paljud saavad ilmaasjata viga. Räägi!“

Harry vaatas vilksamisi võõra poole ja lausus rahulikult:

„Ma pean kõik läbi mõtlema. Kindlalt tean ma ainult, et mina see ei ole.“

„Ära täna igaks juhuks koju mine,“ ütles Tom kõrvalt. „Ole öö mõne tibi pool, mõtle asja üle järele ja hommikul kell 10.00 saame kokku. Koha suhtes helistame üle.“

Harry astus vaikides ukseni ja tundis kõigi nende seitsme sammu jooksul akna all seisva mehe hindavat kõõrdpilku.

Eric aga tundis, et kaelasooned jäävad valusaks. Raske füüsiline töö see kirjutamine, mõtles ta; ja suitsu läheb palju. Ta jõi külma kohvipõhja ära ja sai suhu rohkem kohvipaksu kui kohvi. Sekretäri võiks palgata, oli järgmine tähelepanek – mõte liigub kiiremini kui näpud. Dostojevski pani tänu stenografistile vist umbes kuu ajaga paksu romaani hakkama. Ilma stenografistita oleks ta kindlasti poole vähem kirjutanud.

Eric võttis nurgast lõõtspilli, istus voodiservale ja laulis täiest kõrist:

„Voolga, Voolga, matt radnaaja,
Voolga ruuskaja rekaaaaa.“

Trepilt kostis samme ja ta pani ruttu lõõtsa käest, jäi akna alla seisma ja kujutas ette, et on palgamõrvar, kes peab narkokuller Harry ära koksama.

„Issi!“

„Mis lahti?“

„Kuna me emmet vaatama läheme?“ Ernie seisis ukse peal sihitu igatsusega pilgus nagu lastekodu laps ja Eric tuli maa peale tagasi.

„Homme,“ ütles ta otsustavalt ja luges mõttes oma säästud üle.

„Kas ma mängida võin?“ küsis Ernie ja vaatas igatsevalt arvuti poole.

„Olgu,“ lausus Eric. „Täna on sinu õhtu.“

Ta lasi printerist täpselt leheküljepikkuse teksti välja ja mõtles, et nii mahub ju ühe aasta sisse äragi.

Viies peatükk

Hirm teadmatuse ees

Hommikul sõitsid Eric ja Ernie koos B linna. Ernie läks kooli ja Eric otustas end pisut tuulutada. Ta andis pojale üle pika aja taskuraha ja lehvitas järele, kui Ernie raske kooliukse taha kadus.

„Poisid peaksid linna vanaema juurde jätma... Üks ma temaga varsti hakkama ei saa,” mõtiskles Eric ja tõmbas jopekrae üles. Väljas tibutas peenikest uduvihma ja raekoja kell lõi kaks haledat pauku. „Üldse peaksid maamaja maha müüma ja ise ka ära linna kolima. Siin inimesed ümberringi ja hea tööd otsida.”

Ericule meenus, et ega see maamaja ost olnudki tema idee, see nagu rohkem Nathali pealekäimine. Nathali rikas õde oma firmajuhist mehega ehitasid maale, kaksteist kilomeetrit linnast, uhke lossi ja kus siis meie... Meie ka ju kehvemad ei saanud olla.

Kui Eric oli tubli tunnikese kesklinnas ringi jõlkunud ja inimeste sagimist jälginud, pani ta tähele, et mõtted üha enam alustatud raamatu poole kipuvad. Ta tundis kummalist tungi oma lugu lõpuni kirjutada. Miskipärast näis talle, et loo

lõpus peitub mingi lahendus. Tema enda jaoks. Siiani ei olnud tal oma uue töö mastaapsusest õrna aimugi. Nüüd hakkas ta tajuma, et jutu lõpus peitub seletus ja pääsemine. Kummaline. Reaalne pääsemine läbi väljamõtlemise?

Bussijaama puhveti ukselt löi näkku tuttavat kapsahaisu. Eric ostis suitsu ja inspiratsioonitekitajaks paar õlut. Buss oli puupüsti täis ja tuttav külarahvas vahtis teda silmanurgast. Mõned kaastundega, mõned parastavalt.

Astudes viimast kilomeetrit metsaäärt pidi kodu poole, tegi Eric otsuse – veel enne päris suve algust läheb maja müüki.

„Tere, härra kirjanik!” tervitas Johnny teda üle juba hämarduva õue sametisel bassihäälel. Koer hüppas peremehe ümber nagu pöörane. Eric tardus ja vaatas enda ümber. Niikaugele, kui silm seletas, ei olnud ühtegi hingelist näha.

„Hakkan vist hulluks minema,“ pomises ta omaette, silitas Johnny pead ja küsis koerale otsa vaadates:

„Kas sina teretasid mind?“

Johnny liputas ainult saba, kallutas pea küljele ja vaatas niiskete kurbade silmadega peremehele otsa.

„Imelik,“ seletas Eric koerale, „sellist asja pole minuga varem juhtunud. Tean küll, et on hallutsinatsioonid ja kõiksugu hääled, aga mina ei ole ju hull!“

Koer kuulas, kallutas pea veel rohkem viltu ja

tõmbas siis keelega üle Ericu näo. Sedapuhku kuidagi eriti õrnalt.

Eric tõusis, kehitas õlgu ja astus majauksest sisse.

Võtnud õllepudelid ja suitsud näppu, ronis ta ülakorrusele, istus arvuti taha ja tundis, et käed värisevad. Kulistanud pool õlut korraga ära, proovis ta kirjutada:

Harry vahtis lakke ja kuulatas hääli akna taga.

„See on kindlasti Sten, kes infot lekitab,“ oli ta kindel. „Sten armastab topeltmängu.“

Blond tibi ta kõrval kippus norskama ja Harry pigistas tal nina kinni. Tibi korsatas ja ajas automaatselt käe Harryle jalgevahele.

Harry lükkas käe ära ja tõusis, et akna juures värsket õhku hingata.

„Homme annan Steni välja,“ otsustas ta. „Seadis mu elu ohtu ja nii tasuvast tööst pole mul reeturi pärast mõtet loobuda.“

Harry töö üks plusse või miinuseid – kuidas võtta – oli see, et ta ei teadnud kunagi täpselt, mis kraam ta lukustatud diplomaadikohvris on. Ta oli lihtsalt kuller. Viis oma kohvri õigeaegselt kohale ja raha sai kätte tillukesest lillepoest kesklinnas või kanti see tema pangaarvele. Päris bossi ennast polnud ta kunagi näinud ega lootnudki näha. Ainukesed ülemused, kellega ta lävis, olid Ralf ja Tom.

Täpselt kell 9.30 helises telefon.

„Poole tunni pärast väetiseladude juures.“ See

oli üks paljudest väljakujunenud kokkusaamiskoh-
tadest.

Söönud vaikides ära kohustusliku omleti, suud-
les Harry külmalt tibi otsaesist ja sõitis liftiga alla.
Püstol oli igaks juhuks üle käsivarre heidetud tol-
mumantli all peos. Tema töös tuli nii mõndagi ette.
Õnneks ei teadnud selle tibi olemasolust isegi
Sten.

Kirsipunane Nissan Maxima oli talle kätte antud
avansina. Praeguseks oli ta juba pool selle maksu-
musest tasa teeninud.

„Sõidad M linna. Homme,“ ütles Ralf lakooniliselt
nagu alati. „Paberikraam on siin, kauba saad lille-
poest.“

Harry viskas paberitele pilgu peale. Kohad, ajad,
paroolid, piletid. Peale sõiduplaanide ja piletite tuli
kõik pähe õppida. Sellega oli ta harjunud.

„Kes on lekitaja?“ küsis Tom, kui Harry juba
minekule oli pöördunud.

„Sten,“ vastas Harry ilma vähimagi kõhkluse-
ta.

„Hästi, lase käia! Enne ära helista, kui tagasi
oled või kui midagi valesti läheb. On kõik arusaad-
dav?“

„Täiesti,“ vastas Harry.

„Harry!“ hüüdis Ralf järele.

„Kuulen.“

„Seekord on su kohver eriti hinnaline.“

„Sain aru.“

Paberitest selgus, et ta peab peatuma vööra

nime all odavas äärelinnahotellis. Olgu peale. Asi oli seda väärt.

Eric põles. Ta oli nii õhinas, et ei tahtnud enam õlutki. Tõusis arvuti tagant, kõndis mõõdetud sammul edasi-tagasi, sülitas aknast välja ja istus jälle arvuti taha.

Raha, mille Harry lillepoest või pangaarvelt sai, viis ta alati otseteed Herberti kätte.

Herbert oli kuuekümne viie aastane mõnus vanamees. Kusagilt otsast Harryle kaugel sugulane. Harry käis tihti tema juures juttu ajamas, eriti siis, kui elust tülpinud oli.

„Mul pole teilt enam midagi vaja ja teie ei saa minult ka mitte sittagi,“ tavatses Herbert alatihti öelda, kuigi keegi talt midagi ei tahtnud.

Herbert oli Harryle seifi eest. Igatahes tundus Harryle, et raha Herberti käes hoida oli ohutum kui mistahes pangas. Vanamees oli olnud eluaeg vaene nagu kirikurott ja mitte keegi ei oleks kunagi selle peale tulnud, et ta mingi narkokulleri rahasid peidab...

Eric pidi katkestama, sest telefon helises.

„Eric kuuleb.“

„Issi, kas ma võin täna vanaema juurde jääda?“

„No eks sa jää. Homme ikka tuled koju?“

„Homme tulen.“ Ernie pani toru ära. Eric seisis

keset tuba ja kuulatas hääli. Tal oli tunne, et kuulis allkorrusel kedagi susse lohistamas.

„Mida kuradit?“ mõtles ta ja ronis trepist alla. Kõik tuled põlema pannud, käis ta kaks korda toad läbi. Isegi riidekappi kiikas sisse. Maja oli tühi.

Ta keeras välisukse lukku, keetis endale kohvi ja ronis lõpuks üles tagasi.

Peale kahetunnist sõitu jõudis Harry M linna, parkis auto odavast hotellist poole kilomeetri kaugusele tasulisse parklasse ja esitanud valepassi, seadis end kriuksuva voodi ja ürgaegse mustvalge telekaga toakesse sisse. Nagu vanadel headel aegadel, mil ta Stellaga tiiba oli ripsutanud.

Kokkusaamine pidi toimuma mõne tunni pärast väikeses restoranis linna teises otsas. Harry otsustas seni pisut puhata ja viskas end kitsale voodile pikali.

Kuues peatükk

**Tahad elada,
oska
vingerdada...**

Sedapuhku oli kohvri vastuvõtjaks nais-
terahvas. Kena kleenuke brünett teras-
te pruunide silmadega. Harry tundis ta
kohe ära foto järgi, mille oli eile enne
lahkumist N linnast ära põletanud. Nä-
gude peale oli tal üldiselt halb mälu ja seepärast
põletas ta fotod alati viimasena.

„Harry,“ tutvustas Harry end kätt sirutamata,
nagu neil kombeks oli.

„Miks sul lipsu ees ei ole?“ küsis naine kohus-
tusliku küsimuse.

„Ei leidnud õiget,“ vastas Harry kohustusliku
vastuse.

„Jäta kohver tooli kõrvale ja tõmba uttu!“ manas
naine ette võltsnaeratuse. Elusuuruses oli ta niivõrd
võluv, et Harryt ei kangutanud ükski võim nü lihtsalt
tooli küljest lahti.

„Ehk sööks midagi?“ küsis ta täiesti program-
miväliselt.

„Ma teen välja,“ lisas ta kiiruga, nähes, et naise
silmsilms vilksatas säde alltekstiga „saadetakse ka
igasuguseid!“

„Ma olen tööpoolest eilsest saati söömata,“ mängis Harry oma rolli kangekaelselt edasi.

„Mul on täpselt pool tundi aega,“ leebus naine ja lisas:

„Võid mind Etheliks kutsuda.“

Harry viipas kelnerile, pani raha lauale ja vaatas tolele sisendava pilguga otsa:

„Meil on aega täpselt pool tundi. Kaks praadi ja kaks klaasi valget veini.“

Kelner tõstis käe olematu mütsi äärde ja pistis raha osava liigutusega rinnataskusse.

„Mul ei ole ühtegi naisterahvast, kellega isegi rääkida,“ valetas Harry alustuseks.

„Kui sa tahad minuga magada, ütle kohe,“ vaatas Ethel talle otse silma.

„Sa oled ilus!“ pomises Harry.

„Ma tean,“ vastas Ethel mõtlemata.

„Ja sul pole ju aega...“ jätkas Harry.

„Helista homme sellel numbril.“ Ethel ulatas Harryle käekotist visiitkaardi, millel oli ainult mobiiltelefoni number ja nimi Ethel.

Söömise ajal oli naine vait ja Harry jälgis vilksamisi tema graatsilisi liigutusi.

Söömise lõpetanud, lahkusid nad ükshaaval restoranist ja Harry naases oma odavasse hotelli kriuksuvale voodile mõtteid koguma. Peas olid segamini Sten ja Ethel. Miskipärast tundus talle, et nende vahel on mingi seos. Milline? Kust ta seda üldse võttis? Suutmata midagi välja mõelda, lahkus Harry hotellist ja sõitis koju.

Järgmise päeva hommikul ärkas Harry taas telefonihelina peale.

„Raadiot kuulad?“ küsis Tomi kähisev hääl.

„Vahel ikka,“ vastas Harry unesegaselt.

„Siis kuula, neljanda pealt,“ kähises Tom ja pani toru ära.

Harry keeras raadio lahti ja mõne minuti pärast öeldi politseiuudistes maha, et avarii tagajärjel oli süttinud nii- ja niisugune auto. Omanik olevat sisse põlenud.

„Sten,“ oli Harryle kohe asi selge. Kerge värin läbis ta keha ja tulevik tundus juba vähem turvaline. Aga mis siis, kui kunagi osutab keegi tema peale sõrmega...

Eric jäi mõttesse. Kas tema raamatu sündmused ei arene liiga tormiliselt? Äkki oleks vaja rohkem avada tegelaste hinge, kirjeldada igapäevast eluolu?

Miskipärast hakkas talle üha enam tunduma, et keegi juhib tema sõrmi. Ta ei olekski enam nagu tema ise. Kõik, millest ta kirjutab, tuli kuidagi liiga ladusalt ja takerdusteta. Justkui oleks ta pandud kõike seda üles kirjutama.

„Ma olen stenografist,“ muigas ta mõrult.

„Saan auto tasa, kogun natuke raha ja astun mängust välja,“ heietas Harry tulevikuplaane. „Kes minusugust putukat põletama hakkab,“ püüdis ta

end lohutada. „Ma ei tea isegi täpselt, mis mul kohvris on.“

„Sten ei teadnud ju ka,“ tuli talle korraga vannitoas habet ajades pähe. „Aga tema ei osanud suud pidada,“ lohutas ta end jälle. „Ja tahtis kahest kohast raha saada.“

Helises uksekell ja Harry pani püstoli valmis.

„Kes seal on?“ küsis ta kaugelt.

„Teile on kiri,“ kostis ukse tagant flegmaatiline bariton.

Harry keeras ettevaatlikult võtit ja umbes neljakümneaastane nohiku olemisega hall kuju ulatas talle ümbriku. Vaadanud mehe lahkudes trepikoja tähelepanelikult üle, istus ta voodiservale ja luges:

„Ükskord tuled mulle järele. Sten.“

„Raisk!“ röögatas Harry ja adus, et nüüd on see käes. Rahulik tulevikuvisioon plärtsatas puruks, nii et tatti pritsis igasse kanti.

„Kas on tõesti võimalik, et maha põles vale mees?“ mõtles ta palavikuliselt. „Siis on mul lõpp!“ Ta vooris närviliselt toast kööki ja tagasi. „Korter vahetada! Ei, müüa!“ parandas ta käigupealt. „Auto välja vahetada...“

Ta jäi ootamatust mõttest halvatuna keset tuba seisma, hüilis siis piki seina akna juurde ja piilus ettevaatlikult kardina tagant välja. „Puhas,“ pidi ta esialgu nentima. „Ma jõuan veel...“ Ta pani minutiga riidesse, toppis kiiruga kotti kõige hädapärasema ja sisenes järeletehtud võtmega naaberkorterisse.

Sealt ronis ta maja otsaaknast mööda kastanit kolmandalt korruselt alla. Selle põgenemisvariandi oli ta ammu valmis mõelnud. Oli veel teinegi – üle katuste – aga seda ei läinud praegu tarvis. Autot hoidis ta peaaegu iga päev eri kohas ja see tuli nüüd lõpuks kasuks.

„Vaevalt, et Stengi vabalt ringi jalutab,“ mõtles Harry ja peatas auto kahe kvartali kaugusel Herberti majast. Enne kui ta rooli tagant tõusis, valis ta Ralfi numbri.

„Ta on elus,“ püüdis Harry olla lakooniline ja jäi kuulama reaktsiooni teises otsas.

Peale pikka vaikust vastati:

„Ära sabista!“ Taas vaikus. „Aga ära ennast lehvita ka. Ole mõni aeg redus. Tom korraldab su korteri müügi ja auto vahetuse.“

„Nad ei kannu mind kohe maha kui liikuvat märklauda,“ mõtles Harry kergendusega ja hiilis läbi tagahoovide Herberti majani.

„Noh, kuidas maffia käsi käib?“

„Herbert, ma olen sulle ju öelnud! Ära nimeta asju valede nimedega. Ma olen tavaline spekulant ja parseldan turu taga suitsude ja viinaga.“

„Mina ei taha teilt nagunii mitte midagi ja minult ei saa te ka mitte sittägi,“ tegi Herbert tavapärase kokkuvõtte.

„Herbert, kas sul sugulase jaoks mõneks ööks koiku leidub?“

„Eks sa ole, kui mujale minna pole. Ons midagi

tõsist lahti?“ Herbert vaatas uurivalt Harry sõrmi, mis trummeldasid lauale tundmatut rütmi.

„Tead, ma müün korterit ja kola on juba kokku pakitud...“ keerutas Harry.

„Ära sa mulle küll pudrutama tule!“ löi Herbert käega.

„Herbert!“ vahetas Harry tooni.

„Räägi!“ Herbert istus laua taha Harry vastu.

„Herbert, kui minuga midagi juhtuma peaks...“ ta kõhkles pisut ja vaatas vilksamisi akna poole. „Kui minuga midagi juhtuma peaks, siis pane kõik raha sellele arvele.“ Ta võttis taskust Steni pooleksmurtud kirja ja maalis sellele hoolikalt pangakonto numbrid. Õnneks oli Herbert küllalt kaua ja keeruliselt elanud, et seletusi oodata. Ta murdis paberi veelkord kokku ja peitis selle kummutisahtlisse.

„Ole mureta!“ oli kõik, mis ta asja kohta kostis.

Nad mõlemad mõtlesid Harry tütrele, kes teises linnas oma elu algust püüdis korraldada.

„Oled sa kahe tule vahel?“ küsis Herbert ainult.

„Veel mitte,“ vastas Harry ja sellega nende jutuaamine antud teemal lõppes. Herbert võttis köögi-kapist viskipudeli ja pani lauale.

„Tahad elada, oska vingerdada – ütlevad vene-lased.“

„Kurat, viskit tahaks, raisk!“ ütles Eric valju häälega ja mõtles jällegi väljendile „rentsliis olema“. „Nii roppu moodi tahaks viskit, et hakka või nutma!“

Peas keerlesid mõtted Nathalist, töötusest, määramatusest ja Erniest. Ta tahtis põgeneda. Põgeneda ja kõik viimase aja jooksul toimunu olematuks muuta. Kui ainult saaks olla kasvõi seesama Harry, kellest ta kirjutab... Või kirjutabki ta üldse sellepärast, et põgeneda? Põgeneda Harry'sse, Harry'ks? Hirm teadmatuse ees... Või kuidas see Ernie oligi küsinud? Kirjutab vabanemiseks, hirmust vabanemiseks. Paneb Harry olukordadesse, mis võrreldes tema omaga on veelgi hullemad. Talle meenus ema ütlus:

„Kui pea valutab, on persel kergem”. Järelikult peaks vastupidine ka toimima? Eric näpistas ennast tagumikust. Raskus peast ei kadunud kuhugi.

Seitsmes peatükk

Ülepingutus

Eric ja Ernie seisid Nathali haigeveodi jalutsis nagu oleks see suriveodi. Näod tõsised ees ja juttu ei tulnud ka suuremat.

„Sa pole ju kunagi varem proosat kirjutanud,“ püüdis Nathali Ernie öeldut Ericuga vesteldes ära kasutada.

„Sul pole enne mitut meest ka olnud,“ ei saanud Eric valusast teemast üle ega ümber.

„Ega mul mitut olegi,“ tõgas Nathali vastu. „Mul üks mees ja kaks last.“

„Me tõime sulle siin trāna, tead.“ Eric pani kilekoti kommikarbi ja saiakestega öökapi kõrvale.

„Kuidas teil muidu läheb ka?“ küsis Nathali.

„Emme, kaua sa siin olema pead?“ vastas Ernie küsimusega.

„Kaks kuud pidi ära minema,“ ohkas emme. „Kuidas koolis lood on?“

„Ah, on kah...“ Erniel kakkus meel nukraks. „Me sööme issiga jälle makarone.“

„Issi võiks kuhugi tööle minna,“ arvas emme. „Igasuguseid otsi on võimalik saada.“

Eric oli pikalt Nathalit jälginud ja tal hakkas naisest kuidagi hale. Siin ta nüüd on – tähtsa

valiku teinud naine. Jättis mehe-lapse maha, pani autoga kraavi ja peab veel jalutsis seisvale minevikule loengut ka. Elu õnn käes nagu niuhti.

„Kes ta üldse on, millega tegeleb?“ küsis Eric ääriveeri.

„Ta töötab kinnisvarafirmas. On üks omanikke,“ vastas Nathali otsa vaatamata. „Käis just enne teid siin.“

„Emme, kas sa koju tagasi ei tulegi?“ küsis Ernie.

„Ei, poja. Kui siit välja saan, tulen sulle järele.“ Ta mõtles natuke ja lisas siis veidi vaiksemalt:

„Kui sa tahad.“

„Ma ei tea,“ oli Ernie esimest korda nii keerulises olukorras.

Raske südamega lonkisid nad vaikides bussipeatusse.

„Lilled oleks pidanud kohe vette panema,“ tegi suurem mees juttu.

„Tal oli neid seal niigi,“ arvas väiksem.

„Need olid tema enda istutatud,“ rõhutas suurem.

„Ma ei taha uut issit,“ rõhutas väiksem.

„Ega sa ei pea,“ ütles suurem.

„Aga ma ei taha uut emmet ka,“ ütles väiksem.

„Ega neid nii väga võtta olegi,“ arvas Eric ja tänas jumalat, et buss tuli.

Nad jõudsid kesklinna ja Eric mõtles, et peaks

enne tühja majja naasmist pojal veidi tuju tõst-
ma.

„Kuule, Ernie!“

„Mis on?“

„Kui õige pummeldaks veidi?“

„Raha on ju otsas.“

„Ma siin müüsin üht-teist maha...“

„Satelliidivärgi, jah?“ teadis Ernie. „Ma märka-
sin.“

„Ega me teda eriti ei vaadanudki ju!“ püüdis
Eric võimalikult ükskõikne olla.

„Ega küll,“ oli Ernie solidaarne.

Nad istusid kohvikusse maha ja tellisid jäätist
maasikamoosiga.

„Issi,“ tegi Ernie juttu. „Sul peaks ikka mõni
naine olema. Muidu hakkad veel jooma. Egoni isa
hakkas.“

„Kui sina ei hakka, ei hakka mina ka,“ püüdis
Eric nalja visata. Esimest korda üle pika aja said
nad naerda.

„Ma olen selle üle mõelnud,“ torkas Ernie veel
lisaks. Ja nad muudkui naersid.

„Kui õige koliks linna elama?“ küsis Eric järs-
ku.

Ernie jäi kuidagi nukraks ja arvas, et paremat
kodu neil enam kunagi olema ei saa.

„Olgu peale,“ ütles Eric. „Saame hakkama. Ja
kuhu me Johnny ja Miisu siin linnas paneme-
gi...“

„Ma võin minna ajalehti müüma,“ tegi Ernie tööst juttu.

„Ja mina võin hakata tõlkima,“ plahvatas Eric järsku.

„Kas sa kirjutad nagu päris raamatut?“ küsis Ernie.

„Eks seda pärast näha ole,“ arvas Eric. „Igatahes on niimoodi kergem üksindusega hakkama saada, kui midagi kirjutad.“

„Aga mina olen sul ju ka!“ hüüatas poeg ja kõrvallauas istuvad vanadaamid jäid neid pikalt passima.

„Lähme nüüd ära,“ pidas isa targemaks ja nad lonkisid jällegi bussi peale. Suurem veidi maad ees ja väiksem varbaga kive toksides järel.

„Issi!“ hüüdis Ernie. „Kas sa seda anekdooti mäletad, mis sa sünnipäeval rääkisid?“

„Ei,“ vastas Eric huupi ja mõtles omi mõtteid.

„Noh, et kui on armuke, siis on takso ja restoran. Kui on emme, siis on liinibuss ja söökla.“

„Terane,“ mõtles Eric endamisi.

„Aga kui pole kumbagi?“ küsis Ernie.

„Siis on liinibuss ja restoran,“ arvas Eric. „Nagu täna.“

„Ma pean sulle armukese muretsema,“ tegi Ernie kokkuvõtte ja lõi kivikese isale vastu jalga.

Kui Eric jälle arvuti taga istus ja allkorrusel susside sahinat kuulis, vajus suur rahu tema peale.

„Mis kuradi pärast ma mingist reamehest

kirjutan,“ arutles ta omaette. „Keda see huvitab? Rahvas tahab James Bondisid ja Supermane, traagilist algust ja õnnelikku lõppu!“ Ta pani suitsette ja läks õue koeraga tõtt vahtima. See tegevus rahustas umbes sama palju kui tullevaatamine.

Johnny oli peremehe käitumisest viimastel päevadel ilmselt üllatunud, sest kunagi varem polnud talle niipalju tähelepanu pööratud. Nüüd tuldi lausa paar korda päevas tõtt vahtima.

„Eksootikat on vaja,“ seletas peremees koera kõrva tagant sügades. „Eksootikat ja müstikat. See kuradi karm reaalsus on vanamoodne.“ Ta võttis puutoika ja viskas selle üle õue. Johnny vaatas tema liigutust tülpinud pilgul pealt ja pani käpa Ericule sülle.

„Arvad?“ küsis Eric. „Hea küll, sa saad oma tahtmise!“ Ta läks ülakorrusele tagasi ja kirjutas:

Kui Harry oli kaks päeva Herberti juures redus vedelenud, võttis Ralf temaga lõpuks ühendust.

„Sinu allkirja on vaja. Kell üks ole notari juures!“

Harry ajas habeme ära ja tegi nagu kästud. Vormistamine läks kiiremini kui ta lootis ja peagi oli tal Herberti nimel uus kahetoaline korter ja Nissan Maxima, ainult sedapuhku süsimust.

„Homme sõidad jälle M linna. Tavaari saad

poest,“ kähises Ralf ja pani vastust ootamata toru ära.

Ethel... Ethel... Ehee! Ta oli oma surmahirmus unustanud kena kontaktisiku. Ehk on seegi kord jälle tema?

Teel M linna tulid Harryle pähe kummalised mõtted. Kui ta elaks tulevikus... Kes ta siis oleks? Parseldaks mikroskeeme? Või sõidaks planeetide vahet ja toimetaks ajju talletatult kohale strateegiliselt tähtsat informatsiooni? Jõuad kohale, pannakse sind föönitaolise aparaadi alla ja imetakse info välja... Kogemata magatakse õige murdosa sekundist maha ja pool lapsepõlve läheb samuti kaasa. Küm-nenda korra järel ei tee sa enam ise ka vahet, kes sa olid või kes oled. Ka info sissesöötmisel võib ju apsakaid tulla. Näiteks satub mingi Valge Maja keldri plaan sulle varajaste mälestuste sekka. Ja hakkadki seda oma sünnikoduks pidama. Või so-bitub mõni KGB agent sulle isaks.

Veel hullem on, kui asjad satuvad täitsa valesse kohta. Näiteks ütled peale infotranspordilt naasmist kodus külalistega vesteldes automaatselt, et mingi hävituslennuki juhtimissüsteemi skeemiosa on su naabri koer. Või et president on su tütar ja salanõu-pidamine on bassein. Lõpuks viib kõik selleni, et paned lusika suhu ja ei mõista ise ka, miks sa proovilendude ajal muinasjuttu vikatiga robotile saapasse topid.

Harry otsustas, et kui ta õnnelikult vanaduseni vastu peab, siis hakkab ulmejutte kirjutama. Paneb

soojad suure tutiga toatuclid jalga, istub kõrgesse pehmesse jalatoega tugitooli ja muudkui fantaseerib ja fantaseerib...

Korruga märkas Harry, et tema taga sõidab töötavate vilkuritega politseiauto. Nüüd on lõpp, arvas ta hetkeks. Tal käisid peast läbi kohvri peidukoht istme sees, juhtnööri ja fotode põletamine, potentsiaalne, vähemalt kümneaastane vanglakaaristus ja lisaks allmaailma kättemaks.

„Inspektor X liikluspolitseist. Teie sõidudokumendid, palun! Mis te arvate, palju teil kiiruseks oli?“

Harry tuli hetkega infarktieelsest seisundist tagasi ja tegi patukahetseja näo:

„Eks ta vist sada kakkus ära küll. Sõbral hea auto, teate, ei saanud proovimata jätta.“

„Sada nelikümmend seitse oli,“ lausus inspektor ja koostas terve igaviku protokoll. Saanud lõpuks valmis, ulatas selle Harryle: „Kirjutage siia alla, palun!“

Harry kirjutas alla ja ütles tahtmatult:

„Ma tänan teid!“

Politseinik vaatas Harryt uurival pilgul ja soovis kuidagi mitte eriti veendunult head reisi.

„Hoidke edaspidi kiirusest kinni. Tõmbate nii sõbrale ka jama kaela...“

Harry läitis suitsu ja auto liikus eriti sujuvalt paigast.

Eric vaatas Johnnyle otsa ja tema ehmatuseks ei pööranudki see nii ruttu pead ära kui tavaliselt.

„Sinust hakkab ka inimene saama,“ silitas Eric koera pead.

„Vaatad ausalt silma ja ei valeta otse suu sisse.“

„Muidugi ei valeta. Ma pole kunagi valetanud,“ ütles Johnny ja pani käpa peremehele varba peale.

Eric oli täiesti tummaks löödud. Viimati oli ta sama jahmunud olnud, kui pohmellis peaga täiesti võõras metsatalus üles ärkas. Ta oli siis joomingu käigus mingi juhututtavaga teise linna kaasa sõitnud, see oli teda omakorda mööda tuttavaid vedanud ja lõpuks kui tülika jahukoti suvalise traktoristi poole magama jätnud.

Eric taganes selg ees maja poole nagu marutõbise eest ja läks kiiruga peegli ette.

„Mina olen Eric Hein, Arturi poeg. Kolmkümmend üheksa aastat vana, seitseteist aastat haridust omandanud ja nutika poisilapse isa. Ma ei ole ju hull. Ega ju?“ Ta tegi virila grimassi nagu oleks ahvist tagasi inimeseks palunud ja istus põrandale maha. Ta piilus kardina vahelt õue ja pidi nentima, et taevast on sinine, pori pruun ja Johnny, kes majesteetlikumalt kui muidu ringi jalutas, ikkagi koer mis koer.

„Ülepingutus,“ tegi ta järelduse. „Kui see kordub, pöördun arsti poole.“ Ta heitis pikali ja pani kraadiklaasi kaenla alla.

Kaheksas peatükk

Aju nagu arvuti kõvaketas

Harry sisenes taas äärelinnaresto-
rani, sedapuhku M linna teises ot-
sas.
„Sa ei helistanud!“ heitis Ethel
ette.

„Tegemist oli,“ ütles Harry hajameelselt.

„Armunud oled või?“ vaatas Ethel tera-
selt.

„Millest sa seda järeldad?“

„Armunud peast muutuvad mehed unistavaks
ja hajameelseks.“

„Miks sa mu ülikonna kohta midagi ei küsi?“
päris Harry.

„Ahjaa, kus su ülikond on?“ tegi Ethel kelmika
näo. Harry mõtles veidi ja küsis siis:

„Milline?“

„Helesinine muidugi.“ Kõik oli õige. Harry vas-
tas:

„Laenasin sõbrale.“

„Kas ma ikka veel ilus olen?“ küsis nüüd Et-
hel.

„Ilusam kui eelmine kord.“

„Ma olen tunni aja pärast vaba,“ tegi Ethel ette-
paneku. „Viskan ainult selle ära.“

„Saame kuskil kokku!“ vastas Harry kutsele.
„Mis me keerutame, mul on tuba hotellis K hom-
seni kinni pandud.“

„Mul ka, hotellis S.“ Esimest korda nägi Harry
Etheli avalat ja vaba naeratust.

„Mis me siin pinget krutime, kell 11.00 hotelli K
ees, okei?“

Ethel tõusis ja tänas kohvi eest.

„Otsekohene tots!“ arvas Harry ja tundis, et
miski kogu selle asja juures teeb teda siiski valvsaks.
Ta maksis arve ja sõitis mõne aja mööda tühjemaid
tänavaid. Saba igatahes ei olnud.

Veerand tundi kokkulepitust varem parkis Har-
ry oma Maxima harjumuspäraselt paari kvartali
jagu hotellist K eemale ja muukis end sisse hotelli
tagauksest. Küllap ta juba teadis, mille eest talle nii
hästi maksti. Ta lukustas uuesti ukse ja läks trepist
korruse üles. Siit pääses numbritubadega koridori.
Ta pani suitsu ette ja ei jõudnud seda lõpuni tõm-
matagi, kui kuulis alt muukimist. Harry piilus ette-
vaatlikult käsipuude vahelt ja oli valmis vajadusel
pead kohe tagasi tõmbama.

Uks avanes hääletult ja hallis tolmumantlis
halli sonimütsiga kleenuke figuur hiilis vaikselt
sisse. Kahtlust polnud – see oli Sten. Harry astus
nü vaikselt kui nahktallad võimaldasid pikka kori-
dori ja jooksis algul kikivarvul, siis täistallaga põ-
randa müdisedes peatrepi alla.

Oodanud peldikus kuni kell lõi üksteist, astus
ta ümbritsevatele märkamatu ettevaatusega hotellist

välja, lehvitas Ethelile ja see astus üle sõidutee tema juurde.

„Ootasid?“ küsis Ethel näiliselt muretult.

„Sain kaks minutit varem, jah“ vastas Harry ja lisas:

„Tead, meil tuleb kahjuks ikkagi S hotelli sõita. Leppisin bossidega kokku, et kaks tundi peale meie restoranis kohtumist helistan tingimata hotelli S numbrilt. Saad aru küll ju?“ Ta ütles seda täiesti rahulikult ja tegi veel vastava näo sinna juurde. „Nüüd on poolteist tundi veel jäänud ja ma ei tahaks sinuga kiirustada. Või mis sa ise arvad?“

Kummaline vari libises üle Etheli näo, kuid ta kogus end kohe ja naeratas.

„Eks sõidame siis!“

Harry tänas jumalat, et tee peale jäi mitu väiksema liiklusega tänavat ja patras terve tee tühjast-tühjast.

Jõudnud hotelli S, jättis ta Etheli numbrituppa ootama ja läks helistamise ettekäändel alakorrusele. Tagasi ta muidugi ei tulnud. Poole tunni pärast oli M linn juba kaugel seljataga. Ta arvas, et ei näe enam Ethelit kunagi.

Eric ei tahtnud enam koeraga tõtt vaadata. Ta oli tule pliidi alla teinud ja vahtis seda.

„Mis on hullem, kas hirm vägivaldse surma ees või hirm üksinduse ees?“ Ta kohendas roobiga tuld ja püüdis ise vastata:

„Sellel, kes teistest rohkem surma kardab, on

ilmselt ka üksindusega samuti. Peab olema vasta-va närvikavaga inimene. Enesekesksed ja enda vastu ausad inimesed kardavad mõlemat ilmselt vähem. Kes mina olen? Mina olen mees, kellega koerad räägivad ja keda naised maha jätavad.“

Selline kahekõne iseendaga ei tundunud eriti lohutav.

„Olgu, tänasest võtan kätte ja ei valeta ega ilusta endale enam ühtegi asja.“

„Tühipaljad lootused, tühipaljad fantaasiad!“ lausus korruga Harry, kes oleks justkui Ericu selja taga istunud. Huvitaval kombel ei sattunud Eric enam paanikasse. Lihtsalt hea kujutlusvõime – arvas ta.

„Jah, ainult lootuste ja fantaasiatega reaalses elus tõesti kaugele ei jõua,“ oli ta Harry öelduga nõus ja ehmus pisut tundest, et ta räägib mitte enda kujutlusvõime viljaga, vaid justkui reaalse isikuga. Kiiruga vaatas ta selja taha. Seal ei olnud kedagi.

„Nii see asi nüüd küll ei lähe!“ mõtles Eric. „Ma sulle teen lootusi ja fantaasiaid!“

Ta ronis ülakorrusele, istus arvuti taha ja tippis veendunult:

Ethel ja Sten mängivad kokku – oli Harryle pilt selgemast selgem. Ta helistas Ralfile ja nõudis kokkusaamist.

„Ta tuli mind maha laskma,“ lausus Harry võimalikult rahulikult.

„Sina poe jälle urgu ja jäta ülejäänu meie hooliks,“ kähises Ralf ja pani seekord ise ümbriku lauale. „Ära sa lillepoodi ka enne nägu näita, kui ma ütlen.“

Harry oli sunnitud tegevusetult voodis vedelema ja lakke vahtima.

„Herbert!“

„Mul pole teilt midagi vaja ja teie ei saa ka...“

„Oota, seda ma tean! Kuule, Herbert, kas sa oled mõelnud, et tulnukad on olemas?“

„Olen ikka,“ vastas Herbert.

„Noh? On või ei ole?“

„Ei ole.“

„Miks sa nii arvad?“

„Mina, vana mees, ei usu enne mitte sittägi, kui oma silmaga näinud pole.“

„Äkki neid pole näha?“

„Mismoodi?“

„Äkki nad on meil peas?“

„Sul on vist küll,“ vastas Herbert kulme nii kõrgele kergitades kui sai. „Tead, kui sa napsu tahad, siis ütle kohe.“

„Ah, vala pealegi üks pisar!“ Harry jõi korraga ära pool teeklaasi läilat likööri ja jättis Herberti rahule. Ta sirutas end mõnusalt voodis välja ja jätkas M linna sõitmise ajal katkestatud fantaseerimist.

Niisiis on ta saadetud planeedile X ülitähtsat infot

edastama. Aju on salajasi andmeid pilgeni täis laaditud nagu arvuti kõvaketas. Maandumisel võtab teda vastu pörsanäoga mees, kes tutvustab talle end tema enda nimega, muigab teda vaadates ja itsitab pihku.

„Tema peas ongi mu koolipõlve patud!“ taipab kuller. „Ja võib-olla isegi poissmeesteõhtu?“ Kuller haarab mehel rinnust ja sisistab:

„Kes viimasena naerab, naerab paremini!“ ja lisab eriti vaenulikult:

*„Peale paari järgmist infolaadimist meie ajudes-
se tean ma võib-olla su naise intiimsustest rohkem
kui sa ise!“*

*Pörsanägu jääb tõsiseks ja nad astuvad vaikides
mööda pikka koridori mäluaparaatide ruumi poole.*

Harry paneb suitsu ette.

Eric süütab sigareti.

Nad mõtlevad.

Üheksas peatükk

Minu ametlik abikaasa

Kuidas saab vale mehe maha põletada?“ mõtleb Harry.

„Kuidas saab koer rääkida?“ mõtleb Eric.

„Kuidas panna idioti koerale süüa andma?“ mõtleb Johnny. „Ja mis lolli nime ta mulle pani – Johnny! Ma olen vähemalt Richardit väärt!“

„Ta magab oma sekretäriaga!“ mõtleb Nathali.

„Esivanemad on lolliks läinud!“ mõtleb Ernie ja lõpetab tahtmatult selle lausega klassikirjandi teemal „Minu kodu“.

Herbert teab seda kõike, aga tema käest ei saa me keegi mitte siltagi teada.

Harry väljamõeldud kosmiline kuller mõtleb, et ta peaks hakkama oma mälestusi kirja panema. Siis saaks vähemalt paberilt lugeda, kes või mis sa olid ja oled. Juhtub näiteks, et läheb naise nimi ja välimus ühisesse katlasse tuumarelvade paigutusega Vaikse ookeani N saarestikus. Siis võtad taskust

elegantse liigutusega märkmiku ja loed: punapäine, roheliste silmadega, 30/170/59, nimi see ja see – minu ametlik abikaasa. Embad siis juba veendunult oma naist ja sosistad kuumalt kõrva:

„Kallis! Kuidas ma su järele igatsenud olen!“

Need kümme-kond infokullerit, kes Salateenistuses töötavad, on määratud sunniviisilisele taastusravile. Ravi seisneb hullumajja paigutamises. Seal jaotavad nad kompetentsete spetsialistide järelevalve all oma mälestused, mis informatsiooni laadimisel ajju ja ajust välja segi on läinud, uuesti ümber. Üks paigutab oma mosaiiki puuduva osa lapsepõlvest, teine õpingud, kolmas kodumasinat otstarbe jne. Lõpuks teavad nad üksteisest kõike ja moodustavad justkui terviku. Käivad perekonniti läbi ja üks ei suuda hoiduda teise lapsel nina pühkimast või naisele kätt püksi ajamast.

Harry oli juba peaaegu otsustanud naist enam mitte võtta kui Herbert hõikas köögist:

„Su tiblafon piiksub! Kas sa ei kuule siis?“

„Siin Harry isiklikult,“ väitis Harry veendunult aparaati.

„Ma kuulen küll, jah!“ kähises Ralf teises otsas.

„Pead jälle ümber kolima! Esialgu K linna. Korteri saime.“

„Teda seega kätte ei saanud?!“ ärkas Harry.

„Ei. Aga ole mureta, poisid tegelevad sellega. Sina paki asjad ja koli ümber. Kõik vajalik on bus-sijaamas, kamber see ja see. Tead küll.“

„Ole mureta?“ Harry sülitas põrandale ja hõõrus sülje jalaga laiali.

„Mis sa tatistad?“ tuli Herbert köögist. „Kogu su maffiale kuluks üks suur pomm autosse ära!“

„Käi põrgu!“ löi Harry käega ja viskas uuesti siruli.

„Abikaasa. Punased juuksed, 30/170/59. Silmad rohelised. Gertrud. Igal võimalusel itsitab, parema kannika peal sünnimärk,“ kirjutas Thor – see oli kosmilise infokulleri nimi – märkmikusse esimese sissekande. Ta mõtles veidi ja maalís siis rasvaste tähtedega esilehele:

„Thor – see olen mina. Sündinud 27.03.2345. Brünett, 33/180/80. Silmad hallid. Arm vasakul põsel (kaklus Q planeedil).“

Eric tõusis, läks peegli ette ja kirjeldas end korrektse hääldusega:

„Eric Hein. Hallisegused juuksed, 39/180/80. Silmad sinised. Prillipapa. Jalad kõverad. Minuga räägivad koerad ja väljamõeldised.“

Korraga tundis ta jälle veidrat hirmu. Tema kuju peeglis oleks justkui elustunud. Tundus nagu oleks see liigutanud pisut teistmoodi kui ta ise.

„Aga ma ei taha kedagi teist!“ karjus Eric oma peegelpildile. „Las ma siis lähen hulluks!“

Kosmiline infokuller Thor istus parasjagu hullumajas taastusravil ja otsis kollegide mälus sobrades

taga oma esimest kohtumist Gertrudiga. Märkmikust lugedes ja loogikat appi võttes teadis ta nii kohta kui kuupäeva, aga mälestus sellest puudus.

„Poisid, kas keegi teist mäletab, kuidas ma naisega kohtusin?“

„Ainult siis saad selle tagasi, kui mina leian üles oma pulmaöö,“ tegi kaupa tedretähniline punapäine Zimmermann.

„Minu käes seda ei ole, ausalt,“ ütles Thor.

„Kurat, miks mulle sinu peksasaamine on soku-tatud?!“ öiendas blond prillidega Albert. „Ma olen ise küllalt peksa saanud! Tule, ma räägin ta sulle tagasi. Või sa ei tahagi? Noo, tead!“

Asi lõppes tavaliselt ikka kähmlusega, sest keegi ei tahtnud loobuda oma terviklikkusest, samas ei suudetud kannatada teiste räpast minevikku. Sellest johtuvalt andis Thor peksa Albertile ja Zimmermann Thorile. Üks päev ravikuurist sai jälle läbi.

Harry oli õnneks peale lahutust omanud ainult diivanit, riidekappi, köögilauda ja -riiulit ning kahte riidega ülelöödud pehme põhjaga tooli. Kõik selle võis ta südamerahuga sinnapaika jätta ja uues linnas uue mööbli osta. See oli tal juba kolmas kord kolida ja seekord pidi asi toimuma märkamatuult. Mitte keegi ei tohtinud teada, kuhu ta ümber asub.

„Herbert!“

„Mh?“

*„Viska kümme tonni, ma pean kola ostma.“
„Võta, sa tead ju küll, kus raha on.“
„Et sa teaksid, et ma kümpsi ära võtsin...“*

Kümnes peatükk

**Kahekümne
neljas sajand
ikkagi!**

Eric oli päev läbi helistanud tõlkebüroosse ja kirjastustesse, et tööd leida. Ühest kohast öeldi ära viisakalt, aga järsult, teisest saadeti läbi lillede sinna. Üks kollase kirjanduse toimetust võttis talt andmed ja nõudis proovitõlget. Eric käis raamatukogus ja otsis lõputust ulmekirjanduse produktsioonist välja ühe vähemtuntud autori lühijutu. Ta istus kolm ööd ja päeva arvuti taga sõnaraamatut lapates ning leidis, et seitsekaheksa lehekülge päevas tuleb ära. Saanud tõlkega maha, pani ta selle posti. Kohe kangastus talle kujutelmades kopsakas summa.

„Ernie, varsti oleme miljonärid,“ ütles ta pojale paatosega, aga too ei teinud enam teist nägugi.

„Ei, tõsiselt!“ rõhutas Eric uuesti. „Ma saatsin juba proovitõlke ühte kirjastusse ära.“

Ernie vaatas nukral ilmel isa ja ütles väsinult:

„Homme on lastevanemate koosolek. Tead, õps küsib sult nagunii, et mis meil kodus lahti on. Ma kirjutasin kogemata kirjandis, et esivanemad on lolliks läinud. Keeruta siis kuidagi välja, eks. Muidu saan kahe suurde päevikusse kirja.“

Eric sügas kukalt ja lausus rahulikult:

„Aga nad ju ongi lolliks läinud!“

„Vot seda ütlegi siis homme kõikide lastevanemate ees, okei?“

„Mnjah,“ ei saanud Eric kätt kuklast lahti. „Eks ma mõtlen midagi välja.“

Ta otsustas, et alustada tuleb väljamagamisest ja alustas sellega kohe, kell kolm päeval. Pool viis oli ta üleni higisena ärkvel ja kuulis Nathali naeru. Ta kargas voodist üles ja kiirustas trepist alla. Ernie istus televiisori ees ja vaatas seebikat. Poja pilk oli lõpmata kurb, kui ta isa higist nägu nägi.

„Võtaks onu Peterilt sota võlgu ja sõidaks linna pummeldama?“ kaalus issi.

„Emme mõtles just meie peale, veame kihla?“ püüdis Eric reipamat häält teha.

„Mis siis? Mina mõtlen tema peale kogu aeg!“ Ernie tõstis jalad toolile, pani käed põlvedele ja toetas pea kätele.

„Olgu. Teeme nii, et homme peale koosolekut pummeldame, täna pean ma ennast välja puhkama,“ võttis Eric kokku.

„Ausõna?“ küsis Ernie pead tõstmata.

„Ilma aukudeta,“ vastas Eric ja ronis trepist üles.

Harry kahlas läbi kärestikulise jõe, diplomaadikohver pea kohal. Kohvril oli kolm kuuliauku sees ja sealt pudises aeg-ajalt välja valget pulbrit. Kostis terav lask, mille kaja sumbus hetkega kaldatihniku vatti ja Harry tundis tulist pistet parema käe

randmes. Õnneks oli ta juba jõudnud päästva võsastunud kaldani ja varjus pahkluudeni mutta vajudes ning aeg-ajalt käpuli kukkudes kiiruga kuulide eest.

„Kurat, nad tahavad mind patuoinaks lavastada!“ keerles tal palavikuliselt peas. „Nad ei tapa kunagi Steni. Sihikule pannakse mind. Ralf, Sten ja Tom jaotavad papi omavahel ära ja mina söön mulda!“

Ta jõudis tugevamale pinnasele ja võsa läks üle sihvakaks okaspuumetsaks.

„Persse, poisid, mina tahan veel elada!“ Särk randme kohalt oli punaseks värvunud, aga ta ei teinud sellest väljagi. Valu oli kaduvväike selles suures amokijooksus.

„Ma teen teile veel ära!“ vasardas tal meelegoh-tades. „Teen võimsalt ära!“

Thor astus lennutaksost välja 44. korruse rõdul ja suundus piki koridori oma korteri poole.

„Roheliste silmadega punapea, Gertrud. Itsitab ja perse peal on sünnimärk,“ kordas ta sammude rütmis ja jõudis oma kodu ukseni.“

„Lõpuks ometi!“ langes talle kaela täpselt kirjel-dusele vastav naisterahvas.

„Issand, sa oled jälle läbi pekstud! Iga kord üks ja sama!“

„Kahekümne neljas sajand ikkagi! Uute ravimee-todite põhjalik läbimurre!“ püüdis Thor ironiseeri-da.

„Tule, ma lapin su jälle ära!“ vedas Gertrud ta elutuppa ja pani tugitooli istuma. See võttis sujuvalt Thori kuju ja kui korteri sisustus oleks paiknenud täpselt nii nagu mäletas seda Thor, oleks läbipeksud infokuller ennast peaaegu koduselt tundnud.

„Kas see mööbel on meil ammu?“ küsis ta Gert-rudilt, kes niiske lapiga köögist kohale jõudis.

„Algusest peale ju. Ah, ma ei viitsi sulle iga kord seletada. Ja Zimmermanniga pole ma maganud ja nii edasi ja nii edasi.“

Thor mõtles, et sellel mälusolgutamisel on ikka omad eelised ka. See kuradi ilus naine, kes siin tema ümber siiberdas, oli nagu pakendis kohale toodud kingitus.

Rutiinist oli ta tänu mälufragmentide kaotami-sele vabanenud. Tihti oli teda uus naine kodus ootamas. Ainult kirjeldus oli sama. Ta patsutas punapea prinkis tagumikku ja oli oma eluga mo-mendil isegi väga rahul.

Harry jõudis välja maanteele ja püüdis oma haava-tud käega vehkides autosid peatada. Pika visinaga jäi teeveerele pidama suur järelhaagisega masina-mürakas.

„M linna?“

„Oleks palunud küll,“ ütles ta tont teab kust saabunud mõnusa rahuga, istus hoogsalt pehmele istmele ja varjas terve käega kuuliaugud kohvril.

„Anekdooti tahad?“ küsis autojuht, kes pikka aega vait oli pidanud olema.

*„Räägi!“ vastas Harry seletamatu lõbususega.
„Aga ma räägin vastu ka!“*

Autojuht naeris ja pani suitsu põlema.

„Me lahutame,“ püüdis Eric öelda nii soravalt kui võimalik. „Sellest need poisi protestid. Tema pole milleski süüdi.“

Noor õpetajanna kohmetus ja püüdis mõistvat hoiakut võtta, mis aga hästi välja ei kukkunud. Praktika puudumise tõttu ilmselt. Põhiliselt sellega nende kokkusaamine piirduski ja Ernie sai kirjandi hindeks nelja.

„Võta endale õlut!“ soovitas Ernie, kui isa kodus kokkusaamisest rääkis. „Paneme pidu!“ Ja nad naersid jälle üle pika aja.

Harry tänas autojuhti ja hüppas maha Herberti kodust mõnesaja meetri kaugusel.

„Herbert! Mul on väga kahju, aga enda tervise huvides peame evakueeruma. Mind taheti lavastada patuoinaks ja ma lasin suure hulga kraamiga jalga.“

„Kurat, ma ju ütlesin, et sellest ei tule head. Kui kiire asjaga on?“

„Mida rütem, seda parem!“

„Kuhu me nüü moodi päevapealt põrutame?“ oli Herbert segaduses.

„Mul on L linnas koolivend, lähme esialgu sinna.“

„Mis mu mööblit ja telekast ja videost saab?“

*„Väheke keerutamist ja me oleme miljonärid,“
lohutas Harry.*

„Kurat, mulle sellised asjad ei meeldi!“

*Herbert korjas dokumendid ja raha kokku,
pakkis sisse hädapärased riided ja Harry helistas
välja takso, sest ta enda auto oli jäänud viimasesse
kohtumispaika ja seda ta enam kätte ei saanud.*

„Nagu mustlased!“ torises Herbert.

Üheteistkümnnes peatükk

Rõõm

Ericu unenäod tundusid ülearu reaalsena. Tal oli tunne, et see kõik on juba ammu toimunud või siis toimub tulevikus kindlasti. Omamoodi *deja vu* ööst öösse.

Ta nägi igal ööl Nathalit tagasi tulemas. Naine istus ta voodiserval külmast õhkava palituga ja vaatas magavat Ericut igavikku ulatuval pilgul. Selles ei olnud ei armastust ega kurbust. Oli maailma toimumise absurdus. Ma tahtsin elada – oli tema silmadesse kirjutatud. Elada...

Siis korraga hakkas tema figuur lainetama ja hõljus läbi aknaklaasi välja, ümbritsedes end järjest tihedama aurataolise oreooliga. Lõpuks jäi tast järele vaid see pilk ja värvide virvarris aken. Enam polnud isegi silmi, oli vaid pilk iseendaga vastuolu kippuvast elust.

Eric ärkas üles ja leidis, et tegelikult pole kolmekümne üheksaselt enam mõtet alustada. Alustada võiks küll lõpetamist. Väärrika kokkuvõtte tegemist. Väärikat aga polnud tal midagi kokku võtta. Ainult Ernie.

Peale kümneaastast mäluloputust tundis Thor, et tema maailmavaadet saab nimetada kõigeks muuks

kui kontseptuaalseks. Kuidas ta ka ei püüdnud tudeerida nii uusi kui vanu filosoofe, ikkagi ei tekinud tal oma isiklikku arvamust nõndanimetatud globaalsete asjade kohta. Näiteks ei saanud ta absoluutselt aru freudilikust seisukohast, et alateadvus ja lapsepõlv mõjutavad tema käitumist ja põhimõtteid. Ta oli küll nende mõjutuste produkt, aga puudusid nii tekitajad, kui ka terviklikud põhjustajad. Tagajärg oli, aga põhjustajad olid segi aetud ja puudulikud. Freudile oleks ta olnud heaks katsejäneseks, mõtles ta mõnikord. Eriti siis, kui oli järjekordse mälutranspordiga maha saanud.

Harry kadestas Thori. Vist sellepärast ta oma infokulleri välja mõtleski.

Eric kadestas Thori samuti. Tal oli seda piinlik tunnistada ja ilmselt sellepärast ta lubaski Harryl Thori välja mõelda, mitte ei teinud seda ise. Nii igatahes arvas Ernie, kes salaja isa käsikirja luges. Eric oli katki. Tema elufilosoofia oli pöördunud tema enda vastu. Ta ei olnud suutnud ühele naisele vääriliseks meheks olla. Loomulikult võis ajada kõik valitseva ühiskondliku korra või raske lapsepõlve kaela, naise kaasasündinud truudusetuse või kurja saatuse kaela. Eric ei olnud seda sorti mees. Ta süüdistas ennast.

„Mõtlemine sellest, et kõik on kokkuvõttes mõttetu, on ilmselt sama mõttetu. Samamoodi teeb sellest

mittemõtlemine ka mittemõtlemise enda mõttetuks. Kui ma väidan, et kõik on mõttetu, teen ma juba mõttetust,“ arutles Thor.

Ta sattus nii musta masendusse, et otsustas veidi spekulatsioonidele. Pannes sõna „mõttetu“ asemele sõna „hea“, sai ta üpris tujutõstva variandi:

„Mõtlemine sellest, et kõik on kokkuvõttes hea, on ilmselt sama hea. Küll aga sellest mittemõtlemine teeb ka mittemõtlemise enda heaks. Kui ma väidan, et kõik on hea, teen ma juba head.“

Ta jäi otsima mõnd tegelikkuses esinevat tõeliselt head ja püsivat suurust. Kuna aga midagi põhjapanevat ja kauem kestvat ei tulnud, pöördus ta Gertrudi poole:

„Nimeta midagi, mis on tõeliselt hea!“

„Veekindel ripsmevärv,“ arvas Gertrud.

Thor vaatas talle mitu sekundit otsa ja läks siis kööki, et suu vett täis võtta.

„Okei,“ hõikas Gertrud talle järele. „No jõulud! No sina! No hommikune seks! Kust mina nii järsku tean?!“ Ta vaikis jupp aega ja pahvatas siis:

„Rõõm!!!“

Thor, kes oli veel kraanikausi kohal, tühjendas valju plärtsatusega suu ja ilmus üleni säravana toauksele.

„Musi! Vot kes sa mul oled!“

Midagi jäävat, millel püsib elu, on siiski olemas. Tal oli tund aega hea tuju, enne kui tema omasoodu edasi kestav mõtletegevus leidis, et ka see on ikkagi üks haledavõitu spekulatsioon.

Harry ja Herbert istusid Harry koolivenna Janeki köögis ja pidasid sõjaplaani.

„Mul on nüüd valida ainult kahe vahel,“ seletas Harry. „Ja kuna terve ülejäänud elu ma redus olla ei saa ja ei taha, siis ainuke õige tee on vist teine.“

„Ega sa ometi...“ Herbert kartis tõeliselt.

„Muud ei jää üle!“ oli Harry juba otsuse teinud. „Sõda! Sõda ellujäämise nimel!“

„Anna see sumadan neile tagasi ja elame rahu-likult edasi,“ arvas Herbert. „Sul raha niigi jalaga segada!“

„Mis, kas sa arvad, et nad jätavad mu rahule? Ma olen selline tunnistaja, kes võib nad viiesajaks aastaks kinni panna!“

„Kuidas sa seda teha kavatsed?“ nägi vanamees, et vastu vaielda on mõttetu.

„Julmalt!“ ütles Harry. „Ja lühidalt.“

„Millest sa alustad?“ uuris Herbert.

„Ma teen nende endiga kaupa ja siis tapan maha.“

„Sa ei teagi ju, kes seal kõik taga on!“

„Ma tean, kes on nende vaenlased,“ tõstis Harry näpu püsti. „Sellest piisab. Ma tellin nende laibad nende enda kauba eest! Nad ise maksavad oma surma kinni!“

„Ma ei teadnudki, et sa nii julm oled,“ vaatas Herbert Harryle otsa. „Minusse sa küll ei ole!“

Eric oli oma esimese tõlketöö eest saanud pisuke-
se honorari ja ei osanud seda nüüd võlausaldajate
vahel kuidagi jaotada. Kuidas ta ka ei arvutanud,
ikka tuli puudu. Lõpuks tegid nad Erniega otsuse:
külmkapp tuleb täis osta ja kott kartuleid ka. See,
mis üle jääb, tuleb jaotada proportsionaalselt,
vastavalt võla suurusele.

Peale Ericu honorari saamist ei tükkinud ka
Johnny enam eriti rääkima ega Harry kuklasse
hingama. Nathali ei istunud enam öösiti voodiser-
val ja Erniel lubati aega-ajalt terve öhtu ekraani-
taguseid kolle tappa.

*„Ma tahan kohvri eest kaks ja pool miljonit,“ ütles
Harry sama külmalt ja lühidalt telefoni kui seda
tavaliselt oli teinud Ralf.*

*„Sa oled hull!“ kähises Ralf maruwihaselt. „Mind
lööakse maha, kui ma seda üldse mainima lä-
hen!“*

*„Asi on kaks korda rohkem väärt, nii et mõtle!“
Harry lõpetas kõne ja valis uue numbri. Selle oli ta
saanud ühelt tapetud kullerilt.*

„... Hästi, ma tulen,“ vastati lakooniliselt.

*Kokkusaamine palgamõrtsuka vahendajaga oli
kindlaks määratud.*

„Ja nüüd hoiä pöialt!“ ütles ta Herbertile.

*„Äh, mis mina!“ arvas too. „Mul nagunii varsti
kossid sirgu ja habe püsti!“*

„Sulle võtame veel kaheksateistkümneaastase

naine,“ ütles Harry surmtõsiselt ja tonksas Herbertile külge. „On, kellele testamenti kirjutada!“

„Kurat, ma ei julge enam üle tänavagi minna, mis plikadest sa patrad!“ sügas Herbert kukalt.

Kaheteistkümnes peatükk

Hunnik laipu, kohvritäis narkotsi

Saabus päev, mil Nathali kirjutati haiglast välja. Uus mees oli tal oma uhiuue Mercedesega vastas ja seisis õndsas võltsnaeratuses vastu autot toetudes, suur nelgibukett süles.

„Istu ette, ole pai! Las ma aitan! Noh, kuidas sul on?“

„Miks sa mind viimase nädala jooksul enam vaatamas ei käinud?“ küsis Nathali.

„Ah, tead, tegemist oli kohutavalt palju...“

„Õhtuti ka?“

„Noojah, isegi õhtuti. Meil seal üks suur tehing käsil, pidime partnereid veidi mööda kõrtse ja looduskauneid paiku lohistama. Ah, räägime parem sinust! Kas mees pojaga on ka nägu näidanud?“

„Ei, peale seda ühte korda ei ole.“

„Ja ongi parem! Oleksid ilmaasjata ärritunud.“

„Kuidas sul endal lood on? Kas endine – ta rõhutas seda sõna – naine on ära kolinud?“

„Tead, nüüd ongi sellised lood, et hakkame vist alles kohut käima ja muretsesin sulle alustuseks eraldi elamise. Ei-ei, tipp-topp tuba, heas rajoonis ja puha! Omaette ja...“

„Te siis ei olegi veel lahus!?“ Nathalil tuli õhust puudus.

„Tead, ega need asjad nüüd nii libedalt ka ei käi,“ puterdas Heinz ja püüdis autojuhtimisest võimalikult hõivatud olla.

„Nii et sa tahad mind endale ainult armukeseks? Nagu kõiki teisigi? Huvitav, kui palju kortereid sa jõuad välja üürida?“ vihastas Nathali. Vihastas, aga tõmbus tagasi: kuhu tal enam minna oli? Sillad olid põletatud ja pealegi tundus talle, et ta siiski armastab Heinzi. Ta oli veendunud, et suudab olla parem kõikidest teistest.

Nad peatusid äärelinnas, kahekordse puumaja ees.

„Nonii! Siin me oleme!“ Heinz avas Nathalile pidulikult autoukse ja ümises midagi reibast.

Korter koosnes ühest toast ja tillukesest köögist. WC oli koridori peal ja sahver samuti. Toanurgas ilutses värviajav pruun ahi ja lagi oli ilmselgelt viltu.

„Esiialgu pead sellega leppima, kallis!“ püüdis Heinz ikka veel reibas olla.

„Koos sinuga pole mul kusagil paha,“ oli Nathali pooleldi siiras, pooleldi irooniline.

„Ühesõnaga, sea ennast sisse! Puukuuri näitab naabrinaine ette. Kui röske tundub, pane ahi kütte. Ma pean täna veel tööd tegema, tulen hilja, siis räägime.“

„Boss tahab sind näha,“ kähises Ralf. „Ole kell 10.00 lillepoes!“

„Jää hakkas liikuma, Herbert!“ hõõrus Harry käsi. „Mind nii kergelt ära ei nullita!“

Peagi ruttas ta kokkusaamisele mehega, kelle kraami Ralf ja Tom vahendasid.

„Tappa võin ma teid kõiki igal ajal,“ lausus porgandihäälega vanem hallis ülikonnas mees, kes kandis suuri päikseprille ja kaabut. „Aga enne tahan ma oma kraami tagasi!“

„Kas homme kell 12.15 Raekoja platsil sobib?“ küsis Harry.

„Igal ajal, igas kohas,“ vastas porgandihääl läbi hammaste.

Sabast sai Harry ruttu lahti, selle oli ta perfekt-selt kätte õppinud. Redutanud veel igaks juhuks mitmes eri kohas, jõudis ta lõpuks vana sõbra poole, kes talle autot laenas, et L linnas ära käia. Eelnevalt olid nad Herbertiga plaani valmis teinud. Boss jagas ära, et temalgi on palgamõrtsukas sabas. Ilmselt nägi pealik ise kogu asja läbi ja ei pidanud paljuks seekord ennast näidata.

„Sa pead mulle asja lahti seletama, et ma teaksin vähemalt oma surma põhjust,“ ütles Herbert.

„Skeem on lihtne,“ seletas Harry. „On boss, kes suuri tehinguid sõlmib. Nii. Siis on paar asjade korraldajat allapoole – Ralf ja Tom. Ja lisaks viimane ots – kullerid. Kokku teeb see väikse, aga tööta-va aparraadi.“

„Sa räägi otse! Miks sind tappa tahetakse? Räägi nii, et vanainimene ka aru saab!“

„Seda ma ju teengi!“ ohkas Harry ja jätkas:

„Nendel kahel asjade vahekorraldajal tuleb pähe paugupealt miljonäriks hakata ja nad kavatsevad ühele, eriti suurele laadungile käpa peale panna.“

„Nonii,“ oli Herbert lainepikkusel. *„Edasi!“*

„Selleks on vaja lavastada kulleri paljaksröövimine. Alibi omamise eesmärgil viibivad nad ise röövimise hetkel bossile nähtaval ja musta töö teeb ära üks kulleritest, kellele on lubatud vastav tasu. Lihtne ju?“

„Labane ju,“ arvas Herbert. *„Aga kust sa tead, et see tõesti ikkagi nende kahe töö on?“*

„No kuule! Kas sa viitsiksid suvalisi inimesi ilmaasjata maha põletada? Niisuguse eksituse taga peab suur raha mängus olema...“

„Olgu,“ oli Herbert nõus. *„Oletame, et boss saab sult kraami, sina saad preemia ja boss koristab need kaks ja selle kulleri ära. Miks, kuradi pärast, peab ta sind rahule jätma?“*

„Sellepärast tal killer sabas ongi!“

„Arvad sa, et tapad bossi ära ja oled prii? Temal on ju omakorda bossid...“

„Nii suurte meeste ja minu vahel haigutab tohutu konspiratsioonikuristik, mille ainukese silla minu boss endaga kaasa viib.“

Herbert läitis suitsu:

„Kõigepealt tapab boss need kolm, siis sina bossi ja asi ants?“

„Just!“ arvas Harry.

„Kuidagi lihtne tundub,“ manas Herbert süütu lapsegrimassi näole. „Hunnik laipu, kohvritäis narkotsi ja raha ka veel takkaotsa – kas pole paljuõitu isegi vingele maffiategelasele?“

„Ma ei tea, Herbert. Igatahes tahan ma surra muusikaga ja enne seda veel elada ka.“

„Minul pole teilt enam midagi vaja ja teie ei saa mult ka mitte sittaagi!“ tõmbas Herbert joone alla ja pahvis suitsu.

Kolmeteistkümnes peatükk

Krabajas hulgub

Thor jalutas tähtsal ilmel ringi ja tundis kõige vastu huvi. Ta oli nimelt ametlikult vormistatud Planeetidevahelise Infotalituse eksperdiks. Tema peas oli tuhandete gigabaitide jagu ametkondliku informatsiooni, mis topiti iga inimeste poolt asustatud planeedi mäluarhiivi. Milleks seda kõike vaja oli, ei osanud ta ise ka seletada. Temal isiklikult oleks piisanud omaenda minevikust, aga näe, bürokraadid arvasid, et mingi raketikütuse kokkuhoiu analüüs aitab X planeedi tulevastel põlvedel õnnelikuks saada.

Ta igatses tagasi keskaega, kus naised olid veel loomulikult litsakad ja liha söödi kätega. Ta kujutas ette, et joob ennast trahteris südamest täis ja patustab esimesele ettejuhtuvale piigale avameelselt ja kiimaselt vastu kannikat. See kummardub talle keelt näitama ja tema rinnad kukuvad volksti avara dekoltee vahelt välja.

Jõudnud nende mõtetega arvutispetsialist Anna ruumini, hüilis ta sõnagi lausumata kummargil laua ees monitori uuriva naise selja taha ja andis lahtise käega korraliku laksu vastu prinkis tuharat. Anna oli sellisest käitumisest niivõrd häiritud ja hämmin-

gus, et oleks äärepealt hädasignaali nuppu vajutanud. Ta piirdus seekord siiski korraliku kõrvakiiluga, tundis aga ise, et tuharast levib kibeluse asemel üle terve keha suur heaolu- ja mõnuline. Ta punastas. Thor punastas samuti, ega osanud muud teha, kui taganes õlgu kehitades ja sulgus mõneks ajaks oma kabinetti.

„Blond, sinisilmne, umbes 30/175/55. Nimi Anna. Arvutispetsialist. Sai minult laksu tagumikku ja punastas. Analüüsida,“ kirjutas ta märkmikku.

Eric ärkas kell kuus hommikul lindude lõugamise peale. Teisiti seda üksteisest ülekarjumist nimetada ei saanud. Kauge maantee poolt kostis möödivate autode väljavenitatud müra ja Ericul tekkis ootamatult erektsioon.

„Lähen Ritale külla!“ ütles ta pojale, kes tavaliselt issit hommikuti magavana nägi, nüüd aga ärkvelolekus eest leidis.

„Too ta siia!“ arvas Ernie.

„Ei!“ tuli kiire ja lühike vastus. „Siia mitte.“

Ernie vaatas isale tõsiseks jäädes otsa:

„Ka sa kavatsedki terve ülejäänud elu üks olla!“

„Mul oled ju sina!“ Eric haaras pojast kinni ja tegi talle operatsiooni, mille koodnimetus oli „Kra-bajas hulgub“ ja mis seisnes üle kere kõdistamises.

„Said?! Vot nii! Tahad veel?“

Helises telefon.

„Ma tahan sinuga rääkida,“ ütles Nathali hääli vaikselt, aga veendunult.

„Eks räägi siis!“ vastas Eric.

„Emme või?“ hüüatas Ernie ja muutus suureks kõrvaks.

„Me peame kokku saama,“ jätkas Nathali.

„Eks saame siis,“ vastas Eric, „mul on täna linna asja küll. Kas sa kell 12 lõuna ajal saad N kohvikusse tulla?“

„Saan!“ vastas Nathali ja pani kiirustades toru ära. Nutt tuli vist peale – tundis Eric.

„Kas emme minuga ei tahtnudki rääkida?“ oli Ernie imestunud.

„Ta helistas vist võõralt mobiiltelefonilt,“ valetas Eric. „Küll te varsti näete!“

Kell 12.00 pidi keskväljakul algama tuntud bändi kontsert. Rahvast oli kokku tulnud rohkem kui Harry lootis. Ta oli kohtumispaigaks määranud nurgapealse, kus tavaliselt suurürituste ajal seisis politseiauto.

Sulanud märkamatu rahvahulka, triivis ta sisemise vooluga Raekoja hoone ette püstitatud lava poole. Seal nurgani oli juba kiviga visata.

Bänd hakkas mängima ja Harry ei kiirustanud nurgale lähenema. Ta kuulas tähelepanelikult muusikat ja mõtles Thori peale. Huvitav, missugust muusikat 24. sajadil tehakse? Suur seier lähenes neljanda loo ajal tragilt kolmele ja Harry andis silmadega märku poistekambale, kellele ta oli juba

veidi avanssi poetanud ja paljutöotavat rahapatakat näidanud. Etendus võis alata.

Trüginud läbi rahvasumma nurgani, seisis ta kohvrit kaenla all hoides võimalikult lähedale politseiautole ja püüdis mitte muumiana paigal olla. Samaga tegelevat meest nägi ta kohe, kui Raekoja kell oli löönud ühe paugu. Nad jalutasid aeglaselt inimesi kahte lehte jaotades teineteise poole ja jõudnud kohakuti vahetasid sõnalausumata portfelligid.

Edasi toimus kõik nagu filmis – palgatud poiste kamp lihtsalt haihtus portfelliga rahva sekka ja Harry pani rahulikult käed taskusse. Enne aga, kui ta jõudis tagasi politseiauto lähedusse tõmbuda, võeti tal kahelt poolt kaenla alt kinni ja tiriti rahvahulgast eemale.

„Enne nad ei tapa, kui on kohvri sisu kontrollitud,“ vasardas Harry peas. Ta rabeles meeletult ja korruga märkas Herbertit, kes pidi tegelikult autos ootama.

Herbert tegi nagu komistaks ja haaras ühel meestest särgiesisest kinni, nii et nõõbid koos riidetükiga eest ära rebenesid. Tal oli poolik õllepudel teises käes ja sellest läigatas õlut mehe pükstele. Harry ei mõelnud pikalt. Ta rebis end lõtvunud haardest lahti ja imbus rahvamassi, püüdes olla nii lühike kui võimalik.

„Tubli töö! Mu au on nüüd päästetud!“ Ta oli poistele seletanud, et kohvris on teda komproviteerivad

paberid. Kutid said lubatud kopsaka tasu, mis ilmselt jäi nende elu üheks suuremaks ühekordseks teenistuseks.

Harry istus mõne kvartali kaugusel kivimaja trepikojas, tegi suitsu ja kangutas noaga kohvrit lahti.

„Pommi siin pole,“ arutles ta. „Vastasel juhul poleks nad mind kaasa sikutanud. Poisikesi nad ette ei näinud – see on kindel.“ Üks lukk praksatas katki ja ta asus teise kallale.

„Ka ei võinud nad kindlad olla, et ma kohvrisse jahukotte ei topi: sellises kohtumispaigas pole ju kontrollimiseks erilist võimalust.“

Trepikojast paistis läbi kitsa ukseklaasi ilusasti kätte üle tee hoovi pargitud auto, mille juurde pidi tõenäoliselt ilmuma Herbert.

Käis teinegi praksatus ja kohver oli lahti. Hinge kinni hoides paotas ta kaant.

Raha! Kohvris oli siiski raha! Einoh, võit oli ju ikkagi kaks ja pool miljonit...

Sealt tuligi Herbert. Hoidis nägu kinni ja pomises midagi maha sülitades.

Harry ootas, kuni vanamees autosse istus ja siis veel minutit viis. Vaikus. Ta läks kiire sammuga üle tee ja istunud kõrvalistmele, kamandas lakooniliselt:

„L linna!“

„Nad raisad löid mul hamba välja! Mul oli üleval niigi ainult kaheksa tükki.“

„Sõidame!“ kordas Harry.

Niisiis oli Thor oma infoäri ajades hakanud üha rohkem vaeva nägema enda isiku identifitseerimisega. Kolmeteistkümnes märkmik, mis oli aukartustäratavalt paks nagu ülejäänudki, hakkas täis saama ja tema märkmikud muutusid talle vaata et kohustuslikuks lektüüriks. Ta hakkas tähele pane-ma, et Gertrudi juures hoidis teda kinni vaid regist-reerimistunnistus. Sest mis hoiab inimesi pikki aastaid koos? Mälestused. Need aga elasid tema märkmikutes juba oma elu, hingega polnud neil enam mingit pistmist.

Thor hulkus mööda tänavaid ja tundis üha enam, et Anna tagumik köitis ta meeli märksa rohkem, kui Gertrudi rohelised silmad.

Nad istusid N kohvikus – Eric, Ernie ja Nathali. Kahekümne minuti jooksul olid nad vahetanud kolm-neli lauset ja kõigil oli ebamugav. Nathali ei saanud poja kuuldes tunnistada, et ta oma tegu kahetseb ja kumbki – ei Eric ega Ernie – ei aidanud teda selles mitte.

„Mida sa meist õieti tahtsid?“ küsis Eric, kui vaikimine oli juba piinlikult pikaks veninud.

„Kas ma siis teid lihtsalt niisama ei tohigi näha?“ vaatas Nathali üksisilmi kohvitassi.

„No eks sa siis vaata, „ oli Eric nõutu.

„Te võiksite mind vaatama tulla!“ ütles Nathali korruga.

„Aga su uus mees? Sa tahad, et ma tuleksin su värsket õnne kiitma? Ei, aitäh!“

Eric vaatas kella ja lisas:

„Me peame Erniele veel kooliasju ostma, anna andeks!“

„Heinz käib väga harva. Ma elan omaette,“ rääkis Nathali, tedmata kummale otsa vaadata.

„Soh, oled siis ju puhtalt armukese rolli jäetud?“ ei saanud Eric torkamata jätta.

„See on tema korter...“ seletas Nathali.

„Nüüd antakse suisa elamispinna eest...“ Eric ärritus. „Anna andeks, et ma Ernie kuuldes, aga pordumajja ma sulle küll külla ei tule ja poissi ka ei lase.“

„Kas mina teile tohin vahel tulla?“ küsis Nathali kiirustades, sest Eric sättis minekule.

„Mis sa Ernie, arvad?“ vaatas Eric pojale otsa, kes oli kogu selle aja keskendunud jäätist nosinud.

„Muidugi, emme! Tule ikka!“ Poisi silmis läigatas niiskelt.

Nad läksid tänavanurgal lahku ja Nathali vaatas neile kaua üksisilmi järele.

„Siin ma nüüd olen...“ pomises ta poolihääli ja temas hakkas küpsema otsus.

Neljateistkümnes peatükk

Vaimude meri

Harry ja Herbert kaugesid N linnast ja mõtlesid kumbki omaette palavikuliselt tuleviku peale. Harryl oli veel musta ja võigast tööd küllaga, Herbert aga ei tahtnud peale oma nurgakese elult midagi.

Peitnud rahakohvri voodi alla, istusid nad L linna jõudes kööki ja vahtisid jupp aega tõtt.

„Nüüd on see siis tehtud!“ alustas Harry.

„Tehtud jah,“ pudistas Herbert ja lükkas keele läbi puuduva hamba koha. „Täitsa tehtud!“

„Mul on veel koristamist, „ jätkas Harry.

„Kui ise koristatud ei taha saada,“ täiendas Herbert.

„Alustan poest.“

„Alusta või poe tagant, mina enam ei taha!“ oli Herbert resoluutne.

Harry mõtles läbi kõik variandid. Oli tarvis päris tublisti lõhkeainet, distanttsjuhtimisega lõhkeseadeldisi. Mõelnud tutvused ja sidemed läbi, pani ta paika tegevusplaani. Juba hommikul tuleb põrutada tagasi N linna, muretseda lõhkeaine, tagastada auto ja osta uus. Ja edasi... ta oli väsinud.

„Herbert!“

„Noh?“

„Teeme sada grammi?“

*„Teeme kakssada – üks sada mulle, teine sulle!“
pudistas Herbert ja ta tuju näis paranevat.*

„Parem poleks pidanud teda nägema,“ arutles Eric endamisi ja oleks äärepealt auto alla astunud, kui Ernie teda varrukast sikutanud poleks.

Neljakümne viienda mälutranspordi järel oli Thor jõudnud staadiumisse, kus tema ülestähendused hõlmasid juba kahtekümmend viit paksu märkmikku. Sisuliselt kõik ta isiklikud mälestused asusid märkmikutes. Tema peas olid ainult võõrad elusündmused, kogemused ja aistingud, millele lisandus suurel hulgal tehnilist ja poliitilist informatsiooni, õigemini katkeid sellest. Ta oli muutunud isiksusest sotsiaalseks nähtuseks. Tema mälus olid kohati pudru ja kapsad.

„Veel üks kord peab ta vastu ja siis kanname maha!“ räägiti Salateenistuse nõupidamisel.

*„Teda on niigi üle normi kasutatud,“ arvas mälusüirdamise peaspetsialist Thorist kui katsejänesest.
„Mahakandmisele!“*

Enesealalhoiuinstinkt ütles Thorile, et on tulnud aeg võidelda elu ja surma peale. Ta sisestas oma märkmikud arvutisse ja koostas enda eluloo, täites vastava programmiga vahepealsed tühikud ning tuues välja alateadvusse peitu pugenud hirmud, lootused ja motiivid.

Niimoodi sai ta ligilähedaselt enda eluaja

pikkuse filmi, mille omakorda töötles ööpäevaseks lühiversiooniks, andes materjali vastavate valikutega tegeleva programmi hoolde. Arvuti pakkus välja veel paarkümmend kahetunnilist hüpotetilist versiooni, tuginedes tavalisele sündmuste arengu tõenäosusele. Thor nägi nüüd seda, kes temast oleks saanud, kui ta oleks... ja kes temast oleks saanud, kui ta ei oleks... ja ta sattus masendusse. Väga sügavasse masendusse. Mitu päeva ei tulnud ta oma toast välja. Muudkui vaatas arvuti poolt kombineeritud elukäigu variante ja tema peas hakkas järjest selgemaid piirjooni võtma plaan. See oli küll meeletu, aga teostatav.

Harry jõudis taas N linna. Andnud sõbrale auto ära, ostis ta otsekohe poest uue. Jällegi „Nissan Maxima“, kuna ta ei kavatsenud oma maitset mitte ühegi mafiooso pärast muutma hakata. Seekord siiski märja asfalti värvi. Mööda põrandaalust tutvuseketti muretses ta kaks kohvritäit distanttsjuhtimisega lõhkekehi ja jäi linnalähedasse baari ootama kaupluste sulgemise aega. Edasine oli tal juba endale selgeks tehtud ja ainuke, mis teda vaevas, oli teadmatus oma tulevase hingeseisundi pärast.

Muutub ta tagasipöördumatult kalestumise, julmuse ja ükskõiksuse suunas? Ta polnud kunagi enne tapnud. Üks asi oli palgata tapja, teine asi oli seda ise teha.

Minu plaan ei näe ju ette kellegi otsest mahalaskmist – lohutas ta ennast. Asetada õigesse

kohta mõned lõhkekehad ja vajutada nupule – mis oli sel kõigel pistmist näiteks kägistamise või noa või kirvega tapmisega? Pealegi ei tapnud ta inimesi, vaid hävitas inimkonna saasta.

Niimoodi, ennast õigustades, jõi ta ära kuus tassi kohvi ja siis tundis, et aitab. Aeglaselt sõites pidi ta jõudma õigeks ajaks.

Lillepoes valitses tühjus, kui mitte arvestada kleenukest mustade vuntside ja hõrenevate juustega pensionieelikust mehikest, kes oli ühtlasi müüja ja kontaktisik. Temaga läheb libedasti, oli Harry arvestanud.

„Tomi ja Ralfi asukoht ja kiiresti!“ Ta suunas püstoli mehele rindu ja tundis õhus hõljuvat väikesse inimese vastikut hirmu.

„Nad tapavad mu!“ kogeles mehike.

„Siis kui mina neid ei tapa,“ vastas Harry.

Üle kere võdisedes vaatas lillemüüja püstolitorusse ja tema juuksed tundusid silmnähtavalt veelgi hõrenevat.

„P suvila Q järve ääres.“

„Mida sa tead Stenist,“ tõstis Harry relva kõrgemale, sihtides otsaette.

„A-ausõna mi-mitte mi-mi-midagi,“ kogeles mees ja ta vuntside kasv seiskus.

„Nüüd too mulle kõige ilusam bukett lilli, mis sul siin putkas üldse on!“ käsutas Harry.

Kui vanamees oli tagaruumi ukse taha kadunud, aetas ta lillevaaside keskele põrandale pommi, aktiveeris selle ja lahkus poest, haarates letilt

kaasa kimbu iiriseid. Tema liigutused olid kindlad ja otsustavad, hinges ei liigahtanud üksi närv. Jõudnud sobivasse kaugusse poest, vajutas ta tagasivaatamata nupule. Kõmatas plahvatus ja mööda tänavat lendas laiali klaasikilde ja lilli.

Harry ei kiirustanud. Ta eemaldus rahulikult sõites sündmuskohast ja mõne aja pärast pärast oli juba poolel teel P suvilasse Q järve ääres.

Eric siples taas iseenda küüsis. Kellega ei juhtu – mõtles ta voodis lebedes. Kas ma ise olen see kõige puhtam poiss või? Minu elus on palju naisi olnud, Nathalil oli see ainuke eksimus meie kooselu jooksul. Kas inimene ei tohi siis kordki elus eksida? Siis tuli solvumine tagasi. Siis valu. Siis kibestumus. Siis Nathali läbi akna. Eric tundis vastu hommikut, et ta ei mõtle enam päris ise. Temas karjusid läbi-segi mingisugused nõuandjad, kes ilmusid ootamatult eikusagilt ja kadusid sama järsku kui olid ilmunudki.

Eric tõusis voodist, istus arvuti taha ja püüdis jätkata pooleliolevat tõlketööd. Sulanud sisse võõrkeelsesse ulmejuttu, hakkas ta ise välja mõtlema igasuguseid monstrumeid ja neile sõnu suhu panema. Lõpuks avastas ta, et kirjutab ise. Laused ja repliigid tulid iseenesest ja kallutasid tema hoopis teise kanti. Ta rändas ajas, nähes end erinevas vanuses ja eri paikades. Kord tuiskas ta mingi liftitaolise putkaga läbi värviliste sündmuste, kord vaatas täielikus vaikuses merd, mis koos-

nes silmapiirini ulatuvast läbipaistvast lainetuseta lõhnatust ollusest, kus sagisid ringi veidrad vaimolevused. Vaimude meri – nimetas ta oma kujutlust. Kõigis tema maailmades puudus kaja, justkui oleks aeg seiskunud, ometi rändas ta selles.

„Tšau!“ ütles Ernie ükselt ja Eric ei tundnud teda esmalt ära.

„Olid jälle öö otsa üleval, jah?“ vaatas poiss isa eemalviibivat pilku.

„Issi!“ astus ta lähemale. „Kas sa kohvi ikka jood?“

Kohvi – kajatas Ericu kolju ühest seinast teise ja vajus läbi ajude kurku, kuhu jäi maitseaistinguna pidama.

„Kohvi, jah,“ ütles ta automaatselt ja lisas:

„Emme on ka inimene!“

Ernie tuli ta selja taha, võttis ümber kaela kinni ja surus nina isa juustesse.

Eric tundis kõrva tungivat kuuma hingeõhku ja hakkas nutma. Ernie tundis alateadlikult, et peab silitama isa pead. Ta ei olnud veel endale teadvustanud, mis on halastus, andestus või lohus üldisemas mõttes, kuid teadis täpselt, kuidas käituda. Tema hing oli veel puhas. Mida rohkem ta issit kallistas, seda enam kandus talle üle Ericu hüsteeriline meeleheide ja varsti anus ta juba ise nuuksudes:

„Ära jäta meid niimoodi maha, emme! Palun, ära jäta niimoodi maha!“

Thor astus mäluvahetusruumi, sulges enda järel ukse ja purustas küünarnukilöögiga koodluku. Ukse taha jäänud mehed kolkisid raevunult suurele illuminaatoritaolisele aknale ja vahetasid omavahel äraseletatud pilke.

Thor võttis taskust mälukristalli ja asetas selle päheõpitud stsenaariumi järgselt mälumasinasse vastavasse pesasse. Klõbistas seejärel klaviatuuril käsklused, tõmbas pähe foonitaolise seadeldise ja vajus rahuloleva naeratusega spetsiaalsesse tooli. Ta pidi saama tagasi iseendaks!

Igaks juhuks ei unustanud ta peita oma aju ainult temale kättesaadavatesse ja teadaolevatesse soppidesse kogu ülitähtsat informatsiooni, mis oli salvestatud mäluvahetusaparatuuri kontrolliva arvuti arhiivi.

Kuna ta igapäevane töö oli olnud nende neetud arhiivimaterjalidega tegelemine, siis polnud talle võõrad arhiivide kodeeringute põhimõtted ja lisaks juba ajusolevale imes ta endasse niipalju, et tema pea eest oleks makstud rohkem kui orbitaaljaama või arvutitehase eest. Vastavalt kodus koostatud plaanile muutis ta oma aju osaliselt kodeeritud programmidega arvutiks.

Vajutanud mõnuga klaviatuuril klahvi „Enter“, uinus kosmiline infokuller Thor ärkamisunne.

Viieteistkümnes peatükk

**Aga ma elan ju
ainult üks kord!**

„Küll on hea, et neil koeri pole,“ mõtles Harry üle aia ronides. Hiilunud piki majaseina aknani, püüdis ta sisse piiluda, aga kardinaid olid tihedalt ette tõmmatud. Seest kostis vaikset kõnekõminat ja aeg-ajalt möödus aknast meesterahva vari.

„Kui, siis juba!“ arvas Harry ja paigutas ümber maja vundamendi rohkem lõhkekehi, kui oleks tarvis läinud kahe sellise õhkamiseks. Saanud tööga valmis, võttis ta ühte kätte oma eelmise „Maxima“ signalisatsioonipuldi, teise püstoli ja keskendus järgmiseks vaatuseks. Poleks ta kõike peensusteni läbi mõelnud, oleks ta vist ükselt tagasi pöördunud. Oli vaja teada saada, kus asub Sten.

Ukse kell tegi sügava kill-kolli ja mõningase viivituse järel kostsid ettevaatlikud sammud.

„Kes seal on?“ kostis Ralfi kähisev hääl.

„See olen mina, Harry. Tulin kaupa tegema.“ Ralf ja Tom ei pruukinud ju saajaprotsendiliselt teada, kelle käes on kraam. Raekoja platsil toimunu oli olnud rangelt bossi isiklik mäng.

„On sul ka, millega kaubelda?“ Oli kosta ettevaatlikku püstolivinnastamist.

„Ega ma siia lolli mängima tulnud!“ vastas Harry.

Aeglaselt ja mõõdetult avati järgemööda kolm lukku ja paotunud ukse vahelt paistis Ralfi väsinud nägu:

„Tule sisse!“

Astunud üle läve, ütles Harry võimalikult rahulikult:

„Te võite oma tukid endale perse pista! Või veel parem – pange nad lauale, et ma neid näeksin!“

„Kui sa asjast ei räägi, ajad varsti aukudest tossu ja praeliha lõhna välja!“ Ralfi näos ei liigah-
tanud ükski lihas. Ta istus justkui aegluubis tugi-
tooli Tomi vastas.

„See, mis mul siin käes on, korraldab sellise praadimise, et meie liha ei taha isegi koerad enam.“ Harry lasi puldiserval paista. „Ja uskuge mind, ma vajutan seda nuppu siin enne, kui teie oma päästikuid painutada jõuate. Minul ei ole enam midagi kaotada – nahunii tehakse kutuks. Võtan teid lihtsalt endaga kaasa, et oleks kellegagi põrgus kaarte mängida.“

„Sellel hullul on vist tõsi taga,“ tegi Tom suu lahti ja valged näpuotsad ümber püstolipära muutusid jälle aegamööda roosaks.

„Mida sa tahad?“ küsis Ralf.

„Steni koordinaate,“ vastas Harry ettesirutatud käes pulti hoides.

„Mis me vastu saame?“ vaatas Tom küsides Ralfi poole.

„Selle puldi siin.“

Algul pani püstoli lauale Ralf, siis Tom.

„Vähe!“ mõtles Ralf justkui valjult, haaras relva järele ja pidi viimast korda elus nentima, et alahindas Harryt.

Kõlas lask ja Ralf kähises läbitulistatud kõrist:

„Idioot!“ Ta vajus aegamööda lauale ja ta käsi otsis kraapides püstolit. Teine kuul tabas pähe ja ruumis jäi vaikseks. Nii Tomil kui Harryl kumises kõrvus vaid viimase lasu kaja.

Tom oli näost valge ja ta keha oli tardunud paigale poolel teel relvani, meenutades pigem vahakuju:

„Me-me olime ju pa-partnerid!“

„Jah, kuni te mind patuoinaks ei teinud!“ Harry sülitas suhu valgunud sülje toanurka.

„Se-see oli Ralfi idee!“ kogus Tom end tasapisi, nähes, et kohe teda maha ei lasta.

„Kuradi kokutajad kõik!“ mõtles Harry ja sülitas teise låraka:

„Kus on Sten?“

Harry tundis, et süda kipub pahaks minema ja kõhus keerab vastikult.

„Sa jätab mu ellu, kui ütlen?“

„Jätan,“ tegi Harry lühidalt ja lisas kiiruga:

„Lükka relvad põrandale!“

Tom tegi nagu kästud ja tema silmis nägi Harry ehedat hirmu. Võtnud aeglaselt rinnataskust visiitkaarti ja pastaka, kirjutas ta kaardi teisele poole aadressi ja telefoninumbri.

„Viska see põrandale!“ kamandas Harry. Ta vaatas kaardi üle ja pistis tagataskusse, toppides veel põuetaskutesse Tomi ja Ralfi püstolid. Iiveldust tagasi hoides lausus ta Tomile otse silma vaadates:

„Ela, raibe!“

Tomi sõrmeotsad, mis tugitooli käsitugedel jällegi valgeks olid pigistatud, muutsid taas värvi.

Harry viskas talle „Maxima“ puldi ja avas ukse:

„Džungliseadused! Neist me ei pääse!“ Ta lõi ukse enda järel pauguga kinni ja oksendas lühidalt kogu päeva söögi sinnasamasse trepile. *„Ega ma sellega harjuma ei peagi!“* lohutas ta ennast.

Tom seiras Harryt kardina vahelt, kuni too väravast väljus ja sadakond meetrit eemale pargitud autoni jõudis. Siis istus ta otse põrandale maha ja püüdis hakata mõtteid koguma.

Harry aga võttis tagaistmelt sigaretipaki suuruse puldi, tõmbas välja lühikese antenni, käivitas auto ja sõitnud enda arust piisavalt kaugele, vajutas tagasi vaatamata nupule.

„Saast!“ pomises ta omaette. *„Viimane saast!“*

Sedapuhku oli plahvatus nii võimas, et ilmselt paistis ära isegi N linna.

Harry vajutas gaasi, sest enne õhtuseid uudiseid pidi tal Sten käes olema.

Nathali lebas avatud silmadega voodis ja tal oli tunne, et mitte millelgi pole enam mõtet.

„Mis tehtud – see tehtud!“ mõtles ta kuuldavalt ja pani suitsu ette. „Nüüd olen ma sisuliselt prostituuat ja põhimõtteliselt lits. Ise ju tahtsin!“ Ta läks akna alla, vahtis kõikuvat tänavalaternat ja igatses koju, tõrjudes seda mõtet siiski kangekaelselt tahaplaanile.

„Heinzi jätan ma valutult maha,“ mõtiskles ta edasi. „Mis sest, et kogu see krempel siin – riided, telekad, DVD-mängijad, muusikakeskused, mööbel ja isegi äratuskell – on Heinzi ostetud. Ma lähen ära kasvõi paljajalu,“ oli ta sama kindel kui igal üksindusõhtul viimase kuu jooksul. Kuni tuli jälle Heinz, pudrutas ta pehmeks ja tõi mõne hilbu või nipsasjakese. Isase ja suhtlejana oli ta muidugi etem kui Eric. Inimesena aga... Nathali oli täiesti puntras.

Heinz ei võtnud teda kunagi tööjuurde kaasa, ei tutvustanud kellelegi ega näidanud loomulikult ka sugulastele. Ta käis Nathalit ainult magatamas ja vahel viis linnast välja kõrtsi. Tõsi, raha andis ka.

„Aga mis mul tegelikult veel tarvis on?“ oli Nathali sõbranna käest küsinud, kui too mõttesse oli jäänud.

„Hoolitseda elu lõpuni kahe lapse eest ja vaevelda puuduses? Nüüd on mul, ütleme otse ära, suur riist, raha ja vabadus. See ongi ju see, millest kõik naised unistavad!“

„Minul on küll kellegi eest hoolitseda vaja,“ oli sõbranna kostnud. „Mulle meeldib, et keegi mu

tuge vajab, meeldib poja katkilöödud põlve kinni siduda või mehele uut kampsunit selga proovida.“

Nathali oli vastuse võlgu jäänud, aga tundis sisimas, et see kõik oli ka temal olemas.

„Aga ma elan ju ainult üks kord!“ oli ta lõpuks pahvatanud.

„Vot siis elagi üks kord, mitte mitu!“ oli sõbranna enda vastu ausaks jäänud ja minekule asutanud.

„Ma ju tahtsin ainult...“ ja ta tabas end mõistmiselt, et tegelikult ei teadnud ta isegi täiesti täpselt, mida ta tahtis.

Maja ees peatus auto ja Nathali otsustas kõigest Heinziga rääkida.

Kuueteistkümnes peatükk

**Me ise ju ka
nagu tulnukad!**

Thor ärkas vilkuva punase tule peale, võttis peast kiivri ja tundis ennast kuradi hästi. Tema alateadvus lõi teadvusega patsi ja isegi tekkiv söögiisu tundus armsana. Ta tõusis ja avas ukse.

„Sellest pole kasu, me kas tapame su või imeme tühjaks!“ karjus mälumasina operaator.

„Kallid sõbrad, esiteks pole kogu teie arvutivõrgus enam ühtegi nulli ega ühte, ma tegin selle värgi täiesti tühjaks. Kustutasin jäägitult kõik, mis oli teie Salateenistuse süsteemi arhiivis ja igaks juhuks kogu tarkvara takkaotsa. Isegi operatsioonisüsteemi. Ah, et kust kõik koodid ja muu? Vaadake, inimese aju ei allu arvutiga samadele reeglitele. Nii mõndagi jäi mulle mu pikaajalisest kulleritööst siia kolpa alles. Ah jaa, teiseks: minu ajusiseseid koode ei kodeeri te mitte üialgi lahti! Seda ei tasu proovida, muidu olete ilma kõigest, mis teile kuulus. Igaveseks. Amen!“

Thor surus end läbi meesterühma ja astus muheldes ja vilistades piki koridori minema.

„Kaupleme, aga hiljem!“ poetas ta üleõla.

Mehed jäid nõutult seisma ja üksteisele otsa vahtima.

„Ta tuleb vähemalt kinni võtta!“ sai esimesena tardumusest üle turvamees.

Thor pöördus ümber ja ütles rahulikult:

„Ma ei soovita seda teha. Ma tööpoolest ei soovita, sest mul on endale sisse programmeeritud teatud sundmõtete ahel, mida läbi mõeldes mu süda seiskub ja teie olete kogu kremplist lõplikult ilma. Laske mul minna ja ma luban, et jõuame rahumeeli vastastikusele kokkuleppele.“

„Las ta läheb,“ ütles Salateenistuse funktsionär ja lisas: „Niipalju me palume, et sa planeedilt ei lahkuku ja teiste astroriikidega ühendust ei võtaks, nõus?“

„Okei!“ viskas Thor läbi sajandite säilinud väljendi ja astus transpordiplatvormile, kus viipas endale lennutakso.

„K-3 - R-5 - T-7,“ ütles ta oma aadressi ja näitas läbi akna Salateenistuse korpuse poole veel ühte läbi sajandite säilinud sümbolit, milles domineeris keskmise sõrm.

Eric ja Ernie olid kõhuli põrandal ja joonistasid punasele siidriidele meetrilaiust lendavat taldriku.

„Teeme aknad ka!“ nõudis Ernie.

„Need ei paista kaugelt välja,“ vaidles Eric vastu.

„Teeme ainult kolm ja suured!“ ei jätnud Ernie.

„Olgu!“ jäi isa nõusse ja nad joonistasid keset

ümmargust taldrikut kolm ovaalset akent. Seejärel käristasid nad pooleks vana voodilina, löiksid punasest siidriidest lendava taldriku välja ja Eric hakkas õmblema.

„Lipuheiskamise juures on hümni vaja!“ tuli Erniele meelde. „Mul on olemas X-failide muusika!“

„Hea mõtel!“ oli Eric nõus ja kirus oma õmblemisoskust. „Tõstame kõlarid akna peale ja kutsume Marsilt mõned rohelised appi varrast püsti lükkama!“

„Me ise ju ka nagu tulnukad,“ ütles Ernie. „Eriti sina hommikuti.“

Kui lipp valmis, sõlmisid nad selle varda külge ja Ernie keeras makil hääletugevuse põhja. Üle põldude kajas X-failide muusika ja neljateistkümnemeetri kõrgusele kerkis valge lipp punase lendava taldrikuga, millel oli kolm selgestieristatavat ovaalset akent.

„Meid pannakse hullumajja!“ arvas Ernie.

„Mind mitte!“ teadis Eric.

Nad seisid pühalikult taevasse vaadates ja ootasid ära, kuni tuulehoog lipu lahti löi.

„Võimas!“ arvas Ernie.

„Punk!“ arvas Eric.

Harry püüdis välja mõelda, millise stsenaariumi järgi Steniga talitada. Kaubelda oli ilmselt võimatu: olukord nende vahel oli kujunenud ülearu pingeli-

seks. Sten poleks uskunud ühtki Harry ettepanekut ja vastupidi. Ainuke võimalus oli hoida stiili.

Harry peatas auto Steni viiekorruselise maja ees, paar trepikoda õigest välisuksest eemal ja lõpetas rahulikult suitsu. Natuke aega keskendunud, astus ta, kohver käes, Steni „Opeli“ juurde. Vaadanud vilksamisi ringi, paigaldas ta kiiruga auto alla magnetiga kinnituva lõhkekeha, jalutas tagasi oma „Maxima“ juurde, sõitis sadakond meetrit eemale ja valis telefonil Steni numbri.

„Ma tulen sulle õhtul külla,“ teatas Harry ähvardaval toonil.

Tema arvestus oli õige. Kümnekond minutit peale kõnet lendas trepikoja uks lahti ja välja jooksis Sten, naine kannul. Visanud pambud tagaistmele, istusid nad kiiruga autosse ja kihutasid minema.

Ettevaatlikult sõitis Harry neil järel. Jõudnud majade vahelt pikale sirgele tänavale, vajutas Sten gaasi. Ilmselt pani tähele tagasõitvaid tulesid.

Harry ei jäänud liialt kaugele maha, aga päris sappa ka ei võtnud. Saatja tegevusraadius lubas tal isegi kohati eessõitjat silmist kaotada. Jälgi segada ja tagaajajat maha raputada püüdes sõitis Sten lõpuks linnast välja ja võttis suuna lõuna poole, kus oli künklikum maastik ja käänulisemad teed. Just seda oligi Harryle vaja. Lasknud kruusasel metsavaheteel Steni autol käänaku taha kaduda, vajutas ta nuppu vilkuva punase tulukese all.

Harry pööras otsa ringi ja keeras esimesele kõrvalteele, mis L linna suunas viis. Selleks korraks oli töö tehtud. Ainuke, mis pidevalt häiris, oli Ralfi pea, millest nirena verd valgus. Muudkui valgus ja valgus ja ei saanudki otsa, ujutades üle laua, niri-sedes sellelt vaibale ja lõpuks imbudes välisukse vahelt välja trepile ja sellest alla õuemurusse.

Harry ehmus ärkvele vastusõitvate tulede peale. Ta oli paar-kolm sekundit tukastanud. Järsult tõmbas ta rooli paremale ja peatus teepervel, et värsket õhku hingata.

„Ma olen täpselt samasugune saast, nagu nad kõik olid. Viimane saast!“ pomises ta omaette. „Labane mõrtsukas!“

Seitsmeteistkümnes peatükk

Marslased tulevad nagunii

Thor pani käe skannerile ja uks avanes.

„Kodu,“ õhkas ta õnnelikult ja astus kikivarvul esikusse, et Gertrudile üllatust valmistada. Toast kostis jutukõminat. Ta hiilis edasi ja nägi paakil ukse vahelt tugitoolis istumas Salateenistuse ülemat. Tema teada polnud see mees küll enne nende pool kodus käinud.

Gertrudi ja ülema jutuajamine oli sundimatu ja intiimse alatooniga.

„Või nii?“ mõtles Thor ja jäi vestluse sisu kuulama.

„Ta peaks varsti tagasi olema, nii et ma hakkan täna parem minema. Kallis, ära siis unusta! Teisipäeval kell neli.“

Salateenistuse ülema toon oli harjumatult pehme ja mitteametlik, peaaegu et õrn.

„Jah, mu arm! Loodame, et ta on selleks ajaks kenasti hullumajas.“

Thor polnud enam aastaid oma naist sellisel toonil rääkimas kuulnud, vähemalt ei mäletanud.

Kui ülem end minekule seadis, tõmbus Thor WC-sse varju. Jätnud ukse pisut paokile, nägi ta prao vahelt, kuidas mees tema naist hüvastijätuks

embas ja põhjalikult suudles. Ta istus poti peale ja jäi sinna tükiks ajaks.

Gertrud toimetas laulu ümisedes magamistoas aseme kallal, paugutas kapiustega ja viskas vahepeal midagi pesumasinasse.

„Sedamoodi siis,“ trummeldas Thori peas. „Niimoodi on siis lood!“

Selgete ja reaalsena jooksid tal silme eest läbi hetked, päevad, aastad, õnnestumised, naer, nukrus, rõõm. Nad olid ju õnnelikud olnud! Lõpupoole, jah... Aga ikkagi!

See oli Thori jaoks löök, millest ta päriselt üle ei saanudki. Enne mäluaastamist polnud ta tema ise, aga nüüd... Ta ei hakanud Gertrudilt aru pärima. Milleks? Oli neid asjatuid stseene vaja?

Thor astus WC-st välja, läks tuppa, pakkis kokku oma märkmikud, pistis kotti pesu ja mõned peotäied värvilisi mäluksistalle.

Gertrud vaatas tema toiminguid pealt ja pidas paremaks mitte midagi lausuda ega küsida.

„Hüvasti, punapea, 30/170/59, itsitav ja sünnimärgiga tagumikul!“

„Thor!“ karjus Gertrud talle nuttes ükselt järele. „Thor, ma seletan sulle kõik ära! Palun, Thor, ära mine niimoodi ära!“

Korraks oli Thoril tahtmine tagasi pöörata, aga ta sai endast võitu ja viipas platvormilt takso.

„K-48-13 instituuti, palun!“ ütles ta taksojuhile ja see tõstis masina kõrgele linna kohale, mis meenutas kivist ja klaasist sipelgapesa.

„Ma ei suuda enam niimoodi!“ ütles Nathali Heinzile kohvi pakkudes. „Rääkisin üürikorterite suhtes juba kokku. Mul ei ole ainult isast tarvis.“

„Mis sulle siis nüüd sisse on läinud?“ proovis Heinz olukorda kuidagi pehmendada. „Mis siis õieti lahti on? Kõik on ju nii, nagu peab.“

„Ma näen sind nagu kuuvarjutust! Käid siin justkui lõbumajas, endal teine elu olemas. Lahutada ei ole sa kunagi kavatsenud!“ Nathali istus rõhutatult Heinzist kaugemale ja viskas jala üle teise, et atmosfäär ametlikum tunduks. Heinz arvas paremaks vahepeal pisut vait olla, et siis uut suhtesilumisakti alustada.

„Aga, kallid, ma olen sinu jaoks ju kõik teinud!“

„Enda jaoks oled sa kõik teinud. Oled ümbritsenud mu asjade ja teadmisega, et olen sulle võlg. Ma ei taha midagi! Ma tahan meest, perekonda, kodu! Ma ei suuda enam prostituut olla!“ Nathali tundis, et kogu see jutt oli nagu hane selga vesi. Heinz ju teadis seda niigi, ta oli kõik niimoodi planeerinudki.

„Mis siis nüüd saab?“ küsis Heinz süütult, nagu pahandada saanud koolipoiss.

„Ma lähen ära. Esmaspäevast. Kas sa lubad mul mõne kleidi esialgu kaasa võtta? Ma tagastan nad hiljem,“ vaatas Nathali leebemat nägu tehes mehe poole.

„Võta niipalju kui ära jõuad viia!“ ütles Heinz

naisele tema kohta kättenäitava vaevuaimatava alatooniga. Nathali aga tabas selle ära ja tema näpud ümber sigareti hakkasid värisema, nagu valgus verd täis ja ta purskas välja:

„Tead, mees! Pole sa kah see kõige parem! Võrgutada ja rahaga inimesi ära osta oskab enamus, kui neile vaid võimalus anda. Tõelises mehes peab veel ka hing olema. Ja muidugi sada asja lisaks, mis sinul täielikult puuduvad!“ Ta tundis, et oli liiale läinud. Oli ta ju ise valiku teinud.

„Olgu. Lõpp, siis lõpp!“ tundis Heinz isegi teatavat kergendust ja ukstel seistes oli tal ainult viivuks kahju, et oli selle naisega liialt harjunud. Kõik ülejäänud läks tavalise stsenaariumi järgi.

„Võti jäta naabrinaise kätte!“ Ta ei paugutanud uksti, astus mõõdetul sammul trepist alla, istus „Mercedesesse“ ja sõitis oma asju toimetama. Asju, millest ühelgi tema lähikondlastest õrna aimugi polnud.

„Ernie!“ hõikas Eric, kui oli telefonikõne lõpetanud.
„Ernie!“

„Kas marslased tulevad juba?“ küsis Ernie trepist üles ronides.

„Marslased tulevad nagunii, aga enne hakkama nende kohta raamatut tõlkima!“

„Vau!“ tegi Ernie ja ei tundnud isa üle pika aja ära. „Said suure töö, jah?“

„Ja veel millise! Ulmeka. Üks noor vene fantast, maru mõnusa stiiliga vend!“

„Tähendab, et pummeldame?“ vaatas Ernie isale kelmikalt otsa.

„Tähendab, et võimsalt!“

Eelmisest honorarist oli veel natuke alles ja kruupe-makarone-kartuleid jätkus oma paariks kuuks.

Nad istusid voodiservale ja arvutasid sõrmede peal kokku: suhkur – on, sool – on, tikud – on, WC-paber – on, seep – on.

„Me oleme pursuid!“ arvas Eric.

„Mis see on?“ küsis Ernie.

Eric lõi käega:

„Ah, meil on rohkem, kui vaja läheb!“

„Linna?“ vaatas Ernie otsustavalt isale otsa.

„Linna!“ oli otsus tehtud ja nad löid patsu.

Kaheksateistkümnes peatükk

Vaba inimese vaba valik

Üle pika aja kolaskid Eric ja Ernie lihtsalt niisama mööda suvist linna ringi. Nad ostsid jäätist, jõid tänavakohvikus limpsi ja käisid lõbustuspargis ilmarattaga kõhukõdi nautimas. Ilm oli ilus ja soe, isegi inimesed tundusid sõbralikumad kui muidu.

Kesklinna tagasi jõudnud, jalutasid nad sihitult kaupluseaknaid takseerides ja inimeste kohta märkusi tehes.

Korraga märkas Eric uusimat „Mercedest“. Ta peatus, et autot uurida. Poisikeseliku uudishimuga kiikas ta sisse, tegi tiiru ümber auto ja ohkas tahtmatult.

„Vinge masin!“ kommenteeris Ernie.

„Väga vinge!“ nentis Eric.

„Ajame ära!“ naljatas Ernie.

Poest üle tänava väljus klantsitud ülikonnas Ericu-vanune mees ja vajutas pulti. Uksenupud plöksusid lahti ja mees istus autosse. Kõrvalistmele seadis end sisse kõhn blond „beib“ – nagu neid esindus- ja voodisekretäre rahvasuus kutsuti. Auto number oli väljakutsuv – HEINZ-4.

„Küll ikka elavad!“ ei saanud Ernie vait olla.

„Las elavad!“ arvas Eric. „Igaühele oma!“ Vaikselt aga pomises:

„Kellele oma, kellele teiste oma...“

Auto eemaldus neist kummide sahinale ja pööras esimese nurga taha.

„Kas me emmet läheme vaatama?“ küsis Ernie. „Kasvõi korraks?“

„Ta on töö. Peab helistama, ehk saab lõunat sööma tulla.“ Eric võttis taskust telefoni ja valis numbri. „Võta, räägi ise!“ andis ta toru Erniele.

„Tere! Kas Nathali Heini saaks?“

„Ma kuulen!“ kostis torust tuttav hääl.

„Emme! Mina siin, Ernie! Kas sa meiega sööma saad tulla?“

„Kus te olete?“

„Siinsamas, kesklinnas.“

„Tulge üle tee kohvikusse. Viie minuti pärast olen all.“ Torust kostis piip-piip.

„Ta on viie minuti pärast kontori vastas kohvikus,“ ütles Ernie isale.

„Nii,“ seletas Eric. „Nüüd on lugu selline, et mina käin vahepeal ära tõlkebüroos ja teie rääkige niikaua juttu, eks? Näe, siin on sulle raha – mehed maksavad enda eest ju alati ise! Kohtume siinsamas täpselt tunni pärast, okei?“

„Okei!“ Ernie toppis raha taskusse ja kortsutas mõtlikult kulmu. „Tõlkebüroosse?“

„Muidugi mitte,“ muigas Eric. „Ma lihtsalt ei ole veel valmis teda nägema. Saad aru küll!“

„Saan!“ Ernie lonkis käed taskus minema.

Herbert avas ukse ja ei tundnud Harryt kohe äragi. Mees oli vihmast märg ja süngete kulmude alt vaatasid talle vastu veelgi süngemad silmad.

„Viina, palju viina! Naisi ka!“ Harry muutus rahulikumaks alles peale esimest klaasitäit viskit.

„Plats puhas?“ püüdis Herbert ääriveeri alustada.

„Jumala puhas! Ma tahan oksendada ja märatse!“

Herbert ei olnud eluga pahuksis. Ta võttis taskust pangakaardi ja pistis Harryle rinnataskusse:

„Sellel arvel on mõnikümmend tuhat. Eile panin. Enda nimele. Kood on 8121 – kerge meelde jätta. Märatse!“ Ta jõi sõõmu ja lisas:

„Sinuga koos ma ei tule, aga kõrtsi lähen küll.“

Oli juba hilisõhtu ja minekuga tuli kiirustada.

„Kui me mõlemad lahkume, tuleks raha paremini ära peita,“ arvas Harry.

Nad nihutasid köögikapi seinast eemale ja toppisid kohvri seina sisse torustikukappi.

„Nonii,“ patsutas Herbert käed puhtaks. „Hommikul näeme! Kui kauemaks jääd, helista kindlasti, muidu tõmban koos rahaga minema!“

Harryl oli naljast arusaamisega raskusi ja ta astus sõna lausumata uksest välja.

Thori pea oli nagu rahvusraamatukogu. Ta teadis rohkem kui kogu Salateenistus kokku.

Juba aastakümneid oli tehtud katsetusi aja taltsutamiseks. Üks teadlastegrupp olla kuulu järgi jõudnud teoreetilise lahenduseni. Seda kuulu järgi. Thori peas aga olid kindlad andmed, et asi on juba ammu praktiliste katsetuste staadiumis.

„Aine, mis suudab taltsutada inertsit? Hästi pikk laev täis seda ainet? Ja mina seal sees varjusurmas?“

Thor kahtles eksperimendi õnnestumises, aga otsuse oli ta juba põhimõtteliselt langetanud.

Astunud projektijuhi kabinetti, ütles ta lakooniliselt:

„Rudolf, ma tean kõike ja pakun ennast katsejäneseks.“

„Thor, kui ma ei eksi?“ tõstis teadlane pilgu arvutiekraanilt. „Jutud levivad siinsetes ringkondades kiiresti.“

„Just nii. Teie teenistuses!“

„Siis peame kiirustama, sest sinu peas on...“

„Sellepärast ma siin olengi.“

„Nädalapäevad läheb veel aega, et laev stardivalmis seada.“

„Mida mina tegama pean?“ küsis Thor.

„Kinkima meile mõningat informatsiooni Salateenistuse arhiivist, sellest, mis puudutab meie instituuti, uuringuid ja meie saatust peale eksperimendi õnnestumist,“ vaatas projektijuht Thori umbusklikult.

„Teid hävitatakse,“ ütles Thor otse. „Kõiki, kes projektiga seotud on olnud.“

„Seda oli küll arvata, aga...“ pomises Rudolf. Ta tõusis, kõndis akna alla ja sügas kukalt. Pika vaikimise järel ütles ta sõnu ükshaaval rõhutades:

„Sellisel juhul hakkame katsejānesteks koos.“

„Mis on ekperimendi juures kõige hullem?“ küsis Thor.

„Paari lausega võiks kokku võtta nii: meid visatakse tohutu suurde süldikaussi, lennutatakse varjusurmas mööda väljaarvutatud paraboloide kasvava kiirendusega universumis ringi ja tuuakse lõpuks tagasi teatud ajalise nihkega. Eksimisvõimalus kümme aastat siia-sinna. Mõnele asjale tuleb veel väike lihv anda,“ tutvustas projektijuht Thorile lühidalt ürituse tööpõhimõtet.

„Vastav aparatuur ja programmid hoolitsevad maandumise ja elutegevuse taastamise eest.“

„Kui suur on õnnestumise tõenäosus?“ küsis Thor. „Aga ausalt, palun!“

„Kuradi väike, kui päris ausalt,“ vastas teadlane. „Sest praktikas on küll paar masinat minevikku lennutatud, aga tagasi pole kumbki tulnud.“

„Peaasi, et null ei oleks,“ arvas Thor ja nad leppisid kokku aja, mil laua taha istuda ja projekti üksikasju läbi arutada.

„Soovitan stardini ellu jääda ja mitte sattuda mälumasinasse!“ ütles projektijuht juba ukssel seisvale Thorile.

„Ja mina omalt poolt soovitan teha nägu, et uurimine võib venida veel aastat paar.“ Thor väljus ja arutles endamisi kuuldut.

„Kas Anna on üksik?“ uitas mõte korraks mujale.

Ühe asja oli Thor saladuses hoidnud. See pidi olema tema hüvastijätukirjaks süia maailma, süia aega.

Eric mõtles auto peale. „Mercedest“ ei jõua ta kunagi osta – see oli kindel, aga mingi odava jaapanlase võiks küll muretseda. Tõlkega läheb paar kuud ära. Jooksvatest lühitõlgetest jätkub ainult elamiseks.

Eric püüdis mitte mõelda Nathalile. Ühel õhtul oli ta vaadanud pornofilmi. Kuidas ta ka ei püüdnud, ikkagi tekkis ekraanile Nathali. Mida rohkem ta vaatas, seda vähem oli temas viha või armukadedust. Vaba inimese vaba valik...

Päris selgeks sai talle ka see, et Nathaliga ta enam magada ei taha. Inimesena oleks ta ehk naisele andestanud, aga füüsiliselt oli vastumeelsus ületamatu. See on vist ebanormaalne – mõtles ta. Vaim ja keha peaksid ju koos käima?

Kuidas Eric ka ei mõelnud, ikkagi tundis ta, et naise keha on talle võõras ja ei kutsu enam. Tõkkepuu oli ette kukkunud. Lihtsalt Ernie pärast ja selleks, et hommikuti köögis teretada, ei olnud tal naist tarvis. Ernie võib ju kasvõi iga päev ema vaatamas käia ja vastupidi.

Üheksateistkümnes peatükk

Rääkiva koera motell

Linnas ei tundnud Harry peale Janeki, kelle korteris nad elasid, mitte kedagi. Ta käis läbi kolm restorani ja kaks baari, leidmata ühtegi huvitavat vestluskaaslast. Kaaninud ennast parajalt täis, tellis ta takso ja ainuke sõna, mille ta perfektselt välja hääldas, oli „litsimaja“. Näidanud taksojuhile suurt rahatahte, ei hakanud too pikemalt mõtlema.

Kui Harry jookest pisut toibus, istus ta ees kümmekond prostituuti.

„Kolm!“ ütles ta mõtlemata ja näitas huupi näpuga. Viisakalt juhatati ta ülakorrusele ja pandi pikali laiale asemele.

„Šampust!“ karjus ta paakil ukse vahelt, kui prostituudid teda lahti riietada püüdsid.

„Kümme šampust! Sada!“

Naised vahetasid omavahel pilke ja üks neist kattis Harry seljast võetud särgiga kinni taskutest välja kukkunud kaks rahapakki. Šampus toodi kiiremini kui muidu.

„Tema naise vastu ei olnud mul midagi! Ausõna! Usute?“ küsis ta esimeselt ettejuhtuvalt piigalt, kes parasjagu Harry tundlike elundeid töötles. „Te ei tea elust mitte sittagi!“

Joonud pudelist šampust, mis tal kohe nina kaudu välja tuli, lisas Harry filosoofiliselt:

„Mida teab lits armastusest?“ Ta oleks nagu korraks kaineks saanud, tõusis küünarnukkidele ja lausus lõpmatusse vaadates:

„Ma olen püromaan!“

Seejärel vajusid ta silmad kinni ja higipiiskadega otsaesel vajus litsimaja klient Harry rahutusse unne.

Prostituudid kehtasid õlgu ja lugesid raha üle – 24100. Harjunud liigutusega eraldati sellest kõva kolmandik ja jaotati omavahel ära. Üks näitsik võttis vaikides raha ja lahkus ettevaatlikult ust avades ruumist.

„Me ärkame 20. sajandi lõpus, võib-olla 21. alguses,“ seletas projektijuht Thorile. „Kui läheb täiesti programmijärgselt, siis aastal 2010. Kolmanda maailmasõjani on veel palju aega ja teadus on piisavalt arenenud, et saaksin rajada labori ning jätkata uuringuid. Kõik vajaliku võtame kaasa mälus. Sinu mälus.“

„Minu mälu seal vist küll tarvis ei lähe,“ arvas Thor. „Aga parem elan selle pahnaga edasi, kui kustutan taas pooled mälestused.“

„Kõike võib vaja minna. Pealegi on üle poole su ajast veel vaba. Arvan, et see ei sega, kui sul on igaks juhuks peas 24. sajandi ühe suurema riigi salateenistuse arhiiv.“

Thoril olid selles suhtes omad plaanid ja ta noogutas nõusolevalt.

Juba kaks sajandit ei kasutatud enam raha kui niisugust. Toimis ülekannete süsteem. Palka maksti abstraktsetes ühikutes ja maksmine toimus taskutelefonilt, suvalisest arvutist või makseautomaatidest, mida leidus kõikjal, isegi taksodes.

Thori hüvastijätukiri seisnes selles, et ta kavatses tungida pankade keskarvutitesse ja hoiused pisut ümber jaotada. Ta koostas viimaste allesjäänud päevade jooksul hulganisti kalkulatsioone ja programme. Salateenistuse kavatses ta täielikult lage-daks teha ja ülemale isiklikult kirjutada kaela võlad, millest ta oma elu jooksul lahti ei saaks. Sama kavatses ta teha Gertrudiga ja igaks juhuks ka Zimmermanniga, kellest rääkides Gertrud alati puterdama oli hakanud.

Kuna arvuti väljapakutu oli ammuilma autori-teetsem, kui mistahes kollektiivi või komisjoni otsused ja arvamused, siis oli kindlasti peale arvete kardinaalset segilöömist praktiliselt võimatu tões-tada, kui palju kellelgi oli. Paberi peale ei trükitud enam ammu midagi ja mäluarhiivid kavatses Thor täielikult hävitada. Tema peas olid nüüd kõikvõimalikud juurdepääsukoodid riikliku tähtsusega ette-võtetele, kaasa arvatud keskpangad.

Kavandanud põhjalikult ette programmide ahel-käivituse järjekorra, viis Thor kõik lõpuks ühe nupuvajutuse alla. Selleks nupuks oli teatud number tema taskutelefonil.

Viimased kaks ööpäeva pidid jääma 20. ja 21. sajandi ajaloo uurimisele. Ta tudeeris ülevaatlikult majandust, geograafiat, poliitikat, moevoolusid ja kirjandust. Dokumentide, sobiva riietuse ja rahatähtede eest pidi muretsema projektijuht.

UFO-lipp lehvis vapralt tuule käes ja Eric ajas üle pika aja Johnnyga juttu.

„Tead, ma olen sulle ikka lolli nime pannud! Sa oled kindlasti nõrдинud, aga nüüd on juba hilja: sa ei harju enam uuega ära.“

Johnny vaatas peremehele mõtlikul pilgul otsa, kuid ei öelnud seekord mitte ühtegi sõna.

„Järgmises elus pannakse sulle kindlasti vääriline nimi!“ lohutas Eric ja sügas koera kõrva tagant. Ta tõusis ja läks ümber nurga õunapuid vaatama.

Ootamatult selgus, et ta ei tundnud oma kodu üldse. Muru niitmiseega olid tegelnud Nathali ja Ernie, põõsaste-puudega ämm, sauna, garaaži, kaevu ja puukuuri ehitamisega olid hakkama saanud palgatud töömehed ja kokkuvõttes olid talle tuttavad ainult köök, peldik ja ülemise korruuse tuba.

„Kus ma elanud olen?“ küsis Eric endalt. Päevast päeva linna tööle, õhtul kõht täis ja ülakorrusele teleka ette. Niimoodi kuust kuusse ja aastast aastasse. Misasi see kodu üldse on? Koht, kus magada ja süüa, sugu teha ja telekat vaadata?

„Kurat, mul on siin ju kreedid ja ploomid ja

punased sõstrad ja ilmatuma uhke ning suur maakividest laotud kelder! Majas on veel kolm tuba peale ülakorruse oma, milledest kahes pole ma peaaegu et käinudki, kuna need olid Ernie ja ämma päralt, kui ämm veel meie juures elas.“

Eric murdis kraavi äärest pajuviitsa ja tegi kujutletavale inimestegrupile põhjaliku ekskursiooni oma valdustes. Ta osutas vitsaga settekaevudele ja tutvustas:

„Siia koguneb minu, Eric Heini sitt. Saage tuttavaks!“

Jõudnud saunani, seletas ta valjult:

„Siin on saun, kuhu pole veetud ühtegi litsi!“ ja jäänud korraks mõttesse, parandas:

„Üks küll oli, aga oma tõelist tegevust alustas ta peale siit lahkumist.“

„Ja siin, kallid külalised, asub töökoda ehk ladu – kuidas võtta. Pean ausalt tunnistama, et ma ei tea, mis siin sees on, aga haamer ja naelad on kindlasti – seda võib teile tõestada mu poeg Ernie!“

Ta oli ekskursiooniga jõudnud tühja hooneni, kus kunagi ammu oli olnud saun ja erilise innuga seletas ta rahvale:

„Sellesse kultuurimälestisse, mis kuulu järgi olevat olnud saunandusministri lemmiksuvituspaiaks, rajab Eric Hein motelli. Siia hakkab volama turiste kogu Euroopast ja kaugemaltki! Nimeks saab talle „Rääkiva koera motell“ ja minu filosoofiakandidaadist koer Johnny hakkab siin

läbi viima vestlusõhtuid uuseksistentsialistlikust suunast marslaste kaasaegses filosoofias. Kamina ees tantsib rahvale vahelduseks kassipoeg Miisu ning jalakeerutuseks mängib bänd nimega „Kuuratsanikud pilve taga.“ Nii saab see olema, kallid külalised!“

Eric tundis korraga kellegi pilku seljal ja pöördus vaatama. Väraval seisis jällegi Ernie naabritüdruku ja sõbraga. Neil olid kummalised näod peas ja Eric pidas targemaks pajuvits maha visata.

„Teen siin veidi plaane,“ püüdis ta seletada ja läks käsi laiutades majja peitu.

„Vaba inimese vaba fantaasia,“ pomises ta endale ja ronis kápuli trepist üles päästvale teisele korrusele.

Kahekümnes peatükk

**Sa pead mõne
vanamuti
võtma!**

Helises mobiiltelefon ja Harry ehmus paugupealt ärkvele. Helesinine luitunud tapeet, alasti tõmmutverd piiga ta kõrval ja pordumaja äravahetamatu spetsiifiline lehk tuletasid talle meelde eelmise õhtu üksikasju.

„Ma kuulen!“ ütles ta aparaati.

„Siin Ethel. Me peame rääkima. Ütlen kohe, et ma ei olnud nendega mestis.“

„Ma juba olen litsimajas, nii et ära mind tüüta! Üldse, miks ma pean sind uskuma ja kuskohast sa mu numbri välja peilised?“

„Mul on sulle pakkumine.“ Etheli hääl oli mõõdetult rahulik.

„Šantaaž?“ oletas Harry.

„Ei. Pakun välja homme õhtul K linnas S baaris kell 18.00.“

Harry proovis mõelda, aga pea lõhkus nii võimsalt, et ta nõustus pikemata:

„Olgu! Ma tulen. Aga ole üks!“

„Loomulikult,“ ütles Ethel ja lõpetas kõne.

„Mida kuradit see veel tahab?“ arutles Harry. „Jäi vist tööst ilma...“ Ta võttis voodi kõrvalt šampusepudeli ja jõi jälle liiga suure sõõmu. Puristamise

peale sisenesisid tупpa kaks prostituuti ja tegid näo, nagu oleksid ainult korraks ära käinud.

„Kuidas magasid, kallike?“ küsis üks.

„Kuradi hästi!“ vastas Harry ja tundis, et ei taha praegu ühtegi naist näha. Etheli kõne oli ta endast välja viinud.

Kui ta sutenöoriga rahaasju klaarima hakkas, jäi ta keeletuks. Kahekümne viiest tuhandest oli alles umbes pool raha. Võta sa kinni! Ta võis ju osa taksoesse kaotada...

„Tuhka kah!“ lohutas ta end ja püüdis siiski vihjata:

„Eile oli mul ikka väga palju rohkem, aga noh...“

Sõna lausumata võttis sutenöör talt paki sajalisi, eraldas sealt silma järgi poole ja pistis Harryle rinnatasku. Kui Harry protesteerida püüdis, vaatas sutenöör seinakappi meenutava turvamehe poole. See võttis Harryl raudse haardega käsivarrest, talutas välisukseni ja viskas mehe trepist alla nagu kaltsu.

„Kurat! Ma ei saanud isegi keppi!“ karjus Harry, aga üks oli juba suletud.

„Rahade jaotamine on sünilmas valesti korraldatud,“ leidis ta valutavat õlga mudides ja saanud lõpuks ise aru, mida ta ütles, sülitas trepile ja naeris mõne hea viivu pea kuklas, kuni sülje kurku tõmbas.

Nad lendasid katsepolügonile, kui nii sai nimetada

magnetväljaga piiratud ala, kus viidi läbi uut tüüpi laevade proovilendused. Siit ei väljunud ja siia ei sisenenud ükski sagedus.

Skanner kontrollis projektijuhi silma võrkkesta ja väikese viivituse järel avanen tunneliuks. Nad astusid Thoriga piki koridore, kuni jõudsid instituudile K-48-13 kuuluvatesse ruumidesse.

Asjassepühendatud inimesed olid teinud vajalikud ettevalmistused, et eksperimendi algus sujuks.

Mehed juhatati meditsiinosakonda ja viimast korda vaatasid kaks meest aknast oma praegust olevikku, mis peatselt pidi muutuma minevikuks tulevikus või vastupidi – sedapuhku muutusid need mõisted suhteliseks.

Thor võttis taskust telefoni, palus osakonnajuhatajal lülitada korraks polügoni ümbritsev väli välja, valis ainult talle teadaoleva numbrikombinatsiooni ja vajutas nupule. Kellelegi kuuldamatult käivitus kusagil pöördumatu arvutioperatsioonide ahel, mis tõestas veelkord, et inimene ei tohi masinaid kunagi täielikult usaldada. See aga ei huvitanud antud momendil Thori karvavõrdki. Ta pani telefoni lauale, tänas väljalülituse eest ja andis ennast meedikute meelevalla, et need tema elutegevuse ajutiselt praktiliselt peataksid ja teeksid temast Thori nimelise pika säilivusajaga konservi. Korraks vaatasid nad projektijuhiga tõtt ja Thor nägi teadlase silmis hirmu. Ürgset, surmaga silmitsiolemise hirmu.

*„Head reisi!“ soovis Thor. „Kivi kotti!“
„Ega midagi, sulle ka!“ Teadlase ebakindel reipus
murdus öeldu lõpus kähinaks. Ta lisas nalja heita
püüdes:*

*„Nael kummi!“ Nali oli küll lahjavõitu, aga selle-
gipoolest kõkutasid mõlemad püüdlilikult naerda.*

Saabus päev, mil Eric sai ulmeromaani tõlke eest kätte kopsaka summa.

„Teen tõlkebüroo!“ ütles ta Erniele.

„Tee jah!“ ei osanud Ernie muud vastata.

„Teen jah!“ oli Eric otsustanud ja tegigi.

Raha läks muidugi mõneks ajaks panka kinni, aga ootama oli ta juba harjunud.

Ernie vaatas heatujuliselt pealt, kuidas isa mööda treppi alumise ja ülemise korruse vahet tuiskas, Johnnyle hüüdlauseid loopis ja seitset majapidamistööd alustas, millest ühtegi lõpule ei viinud. Igatahes oli isa end elule tagasi võidelnud ja see tundus tähtsamana ükskõik kui suurest mustade nõude virnast või lõhkumata puude hunnikust.

„Ole pai,“ palus Eric, „ära sa emmele veel midagi räägi: võib-olla läheb kõik untsu ja siis on tal minu kohta oi kui palju öelda...“

„Ega me sinust suurt ei räägigi!“ vastas Ernie.

Eric oli rentinud tillukese kontori paari laua ja riiuliga ning valmistus panema kuulutust sekretäri ja raamatupidaja leidmiseks ühes isikus. Nii

väikse firma jaoks polnud enamat vaja, vähemalt esialgu – oli ta otsustanud.

„E.H. Tõlkebüroo,“ teatas ta pojale uhkelt firma nime.

„Ahah,“ ei olnud Ernie nimest erilises vaimustuses. Peaasi, et paps rahul oli.

Kuulutus sai lehte ja Eric jäi ootama telefonikõnesid ning elulookirjeldusi.

„Sa pead mõne vanamuti võtma!“ soovitas Ernie.

„Miks?“

„Muidu on nagu filmides – hakkate armastusega tegelema ja töövärgid lähevad hapuks.“

Eric vaatas kelmikalt pojale otsa ja lubas:

„Olgu, võtan vanamuti!“

Kahekümne esimene peatükk

Hirm on mõttetuse mõttetuse generaator

Harry ja Herbert olid välja valinud mereäärse maja, sest Herbert oli sellisest eluaeg unistanud:
„Enne surma suure vee äärde!“

„Mina üürin endale esialgu linna toa, ma ei jõua selle ostu-müügi ja vahetusega enam tegelda. Kui kõik on ükskord täielikult vaibunud ja ma võin enda rahulejätmisses kindel olla, siis...“ otsustas Harry.

„Minu juurde võid alati redusse tulla, ainult külalisi ära too!“ Herbert oli rahul. Tema pensionipõlv oli kindlustatud. Naise surmast saadik polnud tal nii positiivseid emotsioone esinenud. Ta istus maja trepile, ohkas sügavalt, läitis suitsu ja lausus mõnuga:

„Vat nüüd pole mul teilt tõepoolest enam mitte midagi vaja ja teie ei saa minult kohe päris kindlasti mitte sittaagi!“

Majas oli saun, garaaž, kelder. Mida sa, hing, veel igatsed? Erilisi süümepeinasid Herbert ka ei tundnud, sest oma vana elamise oli ta ju Harry elujäämise nimel ohverdanud. See oli aga olnud korralik kõigi mugavustega korter suures linnas. Unistus omada isiklikku sauna ja aiamaad oli nüüd igatahes täitunud.

Harry palus talt ainult üht – raha peita. See ei olnud ju raske.

„Maxima“ sahises mööda päiksesooja asfalti K linna poole. Harry oli mõtteis. Kas see pole jälle löks? Milleks Ethelil teda vaja oli? Raha ja kaup, mis kaduma läksid? Kellega oli Ethel seotud?

Minemata jätta ta siiski ei saanud. Vastasel juhul oleks tulnud elada pideva hirmu all. Tema ülesleidmine ei oleks ju mingi väga eriline kunst ja Herberti elamiseni ei tahtnud ta jälgi ajada lasta. Herbert oli tema ainuke tugi normaalsete inimeste maailmast.

Täpselt kell 18.00 astus Harry sisse S baari klaasuksest.

Ethel istus üksi lauas ja imes kokteili. Täna oli ta kuidagi teistmoodi.

Harry, visanud harjumuslikult ruumile pilgu peale, lausus istudes otse:

„Räägi, milles asi, mul on kiire!“

„Sulle pakutakse tööd,“ oli Ethel samuti lakooniline.

Harry muigas:

„Rivaalid kutsuvad enda poole üle?“

„Just nii. Sinu vägitegudest ja tulevärgist teatakse juba päris laias ringkonnas.“ Ethel luristas kokteilipõhja ära ja vaatas Harryle otse silma:

„Varem või hiljem tehakse sinuga sama. Targem on ettepanek vastu võtta. Niikaua, kui sinu oskusi ja kogemusi vääriliselt hinnatakse.“

„Kuni ükskord tekib jälle kellegil isu minu arvelt teenida?“

„Alluma hakkad otse suurtele. Või tahad kuue laibaga ausat elu alustada?“

„Viie,“ parandas Harry.

Ethel vaatas kahtlustavalt mehele otsa.

„Boss ei olnud minu töö,“ ütles Harry.

„Kelle siis?“ küsis Ethel.

„Mis tähtsust sel enam? Jõuluvana töö, näiteks.“

Harry viipas ettekandjale:

„Kaks kokteili veel, palun!“

„Me ei mänginud tookord Steniga kokku,“ tegi Ethel muust juttu.

„Pudrutada oskan mina ka ja üldse – mis tähtsust sel enam on...“

„Me olime armukesed,“ ütles Ethel enda ette.

„Aga tema sepitsustest sinu suhtes ei teadnud ma midagi. Ka topeltmängust ei teadnud ma tuhkagi, enne kui see välja tuli.“

„Kust üldse selline informeeritus?“ tundis Harry huvi.

„Erinevalt teie kontori tööst on meie oma rõhuasetus lõppeesmärgil ja ürituse üldisel ning pikaajalisel toimimisel ja kordaminekul.“

„Sooh!“ tegi Harry sarkastilise kraaksatuse ja rüüpas läilat jäätisekokteili.

„Kas sina alkoholi ei pruugigi?“ heitis ta pilgu naise klaasi suunas.

„Tööülesannete täitmisel mitte,“ vastas Ethel ja

naeratas üle pika aja. „Järelemõtlemiseks on sul kolm päeva aega. Minu number on sama.“

*„Kas Steni koht on nüüd sinu südames vaba?“
torkis Harry.*

*„See, et sa sümpaatne sell oled, ei anna sulle õigust naisterahva hinge oma peldikuks muuta!“
Ethel pani raha lauale ja tõusis, et lahkuda.*

„Kolm päeva!“ tuletas ta meelde ja oligi läinud.

„Kurat!“ pigistas Harry kokteiliklaasi ja otsustas tellida hoopis veidi viskit.

Harry kadestas Thori tema põgenemisvõimaluse pärast ja Ericul hakkas kohati Harryst kahju. Tema märulimees liikus raudse visadusega läbi külluse hukatusele vastu ja kogu elu halastamatusele vaatamata tundis Eric endas taas jõudu ja soovi inimestele andestada. Nii jättis ta kirjutamise üha suuremaid pause ja pühendus täielikult võõraste hirmude tõlkimisele. Hirm üksinduse ees oli asendunud hirmuga jätta üksi seesama hirm. See võis hakata omapäi tema alateadvuses arene- ma ja muutuma. Ta oli Harry elu nii tupikusse ajanud, et päästa võis selle ainult positiivne pööre Ericu enda elus. Aga kuhu jääb siis stiil? Kuhu jääb lugeja ootuste rahuldamine? Lõpuks leidis ta lahenduse ja istus taas paarinädalase vaheaja järel arvuti taha:

„Hirm on mõttetuse mõttetuse generaator.“

Ta kustutas kirjutatu kohe ära ja alustas hoopis uut peatükki:

Kahekümne teine peatükk

**Kõige
vaesemana
tunnevad end
kõige rikkamad**

Thori ja projektijuhi jaoks oli aeg teadvuse kadumise hetkest silmade avamiseks olnud kõige ebamäärasema kestvusega. Nagu minestamise puhul. Pardaarvutid näitasid kaheksat aastat lendu. Robotid vabastasid mehed juhtmete ja voolikute sa-sipuntrast, süstisid, masseerisid, turgutasid ja pesid. Pikapeale hakkas Thori ja Rudolfi teadvus taastuma. Nad vahtisid pardaarvuti näitusid, siis teineteist ja siis ümbrust. Poole tunni pärast tegi Thor suu lahti. Sealt tuli kähinal vaid üks sõna:

„Raisk!“

Projektijuht ei suutnud muud, kui noogutada.

Paari tunni pärast aga hakkas meestel juba mõte tööle.

„Nü et valik jääb endiseks?“ vaatas Thor teadlase väsinud silmadesse. „L linnake X riigis?“

„See on vist, jah, alustuseks parim,“ pomises ikka veel pisut pilves Rudolf.

„Kas on midagi lahti?“ päris Thor murelikult.

„Pere ikkagi...“ Projektijuht vahtis tühja pilguga arvutiekraani.

Thoriga olid lood kaugelt positiivsemad. Tal oli kõik, mida ta soovinud oli – võimalus uuesti alustada.

Radaritele nähtamatuna tiirles 24. sajandi kosmoselaev Maa orbiidil ja projektijuht valmistus sukkelduma satelliitidelt levivasse infotulva, et määrata täpne kohalik aeg, valmistada vastavalt ette dokumendid, raha ja kõik muu sinna juurde kuuluv.

„21. august, 2010,“ viskas ta peagi mokaotsast ja süvenes taas interneti lõputusse info-ookeani.

„Ma sain täna e-kirja kahelt kõrgema haridusega filoloogilt,“ uhkustas Eric, „meesterahvad, muide!“

Ernie astus arvutile lähemale.

„Aga sekretärimutt? Kuidas selle asjaga oligi?“ küsis poeg ja kummardus ekraanile lähemale, et valjult veerida:

„Curriculum Vitae. Nimi – Thor Thorus, sündinud 1968 L linnas X riigis, haridus – kõrgem...“

„Ja teine?“ uuris Ernie. Eric klõpsas hiirt.

„Rudolf Romb. Sündinud 1958 L linnas X riigis.“

„Imelikud nimed!“ kommenteeris Ernie.

„Imelikud tõepoolest,“ oli ka Eric nõus. „Kõige veidram on see, et ma siin vahepeal kirjutasin seda raamatut ja üks tegelane oli samuti Thor – infokuller, kes lõpuks läbi aja minevikku rändas ja meie linna sattus... Kõige veidram on aga see, et ka teine tegelane, see Rudolf, on mu raamatus sees.“

„Äkki hakkas su raamat elama?“ naljatas Ernie.

„Tead, sa ära siin lööbi midagi!“ jäi Eric tõsiseks. „Sellist kokkusattumust annab otsida.“

„Kuidas nende sekretäridega siis ikkagi jääb?“ ei jätnud Ernie. „Kas vanamutt tuleb või ei?“

„Seitse tahtjat on esialgu,“ teatas Eric ja muigas. „Üks vanem kui teine. Noori pole. Tee või tina.“

„Valetad?“ vaatas poeg talle umbusklikult otsa.

„Muidugi valetan. Aga see, et üks neist Nathali Heini nimeline on, vot see on nüüd küll tõsi.“

Erniel jäi suu paokile:

„Emme? Sulle sekretäriks?“ ta ei osanud seisukohta võtta ja arvas paremaks vastuseta jääda, kui issi arvamust ära kuulata.

„Kas ma mängida võin?“ küsis ta ainult ja võttis põuest varem valmis pandud CD.

„Olgu, aga täna lühidalt: mul on veel tõlkimist,“ oli issi vastu tahtmist järeleandlik.

Nathali istus sõbrannaga kohvikus ja vahetas uudiseid.

„Sinu Heinz pandi niisiis kinni!“ tegi sõbranna nagu muuseas juttu ja jäi põnevil pilguga reaktsiooni ootama.

„Mis?“ ei saanud Nathali justkui aru. „Heinz kinni?“

„Issand, kas sa siis ei teadnudki? Isegi telekas

ütles kõva häälega maha.“ Ta sättis ennast muga-
vamalt istuma ja jätkas:

„Tuleb välja, et oli teine mingi narkodiiler või
midagi taolist... Igatahes miljonid olid mängus ja
rahva käest küsiti avalikult tema kohta lisainfot.
Noh, et kui kellelegi tuleb tuttav ette, siis helistagu
jne. Issake, sina ja ei teadnud!“ Oli tunda sügavai-
mat klatšinaudingut.

„Ega ma tema tegemistest suurt midagi teadnud
küll. Muudkui tuli ja läks ja vahel harva viis mu
mõnda linnalähedasse baari. Oh sa jessas! Või
niimoodi siis...“

„Niimoodi jah! Jutud käivad, et tal oli viis autot
ja samapalju kortereid. Majad ja suvilad takkaotsa.
Igas linnas nagunii oma pruut ja mõnes mitu.“

„Ah, tead, ära parem räägi!“ Nathali tundis
tülgestust. Ta oleks hea meelega maa alla vajunud
– nii vastik tundus ta endale hetkel.

„Ma pean nüüd minema. Töö ootab,“ ütles ta
sõbrannale, pani raha lauale ja püüdes mitte välja
näidata oma rikutud meeoleolu, lisis sunnitud
naeratusega:

„Teinekord jätkame siis, tšauki!“

„Hea küll, hea küll!“ oli sõbranna kindlalt
veendunud, et on oma kodanikukohuse tänaseks
täitnud.

Thori kaasatoodud arvutiprogrammid lubasid end
kohandada tõlkimiseks mistahes keelest mistahes
keelde, arvestades nii sõnade järjekorda kui ka

fraseologisme ja igasugu muid keelelisi iseärasusi. Seepärast otsustas ta esialgu otsida tööd lihtsalt tõlkijana, et nii-öelda ühiskonda sulanduda.

Sirvinud kohalikke lehti, leidiski ta sobiva kuulutuse ja vastas kohe. Et teadlasena tundmatusest välja ujuda oli riskantne, siis oli ka Rudolf nõus esialgu Thoriga kampa lööma. Nad eelistasid alustavat väikefirmat, et vähem tähelepanu kõita ja nii saabuski päev, mil tuli Ericu käest vastus: „Ootame vestlusele.“

Esmalt hämmastas Ericut meeste keelepruuk, kuhu lipsas sisse talle täiesti tundmatuid sõnu. Hääduski oli pisut võõrapärane, aga vaatamata sellele olid meeste proovitõlked olnud parimad ja ta ei hakanud tagamaid sügavamalt uurima. Olgu kes tahes, peaasi et töö tehtud saab...

„Mitu lehekülge tehnilist kirjandust olete suutelised päevas tõlkima? Lehekülg oleks 1800 tähe- märki.“

„Palju,“ vastas Thor ja projektijuht vaatas teda etteheitval pilgul.

„Kas viis, kümme või enam?“ küsis Eric.

„Enam,“ vastas Thor võimalikult loomulikult ja jällegi tundis ta Rudolfi pilku.

„Meil on oma programmid ja meetodid,“ püüdis nüüd Rudolf seletada.

„Ehk saaks nendega huvi pärast tulevikus tutvuda?“ Eric mõtles, et kui nad petised ei ole, siis on tal ikka väga hästi vedanud.

„Ise tead,“ arvas Herbert. „Mina tahan nüüd veel ainult kala püüda ja televiisorit vaadata.“

„Nad ei jäta mind rahule,“ seletas Harry. „Ma ei saa ju kogu maailma maha tappa. Rivaalide juures tööl olles olen nende kaitse all ja vastaspool lepib ärilistel kaalutlustel ajapikku toiminuga.“

„Viit laipa, kohvritäit narkotsi, kahte ja poolt miljonit – seda ei unusta keegi!“ oli Herbert kindel.

„Vähemalt olen nüikaua kaitstud, kui tööd teen. Hiljem põgenen välismaale...“

„Üles leiavad!“

„Mida kuradit siis teha?“

„Pead seda suppi elu lõpuni helpima, mille ise kokku keetsid!“ luges Herbert nagu raamatust.

„Kurat, ma lasen nad kõik õhku!“ sattus Harry raevu. „Teen maatasa, raisk!“

„Sittagi!“ oli Herbert napolisõnaline ja võttis kapist viskipudeli välja.

„See sinu Ethel ei ole ka õige tots, seda ma ütlen. Ole temaga igatahes ettevaatlik!“

„Eks vaatame,“ mõtles Harry. „Ehk tuleb voodis midagi välja. Võib-olla patrab midagi, mis pahupoolle nähtavale toob.“

„Ära sa teda üle kuldama küll hakka,“ püüdis Herbert taas elutarkust jagada. „Siis oled omadega varsti hunnikus.“

„Mis ma litsist kuldan, tal endalgi raha ropult käes, ega ta sellest vist niiväga hooligi,“ rääkis Harry poolavatud silmadega.

„Ahnus sünnitab veel suuremat ahnust,“ õpetas

Herbert edasi. „Kõige vaesemana tunnevad end kõige rikkamad. Ja mis naistesse puutub...“

„Ah, mis sa targutad! Eks ma uuri ta ettevaatlikult läbi ja kui muud tulu pole, siis saan vähemalt keppi.“

Nad astusid majast välja ja jalutasid randa. Herbert vaatas merele ja õhkas:

„Jah! Keppi jah!“

„Herbert!“ vaatas Harry muigega vanamehe hädusest üleskerkinud kulme. „Kuule, Herbert!“

„Mõh?“

„Otsime sulle siis ühe preilna, mis? Kaua sa õhkad?“

„Mine, sa, tead kuhu!“ löi Herbert tõrjuvalt käega ja sülitas liiva.

Kahekümne kolmas peatükk

Ma leidsin rahapaja!

„**M**a leidsin rahapaja!“ hõiskas Eric juba ükselt. Ernie oli ninapidi arvutis kinni ja ütles kõrvale vaatamata:

„Anna mulle siis sajaline – meil on koolis täna pidu.“

„Ma pole pada veel päriselt enda kätte saanud, aga katsuda juba anti. Mis sajalisse puutub, siis kakskümmend viis saad küll.“ Eric koukis taskupõhjast kaks kümnelist ja viielise ning pani poja ette lauale. „Ja nüüd kobi ruttu siit eest ära, ma pean tööd tegema.“

„Olen tööga nõus,“ ütles Harry torusse. „Kuhu ja millal pean ilmuma?“

„Homme kell 18.00 N linna K kohviku ees parklas ootab sind tumesinine „Mercedes“,“ kostis vastuseks Etheli hääl ja asi oli otsustatud.

„Kas ma sind enne näha ei võiks?“ küsis Harry kõheldes. „Istuks kusagil veidi ja ajaks niisama juttu?“

„Tööasjad kõigepealt,“ oli napp vastus.

„Olgu, olgu! Kell kuus siis, oleme rääkinud.“ Harry pani telefoni taskusse ja tundis, et peab end

ette valmistama. Ta läks välja, lonkis kümnekond minutit mööda vaikseid tänavaid ja astus siis esimesse baari sisse. Ta istus akna alla, et möödujaid jälgides klaasike rüübata ja mõtteid mölgutada.

Alleed pidi lähenes baarile veidra ettevaatliku kõnnakuga pidevalt ümbrust jälgiv mees, kes kandis palitut, mis talle ilmselgelt ei istunud. Jõudnud ukсени, astus mees kõhklevalt sisse ja ootas kõigepealt, kuni silmad hämarusega harjusid. Leti ääres luges ta hoolikalt mitu korda raha üle ja tellis siis endale ühe õlle. Kuna ülejäänud laudades istus rohkem kui üks inimene, võttis võõras suuna Harry laua poole.

„Olete läbisõidul?“ tegi Harry juttu, sest tundus ebamugav juua inimesega ühes lauas, vaikides kannu loksutada ja vahtida aeg-ajalt vilksamisi tōtt.

„Ei, ma elan siin,“ põikles Thor pikast küsitlusest.

„Ma töötan transpordi alal, aga teie?“ ei jätnud Harry alustatut katki.

„Ka mina töötasin enne transpordi alal. Nüüd olen tõlkija.“ Thor oli õnnelik, et ei pidanud oma ameti nimetamiseks sõnu otsima.

Harry mõtles, et lõpmatuseni transpordialaseid termineid tarvitada ei õnnestu, aga proovis siiski veel:

„Mina vean väikest, aga väga hinnalist kauppa.“

Thor oleks tahtnud öelda, et tema kaup on nii

väike, et pole teist nähagi, aga see-eest hindamatu, kuid sai siiski sõnasabast kinni ja küsis lihtsalt:

„Veate elektroonikat?“

„Ei, narkootikume,“ vastas Harry ja arvas ise, et on maha saanud igati õnnestunud naljaga. Thor naeris viisakusest veidi aega kaasa ja ütles siis üle laua kummardudes ja häält tasandades:

„Mina vean mälus riiklikke salaandmeid ja sõjaliselt ülitähtsat informatsiooni ühest riigist teise. Teen seda, muide, ajas reisides.“

Nüüd naersid nad juba kõvemini ja kauem ning Thor tundis samuti, et pole ammu enam nii lähedat nalja teinud. Ta pühkis pisara silmanurgast ja püüdis läbi vaibuvate kooxatuste lisada:

„Mu mälu on nii palju kordi täis pumbatud ja tühjaks lastud, et ilma vastava ravita poleks ma võimeline isegi näppu oma ninna ajama.“

Harry polnud tükil ajal saanud võimalust end niimoodi vabaks lasta ja ta tundis, et peale pisarate tahtmatu voolu hakkab veel ka kõht krampi kiskuma. Ta rüüpas klaasist lonksu ja püüdis surmtõsiselt seletada:

„Mina jälle pean aeg-ajalt mõne maffiooso õhku laskma ja mõne kohvritäie narkotsi endale ka jätma.“

Nüüd oli ka Thor rõngas ja baaridaam heitis nende poole manitseva pilgu.

„Teeme ühe veel?“ vaatas Harry Thorile otsa ja see nõustus pikemata.

„Kui ma viimati ennast tühjaks pumbata lasin,

ei olnud mul oma naise nimigi enam meeles, rääkimata sünnimärgist tema taguotsal. See-eest on mul nüüd peas kogu 24. sajandi lõpu salateenistuse arhiiv.“

Harry hakkas tundma, et midagi on valesti. See mees pidi olema kas hull, kirjanik või tema enda fantaasia vili. Viimane vihjas sellele, et ta on ise hulluks läinud.

„Andeks, kuidas teie nimi oligi?“ püüdis ta võimalikult sundimatult küsida.

„Ega me ei tutvunudki,“ oli Thor ikka veel lustakas. „Minu nimi on Thor.“

Nüüd tundis Harry, et on aeg kas jumalat uskuma hakata, kiiresti ravile minna või faktide tõeks osutumise puhul pöörata pea peale kogu oma senine arusaam elust, eksistentsist, ajast ja maailmast üldse. Ta näpistas ennast kintsust nii kõvasti, et isegi deliiriumi korral oleks pidanud selge olema, kas ta tajub reaalsust õigesti või mitte. See on lihtsalt kokkusattumus – arutles ta end rahustada püüdes. Thori-nimelisi süiski esineb ja sellist pada ajada võib iga vähegi huumorisoont omav sell. Ta küsis lootusrikkalt:

„Olete ehk vabast ajast midagi kirjutanud?“

„Oo-jaa!“ sügas Thor väikese sõrmega pealage ja tänas jumalat, et vestluskaaslane ei olnud asjaga kursis. „Päris palju,“ muheles ta omaette ja seletuste vältimiseks täiendas:

„Enamalt jaolt autobiograafilist. Noh, midagi memuaaride taolist.“

„Teie naise nimi on Gertrud ja tal on rohelised silmad ning punased juuksed,“ proovis Harry õnne. „Ta magas Salateenistuse ülemaga ja sellepärast te 24. sajandist siia lendasitegi?“

Nüüd oli Thori kord näost kaameks tõmbuda.

„Mis siin toimub? Kas te tulite mulle järele? Ma ei lähe tagasi! Ennem suren!“

„Ei. Te lihtsalt olete mu fantaasia vili.“ Harry jälgis surmtõsiselt Thori reaktsiooni ja see tuli:

„Ise olete fantaasia vili! Mina olen täiesti reaalne ja aju arengu poolest teist kolmsada aastat ees.“

Harry jäi korraks mõttesse. Mis siis, kui ta ise tõepoolest ongi kellegi fantaasia vili? Keegi kusagil istub autoroolis või arvuti taga ja toksib tema saatust kirja panna? Kõik arusaamad elust olid korraga pea peale pööratud. Märkamatult olid nad klaasid tühjaks joonud ja mõtteid koguda püüdes tegi Harry ettepaneku:

„Veel üks?“

„Olgu!“ ei saanud ka Thor õieti sõna suust.

„Keegi teeb meiega halba nalja,“ leidsid nad juba kahekesi koos sõbralikult leti äärest naastes.

Kahekümne neljas peatükk

Planeet „Eric“

„**N**ad tegidki seda!“ püüdis Eric en-
nast vaatamata ilmsele erutusele
võimalikult selgelt väljendada.
„Mida?“ ei saanud Ernie aru.
„Nad tõlkisid üle tuhande lehe-
külje juriidilist ja tehnilist kirjandust ühe päevaga
ära! Ma ei suuda seda üle kontrollida!“

„Mis jama sa ajad, paps?“ ei viitsinud Ernie
süveneda. „Kord on sul rahapada, kord supertõl-
kijad. Puhkama peaksid, tead!“

Eric vaatas klaasistunud pilgul kuvarit ja po-
mises:

„Kõik, millest ma kirjutan, toimub tõepoolest!“
Ta vaatas pikalt Erniele otsa ja ütles valjult:

„On aeg lõpetada, enne kui hilja ei ole!“ Mõtles
siis veidi ja kummaline helk tekkis ta silmisse:

„Ma muudan kõike!“

Ernie ehmus isa skisofreenilisest illest seda-
võrd, et taandus ettevaatlikult ukсени.

„Ma olen jumal!“ pomises Eric veel ja naeris siis
vahetpidamata mitu minutit. Ernie ei julenud end
isegi liigutada. Maniakaalne seisund katkes aga
järsult ja Eric tõusis ohates püsti. Ta ütles Erniele
tähtendusliku näoga:

„Pole hullu! Hullu pole!“ ja heitis ülimalt rahul-

olevana voodile pikali, jäädes käed-jalad laiali lage vahtima.

„Tead,“ püüdis Thor asja lahti seletada, „tegelikult oled sina hoopis mina ja mina võib-olla sina. Voi oleme me mõlemad hoopis kurat teab kes ja meie pead on võõraid mälestusi täis laaditud.“

„Aga kuidas sa seletad ajavahet?“ püüdis Harry kaasa mõelda. „Sina oled ju 24. sajandist!“

„Ma kaldun arvama, et tegelikult on siin mängus kellegi käsi veelgi kaugemast tulevikust. Kellegi, kes oma eluga rappa on läinud ja püüab nüüd läbi mineviku muutmise oma olevikku muuta. Reinkarnatsioonist oled kuulnud?“

„Muidugi, ega ma kiviajal ei ela,“ vastas Harry.

„Keegi tahab isikule, kes ta oli selles ajas siin, avaldada kujundavat mõju, tuues meid mõlemaid tema ette justkui tema fantaasia viljasid. Me oleme inimesed, kelle elud peaaegu kattuvad kellegi fantaasiaga. Meie eluteede erinevus tema fantaasiast ongi see tühimik, mis peab korvama puudujäägi. Teisisõnu, me oleme mõjutusvahendid kellegi eelmise elu muutmisel.“

„Mina küll mõjutusvahend ei ole,“ arvas Harry. „Ma olen narkodüiler.“

„Eh!“ löi Thor käega. „Küll sa mõne aja pärast aru saad, kui välja magad.“

„Kurat, siis peab ju kusagil siin meie külje all leiduma vennike, kes pidevalt meie elukäiku välja

mõtleb,“ pomises Harry vihaselt. „Kurat, paneks talle pommi ja asi ants!“

„Selles see asi ongi, et me tegelikult elame oma elu nagunii ära täpselt nii nagu me ise elame, ainult et see kattub suurel määral kellegi fantaasiaga.“

„Ahsoo,“ hakkas Harryl koitma. „Nii et hoopis meie muudame tema maailmapilti?“

„Just nimelt!“ Thor oli õnnelik, et suutis luua mingisugusegi teooria, et mitte olla kellegi väljamõeldis.

„Me peaksime selle mehe üles otsima ja küsima, et kuidas kõik edaspidi läheb,“ tegi Harry omapoolse ettepaneku.

„Me kohtame teda kindlasti varem või hiljem, sest peame ju tema kujutelmadele teatud määral vett peale tõmbama.“

„Kuule, Thor!“

„Jah?“

„Sina tõmbad mulle vett peale, me mõlemad tõmbame vett peale vennikesele, kes meid välja mõtleb. Võib-olla tõmbab tema ka kellegi fantaasia-tele vett peale? Ja nii lõpmatuseni?“

„Lõpmatuseni ei saa, sest inimkonnal on algus ja lõpp.“

„Kust sina tead, et lõpp ka on?“ päris Harry.

„Miski pole igavene. Kõik algab ja lõppeb.“

„Aga lõpmatus?“

„Lõpmatus on ka lõplik.“

„Mis joga sa ajad!“ ei saanud Harry enam üldse pihta.

„Lõpmatus on hulk, mis on iseenda osahulk, aga ikkagi hulk. Ring sulgub alati kusagil, kõik siin ilmas on globaalselt võttes ümmargune. Seda tõestab juba asjaolu, et ma siin olen. Ma ju painutasin aeg-ruumi.“

„Füüsikas olen ma loll nagu saabas. Võtame parem ühe veel.“ Nad taarusid leti äärde ja tellisid veel.

Eric teadis täpselt, et Thorist ja Rudolfist ei tohi ta loobuda. Talle kangastus plaan tõlkida kogu maailma kirjandus kõigist keeltest kõikidesse keeltesse. Kas seda just vaja oli, selle peale polnud tal aega mõelda. Kuulsus ja au käiksid ta kannul, tema nimi läheks ajalukku ja puudust ei tunneks ta elu lõpuni. Naisi roniks sisse uksest ja aknast ning paradiis olekski pihus. Nathalile viskaks ta mõne armetu kondi ja Heinzile teeks vastava löikuse. Projektijuhil laseb ta ehitada uue ajalaeva ja puhkust veedavad nad kõik koos vanas Egiptuses või siis kauges tulevikus. Ja miks mitte ka planeedil Eric, mille ta praegu vabalt välja võib mõelda. Jah, planeet Eric – olge lahked! Ainuke, kes talle muret tegi, oli Herbert. See mõistlik vanamees istus oma unistuste majakese trepil, vaatas merd ja oli eluga kuradi rahul. Kui kõik need persoonid olid tõesti tema materialiseerunud fantaasia vili – ehk sisuliselt tema ise – siis kippus Herbert vägisi stiilist välja. Mida teha Herbertiga, kes nii vähe tahtis ja kogu kremlile aeg-ajalt vett peale tõmbas?

Nathali astus kontoriuksest sisse ja istus resoluutselt sekretäri laua taha, mis siiamani tühi oli seisnud.

„Ma tahan seda kohta! Sa ei saa paremat kui mina!“

Eric vaatas teda ülevalt alla:

„Täna jumalat, et sina väljamõeldis pole, muidu kustutaksin su lihtsalt ära!“

„Issand, sa oled tõepoolest hulluks läinud!“ suutis Nathali vastuseks öelda ja kogunud end veidi, küsis ettevaatlikult:

„Eric, meid seoksid ainult tööalased suhted ja kõik. Ma oleksin tõepoolest hea raamatupidaja ja hea sekretär. Anna mulle võimalus end tõestada!“

„Hästi!“ lausus Eric peale lühikest mõtlemist aeglaselt. „Aga siia sa kedagi vedama ei hakka. Ei sõbrannasid, ei armukest. Täna läheb käima katseaeg – kaks kuud.“

Nathali säras üleni, kui ta trepist nagu noor plika alla jooksis. Ta oli nõus ükskõik millega, et kasvõi iseenda silmis end pisutki rehabiliteerida. Ericuga ei oleks tal ju nagunii enam midagi välja tulnud. Pealegi oli too nüüd veel kerge kiiksuga, nagu Nathalile tundus.

Kahekümne viies peatükk

Eile, 300 aastat tagasi

Harry istus autosse ja ootas, kuni Ethel end tema kõrvale istuma sätis. Neil oli see esimene ühine ülesanne.

„Tead, Ethel, asjaolud on nüüd sellised, et ükskõik, mida me ka ei teeks – kõik on kellelegi viimase liigutuseni teada. Või noh, peaaegu viimaseeni.“

Ethel muutus valvsaks:

„Ära tee lolli nalja!“

„Ma mõtlen seda, et meie elu on peaaegu täispikkuses olnud kunagi kellegi fantaasia vili. Minu väljamõtteleja, näiteks, elab kusagil siin ja praegu.“

„Oled ulmekaid lugenud? Või filosoofiks hakanud?“

„Ei. Lihtsalt ma kohtasin eile ühes baaris omaenda väljamõeldist.“ Ta jättis 24. sajandi ja ajareisi mainimata – Ethel pidas teda ilmselt juba niigi totakaks.

„Miks mitte,“ arvas naine. „Inimene jõuab elu jooksul oi-oi kui palju fantaseerida ja ennast kellegi teisena ette kujutada, nii et pole ime, kui üks kuuest miljardist kohtab baaris oma kujutelma.“

„Ma teadsin isegi seda, et ta naise tagumikul on sünnimärk ja et tal on punased juuksed. Isegi ees-

nime teadsin ja seda, kellega ta truudust on murdunud.“

„Punapäiseid sünnimärgiga tagumikul on tuhandeid ja naiste nimesid on suhteliselt vähe, võrreldes nende endi arvuga.“

„Hea küll,“ püüdis Harry teemat lõpetada. „See kõik oli niisama, jutujätkuks.“

„Tead, sind otsitakse taga,“ mainis Ethel nagu muuseas.

„Karta on.“

„Meie omad muidugi salgavad maha, aga ootamatu tabamise eest pole sa kaitstud.“

„Sellepärast sa mul kaasas oledki või?“ püüdis Harry pilgata.

„Eks ikka sellepärast ka, jah.“

Tühjast-tähjast lobisedes jõudsid nad K linna, paigutasid kohvri bussijaama hoiukambrisse ja võtsid teisest samasuguse, pisut suurema, vastu.

„Vanas firmas ma sularahaga eriti ei tegelenud,“ tegi Harry kohvrit loksutades tähelepaneku.

„Sind ei usaldatud.“

„Võib-olla.“

Kui nad möödusid välisukse ees seisvast politseiautost, naaldus Ethel Harry najale ja hoidis tal tugevasti vabast käsivarrest kinni.

„Sul on suured tissid,“ mainis Harry nagu möödamannes.

„Ära mulise!“ kähvas Ethel ja pressis end veel rohkem vastu kätt.

„Meile kuluks üks laps ära, siis oleks konspirat-

sioon täielik,“ tõgas Harry. „Või siis vähemalt sulle kõht ette.“

„Kui sa hea poiss oled, saad täna keppi!“ ütles Ethel samuti nagu muuseas ja Harryl oli suu kinni.

N linna jõudsid nad peale lõunat ja vahejuhtumiteta. Kohver rändas Etheli autosse ja nad leppisid kella kaheksaks õhtul kokku.

„Mul oleks teile üks isiklik palve,“ vaatas Eric Thori ja projektijuhi poole. „Ma siin kirjutan ühte asja ja oleks huvitav vaadata, kuidas ta jaapani keeles välja näeb.“ Ise mõtles Eric, et saab näha hoopis meeste reaktsiooni, kui nad kirjutatu läbi on lugenud.

„Milles küsimus,“ vaatas Thor kõhna paberipakki. „Minutite värk.“ Ka projektijuht oli sedapuhku vakka, sest teda huvitas oma tööandja ilukirjanduslik looming rohkem kui mõni käekella õpetus.

„Homsest võtame ette Rahvusraamatukogu,“ muutis Eric näoilme ametlikuks tagasi. „Laiendame haaret.“

Mehed kehtasid õlgu – kui vaja, siis vaja – ja lahkusid viisakalt hüvasti jättes kontorist.

„Kes need olid?“ küsis Nathali mokaotsast.

„Supertõlkijad 24. sajandist. Tegelikult oli üks neist enne meie aega tulekut planeetidevaheline infokuller ja teine tunnustatud teadlane, kes tegeles ajareisidega.“

„Kas ma olen juba mõnitamise ära teeninud?“
vaatas Nathali solvunult eksmehele otsa.

„Rahune, mu eksinud linnuke! Siin alles hakkab asju toimuma.“

Jõudnud autosse, hakkas Thor huvi pärast käsikirja sirvima ja korruga haaras ta projektijuhil varrukast:

„See on tema!“

Projektijuht ei saanud algul aru, siis aga meenus tallegi Thori segane jutt Harryst ja tema kujutelmadest.

„Eric Hein on see mees, kes meid välja mõtleb!“

„Ootand oota! Las ma jõuan koju, siis vaatan ise,“ ei lasknud Rudolf end tihedas liikluses segada.

„Kurat, meil on sea moodi vedanud!“ hõiskas Thor ja keeras küljeakna lahti, et värsket õhku hingata.

„Kõik toimub nagunii. Kas Eric fantaseerib või mitte,“ lausus Rudolf rahulikult.

„Jah, aga me saame teada, millal ja kuidas.“

„Mina, näiteks, ei tahagi teada. Ma tahan elu järk-järgult avastada.“ Rudolf peatas auto viiekorruselise maja ees ja nad kõmpisid vaikides trepist üles.

Ust avades küsis Thor:

„Aga kui me ta maha lööme?“

„Siis hakkab keegi teine meid üles kirjutama. Algselt on see soust ju kurat teab kelle ajus.“

„Nii et, me saame lihtsalt teada, mis meiega pidevalt sünnib?“

„Just. Seegi suur asi ju.“

Kui nad oma üürikorteris mõnusalt istet olid võtnud, avas Thor taas Ericu käsikirja ja hakkas seda uuesti sirvima. Projektijuht võttis talt läbilõetud lehed ükshaaval vastu ja mõmises lugedes.

„Ta on pannud selle narkodiileri meid välja mõtlema. Kuradi jobu!“

Thor juurdles pisut ja pahvatas siis:

„Kõike ta välja ei mõtle, muidu poleks just meid tema fantaasiateks valitud. Me peame midagi tegema teistmoodi kui tema raamatus, et tema elukäik muutuks ja koos sellega kellegi elu tulevikus.“

„Paistab vist nii küll,“ mõmises projektijuht. „Sellepärast ei saa me ka tema kirjutatust kõike enda kohta teada.“

Ericut vaevasid õudusunenäod. Ta nägi, kuidas Thor ja Rudolf teda uimasekslöödult ajalaeva topisid ja programmeerisid saabumisajaks dinosauruste ajastu. Eric jooksis eest ära künka tagant läheneval türannosaurusel ja kukkus näoli maha. Võimsad mütsud tema selja taga ennustasid peatset lõmastamist. Ta ajas end vaevaliselt püsti, vaatas verejanulise eluka verd täis valgunud silmadesse ja karjus:

„Ma olen ju ainuke kujutleja maa peal, mind ei saa tappa!“

Saurus jäi seisma, sellest ronis välja Heinz ja

puistas allatuult terve kotitäie narkootikumi. Ericul hakkas kõik silme ees tiirlema ja korraga oli ta Gertrudiga voodis.

„Thor ja Nathali abiellusid eile,“ ütles Gertrud ja näppis suurt sünnimärki oma tagumikul. „Eile, 300 aastat tagasi.“

Eric ärkas üleni higisena ja taas valitses tema üle sihitu hirm.

„Mida ma kardan?“ küsis ta eneselt. „Armastan ma siis Nathalit ikka veel? Misasi see armastus lõpuks on? Looduse poolt antud suguline kiindumus ajaks, mil järglane on ilmale tulnud ja kaela kandma hakanud? Või veel midagi? Harjumusest saab ju lahti. Tegelikult pidi naine armastama mehe armastust ja mees iseenda armastust läbi naise armastuse. Nii lihtne see ongi.“

Ta tõusis voodist ja lülitas arvuti sisse.

„THOR JA NATHALI EI ABIELLU!!!“ trükkis ta suurte tähtedega ja heitnud voodisse tagasi, magas tervelt kolm tundi rahulikku und.

„Teda pole veel tulnud?“ küsis Thor viisakalt ja võttis Nathali laua kõrval istet, pannes lauale Ericu poolelioleva romaani jaapanikeelse tõlke ja veel lisaks paksu pataka muud tõlget.

„Issand!“ ehmus Nathali silmnähtavalt, kui oli pabereid lapanud. „Selle suure tellimuse vormistamine ju alles eile!“

„Meil on vastav programm, kas Eric ei rääkinud teile?“

„Ei. Ta ajas ainult mingit jama suust välja. Noh, et te olete supertõlkijad 24. sajandist ja veel midagi sarnast.“

„Ta rääkis siis tõtt ju!“ vaatas Thor Nathalile kelmikalt silma.

„Teie ka! Täiskasvanud inimesed! Kas teil häbi ei ole?“ oli Nathali pahandatud.

„Kui te minuga õhtul peale tööd kohvikusse tulete, seletan kõik ära,“ lubas Thor ja vaatas Nathalile veelgi kelmikamalt otse silma.

„Seda me veel vaatame!“ ei suutnud Nathali miskipärast kohe ei öelda ja tegi asja sahtlitesse.

„Kell kaheksa S kohvikus?“ küsis Thor ukselt. Nathali pika vaikimise peale lisas ta juurde:

„Võib-olla annab ka teie töö kergendamiseks mõni programm välja mõelda...“

See oli juba Nathalile huvitav ja ta nõustus:

„Olgu. Joome kohvi ja teie räägite mulle oma programmidest.“

Kahekümne kuues peatükk

Müstilised loomad

Herbert istus oma maja trepil, vaatas merd ja mõtiskles vabadusest. Enda arust oli ta vaba, aga miski justkui näris hinge. Midagi oli nagu puudu või ülearu – ta ei saanudki õieti sotti.

Nüüd oli tal käes see, mida ta ammu ihaldanud oli – maja mere ääres. Päevast päeva, öhtust öhtusse maja mere ääres. Kaua sa imetled? Lapsi tal polnud, naine oli aastaid surnud. Kellegagi polnud oma rõõmu jagada. Oli ainult naise kaudu sugulane Harry. Tuulepüks, kes kühveldas kilogrammide kaupa raha kokku, ega teadnud vist samuti, milleks. No oli tütar kauges linnas. Suur ja iseseisev. Nüüd juba abielus. Ei teinud tütar temast välja ega tema tütrest.

Harry näol oli Herbertil süiski inimene, kellega rääkida ja viskit juua. Aga see kippuski olema kogu tema elu sisu. Misasi see vabadus siis on? Rikas üksindus?

Herbert ei uskunud jumalat. Elu jooksul oli ta niipalju tööd rüganud, et tal ei olnud aega sellele mõeldagi. Jumal ei olnud talle krossigi raha andnud, ühtegi ligimest ellu jätnud ega vanadusepõlves toeks

olnud. Seda oli teinud narkoärikas Harry. Aga kui jumalat pole, kes on siis jumal?

Inimesena, kes polnud piiblit lugenud, arutles ta nii: Esiteks on jumal väljamõeldud olevus, kuna ta endast elumärki ei anna, tegudes ega mõtetes ei ilmuta. Teiseks. Inimene, otsiv ja eksiv olevus, vajab eesmärki, absoluutset eeskuju. Headuse, aususe ja ülima kohtumõistja täiuslikku kehastust, kelle ees oma eksimusi kahetseda ja kelle kaela kokkuvõttes vastutus veeretada. Tegin pattu – küll ta andeks annab...

Mina, Herbert, ei taha, et minu sitta sööks keegi teine! Mis siis üle jääb? On ju tegelikult ka minul igatsus ülima aususe, headuse ja kohtumõistmise järele. Ei saa olla väga hea viiuldaja, kui taha saada vähemalt Paganiniks.

Mis headusest ja aususest ma räägin, kui ei pürgi täiuslikkuse poole? Aga kui seda täiuslikkuse etaloni polegi olemas? Või on ta lihtsalt väljamõeldis? Siis tuleb ise etaloniks hakata? Ise jumal olla? Mina, Herbert, olen Herberti jumal! Miks mitte? See osa minust, kes usub absoluutse headuse, aususe ja kohtumõistmise kujutletava eksisteerimise võimalust, annab andeks, halastab ja lunastab kõik eksimused sellele poolele, kes eksib.

Aga minus ju ka pole midagi absoluutset! Mille kuradi poole ma siis püüan? Herbertit haaras hirm tühjuse ees, mis teda ümbritses ja ees ootas. Maha suren ma varsti nii või teisiti...

Samas tundis ta, et see hirm oli ainuke, mis

teda veel midagi tegema sundis, mis teda üldse läbi elu midagi tegema oli sundinud. Hirm mõttetuse ees. Kui ma enam seda hirmu ka ei tunne, siis ei jää mul üle muud kui merre minna. Kurat, merre ma küll ei lähe! Samas, kui ma selle mõttetusega lepin, siis olen ma elav laip.

Hakata uskuma? Siis saaks vabalt pattu teha. Kas siis oleks patutegemisel mõte? Kas siis oleks elamisel mõte? Kui pole hirmu, pole mõtet elada. Hirm mõttetuse ees sünnitab mõttetust? Kui tappa hirm, siis jääb ikkagi mõttetus. Ainuke võimalus mõttetusest vabaneda on vabaneda iseendast. Minna merre?

Herbert pahvis püüu, mille ta endale muretsenud oli ja mõtles, et perset, poisid, merre ma ei lähe! Nüüd enam mitte. Teen endale ise seadusandluse, täidan seda ise ja karistan ennast ise. Mis siis oleks, kui kõik alluksid täielikult kellelegi absoluutsele ja ise üldse ei otsustaks. Absoluutne ütleb, et sina pead andma ja sa annad. Kõik annavad niipalju kui neil on. Kõik annavad kõigile. See, kes ei suuda midagi, saab sama palju kui see, kes on paljuks võimeline. Nii see, kui teine kaotavad lõpuks elu mõtte. Eeldades absoluutset ausust, surevad mõlemad süümepiinadesse. Esimene sellepärast, et ta saab rohkem kui on ära teeninud, teine sellepärast, et esimene tänu tema võimekusele süümepiinadesse sureb. Kuna aga midagi absoluutset pole, siis tekivad paratamatult kadedus, tülid, sõjad – ühesõnaga patt üldisemas mõttes. Rohkem andjad hakkavad

hävutama vähem andjaid ja vastupidi. Kommunistid olid seda juba proovinud.

Inimene peaks olema nagu maailm – oma ökooloogilise tasakaalu, riikide, seadusandluse, sõdade ja jumalatega, kui neid tal vaja on. Oma hingefloora ja -faunaga, koosluse ja loodusliku tasakaaluga. Maailm ju toimub! Saavad kaks inimest – kaks maailma – kokku ja neil ei teki küsimust, kes kellele kui palju annab, sest neil on kõik. Ei teki ka piiritülisid, sest maailmal ei ole piire.

Rudolf istus raamatukogudes ja kirjutas teaduslikke artikleid. Ta tegi parandusi maailma kõige väljapaistvamate teadlaste töödesse ja arendas neid ettevaatlikult edasi. Enamat ei tohtinud ta endale lubada: vastasel korral oleks ehk tulevik liiga järsult muutunud ja tema õised košmaarid oleksid saanud tegelikkuseks.

Saatnud parandustega töid autoritele, saavutas ta lõpuks, et Ameerika Ühendriikidest tuli kiri, milles üks juhtiv füüsikateadlane avaldas soovi temaga kohtuda.

Projektijuht jättis tööd kus seda ja teist ning põrutaski Ameerikasse. Oma möödunud tulevikus polnud ta õieti reisida saanudki. Salateenistus oli sulgenud ta instituudi seinte vahele ja teinud sunnitööliseks.

Thor tundis end küll pisut mahajäetuna, aga õnneks oli tal tegevust – tal oli tekkinud huvi

Nathali vastu. Kohvikus olid nad pikalt lobisenud ja Thor saatis ta isegi koju. Kohvile Nathali Thori ei kutsunud, aga mees tundis õhus järeleandlikkuse paljutöotavat virvendust ja autosse istudes lõi vilet.

Oma raamatut Eric Thorile enam ei näidanud ja nüüd mõtles Thor, et on tulnud aeg käituda stsenaariumivastaselt. Tal olid Nathaliga kindlad plaanid.

„Sa hakka midagi koguma!“ soovitas Harry Herbertile, kui too oma pideva igavuse üle kaebamisega talle närvidele hakkas käima. „Marke, postkaarte, liblikaid või kasvõi nahkhürte mune, nagu üks mu bioloogist endine klassivend.“

Herbert mõtles veidi ja rüüpas.

„Elevantide topiseid või vaalade skelette ei taha mulle kaela määrida?“

„Herbert, kallis, nahkhiire munad on vaevalt millimeetrised!“

„Mine tead kuhu!“ lõi Herbert käega. „Sa võid ise oma mune korjata, pervert!“

„Ma koguks meelsamini neid naisorganeid, aga neil on tüütud lisandid küljes – keha, mida tuleb tselluliidi eest kaitsta, nägu, mida tuleb pidevalt ja vaevarikkalt minkida, juuksed, mis ei ole kunagi sellised, nagu vaja ja nii edasi. Sellele kõigele lisanduvad veel iseloom ja närvid ja pipardamine ja rahaahnus ja...“

Herbert jäi siiski selle nahkhiirejutu üle mõttes-

se. Miks ka mitte? On ju väga haruldasi liike, mis maksavad kindlasti roppu raha ja siin, tema kodumaal, oli neid ju mitu. Pealegi leiab ta niimoodi uusi tutvusi, saab ringi käia ja üldse. Ikkagi tegevus. Ta oli pikkadel üksindusõhtutel palju lugenud ja trehvanud nii mõnegi artikli peale nahkhiirte elust. Müstilised loomad! Ja ega terves tükis neid koguda jõuagi – ei mahu lõpuks elamisse ära. Juba kujutas ta ette, kuidas hakkab liblikuvõrguga mööda mahajäetud keldreid ja koopaid ringi kolama ning see mõte meeldis talle väga. Tervis tuleb ja eesmärk on samuti. Mingisugunegi.

Kahekümne seitsmes peatükk

Tuhat päevas on hea küll

„**M**is tüüp see Thor selline on?“ mõtles Nathali voodis lebades ja suure varbaga õhku ringe joonistades. „Räägib justkui aktsendiga, püüab kõike lennult, tõlgib tuhat lehekülge päevas ja naistega oskab nii kenasti suhelda, et mine või õnge.“

„Mis tüüp see Nathali selline on?“ mõtles Thor voodis lebades ja lakke suitsurõngaid lastes. „Ümber kolmekümne vana, aga sõrmust sõrmes ei ole. Igati kena ja figuurikas. Loll ei paista ka olevat. Inimestega oskab nii kenasti suhelda, et mine või õnge.“

Eric oli palavikuliselt võtnud käsile ilukirjanduse. Ta rõhus menukitele. Tuhnis välismaistes kirjandusajakirjades ja kataloogides, tellis kümnete kaupa uuemat ulmet ja armastusromaane, kriminaalset ja seksuaalset, põnevikke ja õudukaid. Selle kõik kuhjas ta Thori ette lauale ja ruumipuuduse tõttu ka seina äärde põrandale.

„Siin on sulle pisut tööd,“ ütles ta nagu muuseas. „Ajaks veidi pappi kokku, mis?“

Thor ladus raamatud kastidesse ja transportis

tülpinud ilmel autosse, uhiuude „Maximasse“, muidugi.

„Millal see kõik valmis peab olema?“ küsis ta Ericult.

„Jätka samas tempos, siis ei eksi,“ oli Eric kõigege päri. „Tuhat päevas on hea küll!“

Thor heitis pilgu Nathalile, aga see peitis silmad paberitesse.

„Hiljem helistan,“ mõtles mees. „Kutsun kuhugi.“

Harry oli Ethelis pettunud. Kaunis tuim tükk, kommenteeris ta koosveedetud ööd, tuim ja kales-
tunud. Selline võtab mehi, mitte vastupidi. Harry oli olnud lihtsalt ühe naise mänguasi ja ta ei olnud sellest vaimustatud. Sihitult hulkus ta nüüd mööda tänavaid, kuni jõudis kohvikuni, kus nad Thoriga esimest korda kokku olid saanud. Ja ennäe! Seal ta istuski! Tema kõrval lösutas käsipõsakil keegi naine ja imes läbi kõrre kokteili. Harry ei teinud neid esmalt märkamagi. Astus otsejoones leti juurde ja tellis kannu õlut, viskas baaridaamiga paar käibenalja ja pöördus siis näoga saali poole, justkui otsiks vaba kohta. Thori pilku tabades tegi rõõmsalt üllatunu näo ja võttis kursi otse tema laua poole.

„Tervist, noored! Tohin ma teie meeldiva seltskonnaga ühineda?“

„Olge lahked!“ lausus Nathali sundimatult ja Thor jõudis hetke jooksul ennast mitu korda

kiruda, et oli valinud kohviku, kuhu võis keegi segaja sattuda.

„Ega ma teid pikalt tülita! Joon õlle ära ja lahkun,“ püüdis Harry meeldiva ja mittetüütu inimesena esineda.

„Saage tuttavaks,“ oli Thor sunnitud viisakusest tutvustama. „See siin on Nathali, minu tööandja Eric Heini sekretär-raamatupidaja. Ja see on Harry.“ Ta mõtles veidi ja lisas siis vaevuaimatava pilkega hääles:

„Transporttööline.“

Nathali laskis pilkevarjundi kõrvust mööda ja naeratas Harryle alatooniga „ärge tehke välja – see on ju meeste juures tavaline.“

Nad istusid veerand tunnikest. Thor rääkis ilmast ja kliima muutmise võimalikkusest tulevikus. Nathali ja Harry kuulasid teda ükskõikselt ja takseerisid salaja teineteist hindavalt.

„Jõuab,“ kaalutles Harry oma šansse Nathaliga ja tõusis, et viisakalt kummardudes hüvasti jätta ja lahkuda.

„Meeldiv inimene!“ arvas Nathali, kui Harry läinud oli.

„Noojah,“ pidi Thor nõustuma.

Kohviku õdusus oli kuidagi hajuma hakanud ja peagi tegi Nathali ettepaneku veidi ringi jalutada.

Thor luges pargiteel luuletusi, jutustas ennekuulmatuid lugusid tulevikust – mida ta oma

fantaasiate pähe esitas – ja tundis ennast peale Harry vahelesegamist ikka veel kole räbalasti.

„Kust tal see kõik tuleb?“ mõtles Nathali. „Pais-
tab andekas sell olema. Igav igatahes ei hakka...“

Seekord kutsus Nathali ta sisse kohvi jooma ja Thoril tekkis kerge lootus asi õigesse rööpasse tagasi saada.

„Kuradi tark sell!“ arutles Nathali omaette edasi. „Tema väljamõeldised tunduvad nii tõeliste-
na, et ei muutu igavaks. Aga see Harry, see oli jälle oma viisakuse, otsustava silmavaate ja lühida jutuga samuti meeldiv.“

„Kuradi eided!“ mõtles Thor end tugitooli sätti-
des. „Kunagi ei aima ette, mida nad tegelikult ta-
havad. Siinsamas sulab sulle sülle ära ja juba kahe sekundi pärast jõllitab teist, nii et krohv näo pealt kukub.“

„Ja need mehed üldse,“ heietas Nathali edasi, „viskad paar uurivat pilku ja juba on neil teada, mitu last nad sinuga tahavad, milline maja meil saab olema ja kuidas lahkumineku puhul vara jaotada.“

„Ja üldse,“ tegi Thor lühikokkuvõtte. „Kutsud ta kohvile ja juba on tal sinu peale õigused. Juba on sul kett kaelas ja teised mehed paremad. Aga tagumik on tal kenam kui Gertrudil...“

Kahekümne kaheksas peatükk

Ma põlen põrgus!

Projektijuht Rudolf sai Ameerikas lühikese ajaga selliseks autoriteediks, et talle võimaldati ajauuringute tarvis oma laboratoorium. Enamjagu teadlasi olid küll skeptilised tema julgete teooriate suhtes, aga helgemad pead hakkasid peale mõnede loengute külastamist Rudolfit tasapisi toetama ja talle ennast appi pakkuma.

„Kui see õnnestub, algab inimkonna ajaloos uus ajaarvamine,“ ütles üks tuntumaid füüsikuid. „Või lõppeb,“ täiendas ta öeldut peale lühikest järelemõtllemist.

Mõne päevaga oli Thoril tõlgitud terve virn raamatuid ja Eric hakkas õhinal toimetajaid ja kirjastusi tüütama. Mõne nädala pärast aga jäi ta juba Thorile oma organiseerimis- ja müügivõimega jalgu.

Thor oli ootamatult ja jäägitult ära armunud. Ta oli ülepeakaela sees ja ei jõudnud enam õhtuid ära oodata. Nad jalutasid Nathaliga linnas ringi, käisid autoga piknikke korraldamas ja unustasid ennast öösiti tähti vaatama. Thoril oli tähistaevast nii palju rääkida, et aeg-ajalt pidi ta ennast ise pidurdama.

„Ega sa ei pruugi koju minna, võid täna ööseks minu poole jääda,“ ütles Nathali ühel õhtul Thori-le, kui see oli ta restoranist koju sõidutanud. Kuum lainetus jooksis üle Thori keha ja ta oli õnnelik.

„Ma siis jään või?“ küsis ta nagu kinnituseks.

„No siis vist jah,“ ütles Nathali sama ebalevalt ja Thor jäi.

Ericule oli raha juba nii pähe löönud, et ta ei pannud enda ümber enam suurt midagi tähele. Kodus ta ainult sõi, kuulas viisakusest ära Ernie koolijutud ja istus siis arvuti taha, et puhtast kohusetundest ja kangekaelsusest oma raamatut edasi kirjutada. Alateadvuses ta aga arvutas ja planeeris, unistas ja arvutas jälle.

Kohati tundis Thor igatsust Gertrudi järele.

Kohati tundis Nathali süümepiinasid Ericu ees.

Sellistel puhkudel jätsid nad päeva või kaks kokkusaamise vahele ja käisid omaette mõtliku näoga ringi.

„Ma ei ole talle ju midagi võlgu,“ arutles Nathali.

„Ise on süüdi!“ arutles Thor.

Omavahel ei arutlenud nad midagi taolist kunagi.

Peagi saabus hetk, mil nende kohtumised hakkasid enamalt jaolt Nathali initsiatiivil hõredamaks jääma. Tormiline kirg oli oma haripunkti

ületanud ja mõlemale jäi nüüd rohkem aega järelemõtlemiseks.

Thor tundis, et kedagi teist ta enam oma ellu ei taha, aga jättis Nathalile siiski hingetõmberuumi.

„Ma armastan esimest korda elus nii siiralt ja jäägitult,“ oli ta Nathalile öelnud. „Ja siiski ei taha ma sind tagant sundida. Valik jääb lõppude lõpuks ikkagi sulle. Last tahan ma sinuga ka. Mul pole neid enne olnud ja kellegi teisega ilmselt ei tulegi.“

Nathali oli sügavalt mõttesse jäänud ja käis kolm päeva üksinda ringi.

„Kas ta ikka on see õige?“ See oli küsimus, mis ei andnud talle rahu isegi tööd tehes. Hirm pettumuse ees oli võrdeline kire suurusega. Mõlemad olid talle tuttavad.

Herbert oli otsustanud. Ta oli endale ostnud liblika-võrgu ja unetutel öödel oli tal nüüd tegevust küllaga. Ta hulkus ringi vanades elamurajoonides, otsides lagunened ja mahajäetud majade keldritest nahkhiiri. Taskulampidesse oli ta samuti tublisti investeerinud. Kirjutuslaual lebas mitu paksu raamatut ja mitmes hunnikus oli tikutopse, kuhu peale oli kleebitud valge paber ja kirjutatud hiireliigi ladina-keelne nimetus.

„Ma saan veel kuulsaks!“ kuulutas ta Harryle, kes iga külastuse ajal muigega tema kollektsiooni kiitis.

„Naerge, naerge! Herbert teeb veel oma munadega ilma!“

„Nahkhiirte munadega,“ parandas Harry ja patsutas sõbralikult vanamehe õlale.

„Ega mul enda omadki veel tikutoosi panekuks valmis ole,“ tegi Herbert vallatu näo. „Kui mõned haruldused olen kinni püüdnud ja loorberitele puhkama jään, küll siis vaatame naiste poole ka!“

Nathali jõudis oma üksildase ringiga kohvikuni, kus ta Harryga tuttavaks oli saanud.

„Astuks õige sisse ja uputaks kõik kõhklused ja muremõtted konjakisse? Ammu pole korralikult võtta saanud...“

Ta sisenes baari ja alles leti taga hakkas kahtlema, kas ühel naisel ikka sobib üksinda konjakit juua. Kui ta silmad hämarusega harjusid, ei osanud ta sellele, mida nägi, seletust anda. Nimelt istus samas lauas, kus nad lahku olid läinud, Harry. Seesama sümpaatne Harry istus nurgalauas ja mekkis jumala üksinda õlut! Nathali lehvitas talle isegi pisut ülearu innukalt – nii tundus talle endale – ja tal hakkas korraks veidi piinlik. Tellinud pitsi konjakit, istus ta kõhklemata Harry lauda.

„Tere siis kah!“ ütles ta rõõmu varjamata. „Kuidas transporttööd edenevad?“

„Ikka ratastel ja raha eest!“ oli ka Harryl ootamatu kohtumise üle siiralt hea meel. Õigem oleks vist öelda „oodatud kohtumise üle“.

„Mina kavatsen ennast täna igatahes täis juua,“

teatas Nathali. „Mul on käsil sihiteadlik pingemaandamise programm.“

„Mina tegin sellega juba algust, nagu näed,“ ütles Harry ja pakkus Nathalile suitsu.

Paari tunni pärast naersid nad juba vahetpidamata ja leidsid, et on sel öhtul teineteisele väga vajalikud.

„Ega sa minuga abielluda ei taha?“ tegi Nathali koleda grimassi ja ajas silmad kõõrdi.

„Olen sellest eluaeg unistanud!“ ajas Harry käed taeva poole ja nad lõkerdasid, nagu oleksid kohutavalt vaimuka naljaga maha saanud.

Nathali ei saanud arugi, kui ta oli juba nii purjus, et kõige suhtes tekkis minnalaskmise tunne.

„Eeh,“ mõtles ta vilksamisi. „Nii lähedaid mehi on maailmas vähe! Miks ma pean nende keeruliste jantima?“

Harry tabas ära kriitilise hetke Nathali jooles ja talutas tuikuvat naise autosse.

„Vau! Kui uhke tõld! Ma olen vist kunagi enne ka uhke autoga sõitnud!“ kommenteeris Nathali ja potsatas esiistmele Harry kõrvale. Tema jutt muutus tänu õhuvahetusele seosetuks ja sellest lipsasid läbi nimed Eric, Ernie, Heinz ja Thor. Korra püüdis ta Harryle otsa vaadata ja pudistas mehele kõrva:

„Sa oled üks kuradi lahe kutt! Ma tahan sinuga üks võimas kepp teha! Just!“

Nathali tõstis näpu püsti ja vaatas pilku fokus-

seerides Harry veidi selgematesse silmadesse. Siis läks tal meelest ära, mida ta lisada tahtis ja ta ajas selle asemel oma keele täispikkuses suust välja.

Kainemaks sai Nathali alles vastu hommikut, kui Harry talle korduvalt kõike head ja paremat pakkunud oli.

„Issver!“ ehmus ta ärkvele luust ja lihast läbi-lõikava telefonihelina peale. Ta tõmbas teki kurgu-ni ja vaatas magavat Harryt nagu ilmutust.

„Nathali Hein kuuleb!“ püüdis ta võimalikult korralikult häälendada ja võpatas, kui Harry rahutult vähkrema hakkas.

„Nathali, ma ei saa ilma sinuta elada! Olen nüüd lõplikult otsustanud! Tule mulle naiseks!“ Thor pidas korraks hinge kinni ja jätkas siis kiirustades:

„Ei-ei, sa ei pea kohe vastama! Ma lihtsalt tahan, et sa teaksid – mitte keegi maailmas ei saa mulle kunagi nii lähedaseks ja vajalikuks kui sina! Ma armastan sind rohkem kui elu, rohkem kui iseen-nast! See on nüüd lõplik äratundmine!“

Nathali oli tumm. Harry oli liikumise peale pooleldi üles ärganud ja sonis selge diktsiooniga valjult:

„Ma lasen need sitapead kõik õhku! Hävitan maamuna pealt ära, raisk!“

Lõpuks ärkas ta iseenda sonimise peale üles ja küsis vaiksel häälel:

„Kas ma elan siin juba ammu?“

Nathali, kes oli ikka veel krambis, hoidis kahe

käega telefonitorust kinni, oskamata seda õigel ajal hargile panna. Ta suu oli kergelt lahti vajunud ja silmad läikisid niiskelt.

Thor, kes oli Harry hääle ära tundnud, oli kõne lõpetanud ja torust kostis sünge tuututamine.

„Issver!“ tõi Nathali uuesti esile, kui Harry ta käest halbakuulutava eseme ära oli võtnud. See libises sõrmede vahelt välja ja kukkus kolinaga põrandale.

„Ma põlen põrgus!“ hakkas Nathali teadvusele tulema.

Harry arvas, et kaotada pole enam midagi. Ta pani käe ümber naise piha ja esimest korda elus koges Nathali selgelt, mis tähendab tunda end ehtsa litsina. Ta tegi südame kõvaks ja nautis seda meest, siin ja praegu. Julmalt.

Rudolf ei saanud kuidagi end vaos hoitud ja oli kogu oma teooria lõpuks üldjoontes paberile pannud. Terved teadlaste grupid analüüsisid tema tööd ja lõpuks leiti riiklikul tasemel, et asi tuleb salastada ja projektijuht ühiskonnast isoleerida. Talle võimaldati vaid piiratud liikumisvabadus ja samas anti lootust vahendite leidmiseks, et ehitada valmis ajalaev.

Rudolf ise oli tegelikult sõiduvees, sest nangunii polnud ta teistmoodi elama harjunud. Labor oli talle koduks olnud juba noorest peast alates, mil ta veel praktikandina töötas. Jalutades mööda instituudi pikki valguseküllaseid koridore, nautis

ta kollegide aupaklikke tervitusi ja teadis täpselt seda kadedust ja imetlust, millega talle järele vaadati. Siin oli ta esimene mees linnas.

Kahekümne üheksas peatükk

Suudle oma rotte!

Eric oli ühel heal päeval juba niivõrd palju raha kokku kühveldanud, et hakkas sihtima „Nissan Maximat“ – autot, millest ta oli eluaeg unistanud ja mille ta oma reaalseatele väljamõeldutele kaela oli määrinud. Ta käis õhinal mööda autokauplusi, silitas kapotte, istmeid, armatuure, nuusutas uue auto lõhna ja küsitles põhjalikult müüjaid.

Ernie ei tundnud taas oma isa ära. Pea laiali otsas, ainult arvuti ja linna vahet pendeldav isa ei olnud enam see tähelepanelik ja osavõtlik paps, kes ta peale ema lahkumist oli olnud. Kodus leidis kõike – olmeelektroonikast kalli alkoholini. Külmkapp oli täis igasugu hõrgutisi ja Ernie taskuraha üle ei peetud enam arvestust. Pojal oli nüüd oma võimas arvuti, aga isa kippus vägisi käest kaduma.

„Ma kuulen!“ kostis torust Rudolphi tuttav hääl.

„Helistan sulle ühe väga delikaatse asja pärast,“ alustas Thor ebalevalt. „Oleks tarvis rääkida.“

„Välja mind siit ei lasta, aga rääkida võid minu kulul lõpmatuseni,“ naeris Rudolf.

„Meid kuulatakse vist pealt?“

„Loomulikult. Aga suuremat saladust, kui ma ise, pole nende jaoks olemas. Nii et lase tulla!“

„Mul oleks sulle katsejänes pakkuda,“ lausus Thor.

„Oot-oot! Mitte nii järsku! Aga olgu peale, ütle välja!“

„Üks naisterahvas,“ jätkas Thor ja tundis, et veel on võimalik see absurdus lõpetada. „Võin ma ikka vabalt rääkida?“

„Mis sa kokutad, lase tulla! Ma olen maailma kõige hoitum inimene. Mulle on lubatud kõik peale kadumise.“

„Ma leidsin viimaks ometi elu mõtte!“ rääkis Thor spontaanselt.

„Ja tahad teda teise aega kupatada? Nüüd sa küll ajad jama!“ arvas Rudolf.

„Täpselt. Seda ma tahan.“

„Mõni inimene otsib eluaeg õnne ja sina tahad selle niimoodi muuseas ära lennutada!“ hurjutas Rudolf.

„Ta võeti mult ära.“

„Kas naisterahvas või elu mõte?“

„Mõlemad ühes tükkis.“

„Nonii. Räägi!“ Rudolfit hakkas see pikaleveninud halamine tüütama.

„Kui sa ei saada teda kuhugi ära, siis lendan ma sinna ise!“ Thori hääles oli tunda tõelist kibestumust ja toru teises otsas jäi Rudolf tõsiseks.

„Me käisime siin omavahel tihedalt läbi. Ma

kavatsesin temaga abielluda. Esimest korda elus armastan tõeliselt,“ seletas Thor katkendlikult.

„Edasi,“ ütles projektijuht vaikselt.

„Helistasin talle eile hommikul ja torusse kostis soniva Harry hääl. Noh, see narkodiiler, mäletad?“

„Jajah, mäletan küll.“ Mõlemas otsas vaikiti pikalt, siis kostis Thori veidi soravam hääl:

„Ma uurisin selle naise tagapõhja.“

„?“

„Tuleb välja, et ta on Ericu endine abikaasa. Peale selle oli tal veel vahepeal mingi mafiooso, kes tegeles vist samuti kas narkotsi või millegi taolisega. Siis tulin mina ja nüüd siis Harry takkaotsa. Keset meie idüllil nii-öelda. Meil oli kõik nii ilus...“ Thori hääl murdus.

Pika vaikimise peale kostis torust tõsiseks jäänud projektijuhi hääl:

„Ma mõtlen pisut asja üle ja helistan sulle tagasi. Oleme rääkinud? Ja püüa ennast mitte enne minu helistamist üles puua. Mul on unustamiseks kindlasti paremaid ideid välja pakkuda. Tšau!“

Thor hoidis veel kaua toru pihus ja ei suutnud otsustada, kas ta oli talitanud õigesti või mitte.

Herberti oli haaranud kolleksionäärile omane kogumispalavik. Ta tuhnis bioloogia-alases kirjanduses, tõlkis siit-sealt katkendeid nahkhiirte kohta kirjutatud artiklitest ja kavatses lõpuks Harrylt suurema summa raha välja pressida.

„Nelikümmend tuhat dollarit!?“ Harry arvas, et oli valesti kuulnud. „Oled sa peast segi läinud või? See on ju terve varandus!“

„Väljasurnud liik, noh! Kõikide bioloogide, muuseumide ja kolleksionäärade unistus! See on mu elu šanss!“

„Idioot!“ ei osanud Harry muud kosta.

„Ainult sinu abiga, mu kallis mafioosokene, on võimalik neid mune saada!“

„Aga kuidas jääb siis sinu juhtlausega, et „mul pole teilt midagi vaja ja teie ei saa...?“ „

„Persse kõik juhtlused!“ vastas Herbert mõtlemata.

„Iga mats on oma joa juht ja minul on praegu lausa kosk kamandada! Kui ma ükskord oma artikliga maha saan, mainin su nime sponsorina ära ja sa oled paugupealt kuulus mees!“ Nüüd taipas Herbert, et viimases avalduses oli mingi ebakõla, aga Harry oli juba jõudnud näpu meeleskohta tõsta:

„Sa ikka oledki peast soe! Tahad mu surma, jah? Muidugi, kui munad käes, siis on kama kõik – elan ma või mitte.“

„Olend mõnus!“ lunis Herbert edasi. „Sa mõtle sellele, et tänu sinu suuremeelsusele sureb vähemalt üks inimene maailmas õnnelikuna. Just, eranditult tänu sulle! Saad ehk mõne patugi lunastatud!“

Harry läks Herberti baarikapi kallale, valas viskit ja istus tugitooli.

„Tütar saab nagunii oma osa... Ega mul peale

sinu kedagi teist olegi,“ arutles ta poolvaljult endamisi. „Kurat, aga peab siis see papp mingi pterotaktülose abordijäänuse munade peale minema? Einoh, ise ajasin su muidugi hulluks...“

„Selle pterotaktülose munade hind kasvab iga aastaga, muide. Ja lõpuks jäävad nad ikkagi ju sulle!“

„Olgu,“ tegi Harry otsuse ja kuulatas selle lühikese sõna kõla Herberti südames. „Investeerime siis pealegi püha üritusse! Munad, siis munad!“

Herbert võttis Harry pea käte vahele ja andis talle otsaette laksuga musi.

„Jäta, lollakas! Suudle oma rotte!“

„Ise oled lollakas! Need ei ole rotid, vaid käsitiivalised!“

Herbert oli õnnelik. Üle pika aja tõeliselt õnnelik.

Kolmekümnes peatükk

**Ma ei tea ju,
miks ma seda
teen!**

„**M**a olen katsejänesse vastuvõtuks valmis,“ alustas Rudolf otse asjast. „Räägi!“ oli Thor suur kõrvise.

„Saadan sulle lennuki. Sina korraldad jänesse toimetamise pardale. Pane ta magama, räägi auk pähe või meelita eksootilise reisiga, ise tead. Operatsiooni teeme ära kolme ja poole kuu pärast. Võib-olla märksa varemgi, sest laeva kallal seab terve armee asjatundjaid. Rääkisin juba kõigile, et mul on enda isiklik vabatahtlik, kes kõigi näitajate poolest sobiks...“

„Oot-oot!“ katkestas teda Thor. „Räägi ikka sellest ka, mis aastasse ta läheb?“

„Hiljem. Ära muretse, sinu elu õnne purustamine saab olema korralikult tasutud.“

„Ainult mitte surma! Ma siiski... Meie ju jäime ellu!“ Thor hakkas nüüd ise ürituse läbiviimise vajalikkuses kahtlema.

„Minu elu oled sa korra juba päästnud. Ma ei hakka sind selle eest ülevoolavalt tänama, aga ilma sinuta oleksin peale eksperimenti õnnestumist ammu hingede dimensioonis,“ rääkis Rudolf. „Nii et, olen sulle teene võlgu.“

„Kuule, mees, ega sa teda nüüd suisa dinosau-
rustele söödaks ei taha saata?“

„Ei, kallis sõber! Rahune maha! Mul on midagi
üsna peent ja stiilset varuks,“ ütles projektijuht
külmalt ja rahulikult. „Pean nüüd lõpetama, aga
sina hoia tal seni silma peal, et ta ära ei kaoks!“

„Me töötame ju ühes firmas,“ pomises Thor.

„Siis on hästi! Tšau!“ Rudolf pani toru ära ja
Thoril jäi süda valutama. Ta ei olnud enne kunagi
eriti kättemaksuhimuline olnud. Ka nüüd. Oli
kõigest tahtmine karistada teist sama valuga,
mida ta ise tundis. Mida enam ta järele mõtles,
seda enam settis talle hinge äratundmine, et tege-
likult ei taha ta lihtsalt Nathalit enam kunagi
näha. Peita ta ära kuhugi aega, kust enam üles ei
leia. Valida kinnisilmi suvaline aastanumber ja...

Harry peatas oma „Maxima“ „E. H. Tõlkebüroo“
ees. Ta astus trepist üles kolm astet korraga ja
nägi läbi klaasukse Nathalit laua taga istumas.
Koputanud kolm korda, astus ta sisse.

„Tere! Sooviksin tõlkida väljendit „Nii hea on
olla, et kuskil pole olla“ kõigisse keeltesse!“

Nathali pani sõrme suule, viitas peaga kõrval-
kabinetti viivale uksele ja sosistas:

„Boss on kohal.“

„Mul oli asja ka,“ tasandas Harry häält.

„Räägi!“

„Tulin sind lõunale kutsuma.“

„Saan poole tunni pärast vabaks. Kas sa ei ootaks mind all?“

„Okei! Arvesta, et ma juba alustasin ootamist!“ Harry tegi maani kummarduse ja tahtis juba minnekule pöörduda, kui avanesid korraga kaks ust – Ericu kabinetite uks ja välisuks. Ühest sisenes Eric, teisest Thor. Tekkis vaikus, mille lõpuks katkestas Thor:

„Ma tõin viimased tõlked ära... Ja mul oleks hiljem üks jutuajamine ka.“

Eric vaatas mõistmatult kahte pinges meest ja pöördus küsiva näoga Harry poole:

„Saan ma aidata?“

„Ei-ei!“ pomises Harry. „Hakkasingi minema juba!“

Kui uks oli sulgunud, istus Thor Nathali laua kõrvale toolile ja lausus omapärasel toonil:

„Ma ei tõlgi enam!“ Ta näperdas lähima paberilehe nurka, nii et see rulli tõmbus ja lisas:

„Kõik toimub ammu teisiti. Sa oled minetanud oma vaba fantaasia juhitavuse. See, mis sa kirjutad, ei toimu ammu enam.“

Eric oli seda oodanud. Ta mõtles, kuidas viisakalt vastata.

„Toimub, kallid Thor! Toimub! Ja kust sina tead, millest ma kirjutan?“

„Sul pole enam endist hirmu, sa oled ennast täis söönud ja kriisist välja tulnud.“

„See, mis minu fantaasiates sinu eluga kattumata jääb, selle täidab ühe kolmanda inimese hirm.“

Selle inimese hirm, kelle fantaasiaga minu elu kattub.“

„Sa tead, kes see on?“ päris Thor.

„Jah, aga materialiseerunud kujul me temaga ei kohtu.“

„Miks siis?“

„Temagi hirmud on tegelikkuseks saanud ja järelikult on tema ise fantaasia.“

„Ei saa aru,“ pomises Thor. „Kas sama reaalne fantaasia, nagu meiegi?“

„Kellegi jaoks ilmselt küll.“

„Tõeline reaalsus oleme meie!“ lausus Eric pikkamööda ja koputas iga sõna ajal näpuga lauale.

„Mina igatahes pole selles kahelnudki!“ kiirustas Thor vastusega.

„Ma mõtlen – järelikult olen,“ ütles kunagi ühes teises maailmas üks filosoof. Mina arvan, et pole vahet, kas sa mõtled või sind mõeldakse mõtlema. Või kardetakse mõtlema. Või kardetakse olema. Seda lauset aluseks võttes oleme nii või teisiti olemas. Mõte on rohkem olemas, kui mõtleja. Mõteted on enne, kui nende peale tullakse. Kuidas muidu seletada kattumist. Varem või hiljem kattuvad ka fantaasiad. Järelikult on fantaasiad reaalsemad kui fantaseerijad. Nad on enne olemas. Nad on igavesti olemas olnud. Fantaasiad ei muutu, ei arene. Üks jäetakse lihtsalt sinnapaika ja leitakse üles teine. Vastavalt sellele, kust elus pigistab. Inimesed teavad seda, aga ei tunnista. Nad

kardavad ettemääratud ja lõplikkust, mida nad saatuseks nimetavad.“

„Ahsoo,“ oli Thor liialt väsinud, et midagi põhjanevat vastu öelda. „Nii et mina, kui ma olen nii-öelda väljamõeldu, ei olegi väljamõtteleja originaallooming, vaid olen igavesti olemas ja rohkem reaalsus, kui minu väljamõtteleja?“

„Just! Meie elame ikka oma kindlat elu, tema aga ei saa meid välja mõtlemata elada. Ilma meie ta teda ei ole. Meie dikteerime tema elukäiku. Viisi, kuidas me seda teeme, nimetavad need ajutised olevused hirmuks. Meie kombineerumise järgi jaotavad nad end inimtüüpideks ja eristavad isegi hirmu põhivorme.“

„Nonii,“ sügas Thor kukalt. „Aga kes, kurat võtaks, mina siis sulle olen?“

„Samasugune salgamise, enesepeetuse, peitpugemise, enesele valetamise, asjaolude pehmen-damise vahend meie väljamõtteleja.“

„Ta püüab siis oma hirmusid sellega leevendada, et paneb meid üksteise suhtes toimuma? Mida rohkem meid üksteise otsas ahelas on, seda nõrgem on lainetus nii-öelda temapoolses otsas?“

„Jah, aga ta eksib,“ ütles Eric.

„Millega see lõppeb?“ küsis Thor ja vaatas lõp-matusse.

„See ei lõppe kunagi,“ vaatas Eric sinnasamma ja nad mõlemad pöörasid lõpuks pilgud Nathali poole, kes läks näost lapiliseks ja kraaksatas:

„Ma ei tea ju, miks ma seda teen!“

Thor tundis, et mida kauem ta Nathalit jälgib,
seda enam muutub too Gertrudiks.

Kolmekümne esimene peatükk

**Kallikesed,
kuku-
nunnukesed!**

„**K**ui sa arvad, et ma sind sellepärast aitasin, et sa mu läbi tõmbaksid ja sealsamas maha kannaksid, siis sa eksid!“ Ethel oli tõeliselt vihane, pinges ja solvunud korraga.

„Mis lahti, kullake?“ püüdis Harry häält mahendada. „Mul on ju muid tegemisi ka. Ega siis maailm ainult sinust ei koosne!“

„Vot just!“ sai Ethel hoogu juurde. „Ma nägin ühel hommikul pealt, kuidas sa oma muid tegemisi käevangus auto juurde eskortisid!“

„Üks tuttav oli, mis siis?“

„Kas sa täna läbi tuled?“ püüdis Ethel sunnitult pehmemat tooni võtta.

„Tead, täna on vist hoopis teised asjad,“ tahtis Harry valutult pääseda. „Mu tütar helistas ja...“

Toru visati hargile.

„Ah, mine ise ka pikalt!“ vastas Harry ütlemata jäänud lausele ja viskas telefoni tagaistmele.

„Neil kõigil on ühtemoodi autod,“ mõtiskles Nathali, kui oli Thori lahkumist kardina vahelt piilunud. Ka see mees istus kirsipunasesse „Maximasse“, mis oli üle tee pargitud ja sealsamas lähedal seisis

Ericu oma. Vaid Heinz oma „Mercedesega“ oli erand...

Nathali hakkas juba maha suruma mõtet, et siin on mängus mingi vandenõu tema vastu.

„See on julm!“ tegi ta otsuse ja lippas trepist alla.

„Lähem lõunale!“ hõikas ta Ericule üle öla ja jättis mehe akna alla muigama.

„Kes naerab hiljem, on vist rumalam!“ tegi naine kokkuvõtte. „Aga kes üldse ei naera?“

„Ma unustasin suitsud autosse,“ vabandas Harry, kui nad olid Nathaliga kohvikulauas istet võtnud ja tõusis, et neid ära tuua.

„Võta minu pakist!“ pakkus Nathali.

„Sul on nii lahjad, et ma jäängi neist nikotiini välja imema,“ arvas Harry ja lisas:

„Ma teen kähku!“

„Oota, mis ma sulle tellin?“

„Makarone,“ ütles Harry miskipärast. Ta ei söönud tegelikult makarone üldse.

Pika ja reipa sammuga läbis ta fuajee, kepsutas trepist alla, tõukas rõhutatud osavusega välisukse lahti ja jõudis võtmekimpu näpuotsas keerutades autoni. Vajutanud puldil kulunud punasele nupule, jõudis ta veel märgata tänavanurgal seisvat Ethelit. Siis kärgatas plahvatus. Viimane tema elus. Ümberkaudsed aknad purunesid, inimesed tardusid õudusest paigale ja õhkupaiskunud „Nissan Maxima“ langes justkui aegluubis tagasi

maapinnale, oodates järele oma laialipaisatud osi, mis ei jõudnudki enam temani.

„Meie siin oleme omadega valmis!“ raporteeris projektijuht. „Kõik sujus palju kiiremini kui arvasime.“

„Millal lennuk jõuab ja kuhu?“

„F linna mahajäetud lennuväljale. Vaata internetist!“

„Hästi,“ lausus Thor. „Küll ma leian!“

„Ole temakesega kell kaheksa hommikul kohal!“

„Ma ei tea ju veel täpselt, kuidas teda lennukisse saada. Ega sa ometi midagi kohutavat ei plaanitse?“

„Ole rahulik,“ vuristas projektijuht. „Kõik me saame täpselt niipalju, kui välja oleme teeninud!“

„Ma olen siis kohal! Kell kaheksa. Tšau!“ Thor tundis end kohtunikuna, kes oli äsja valele inimesele surmaotsuse langetanud.

„Ma pean sind nägema!“ rääkis Nathali kiirelt ja närviliselt. „Palun, tule täna minu juurest läbi! Ma väga palun!“

„No eks ma siis tulen,“ oli Thor rahul, et ei pidanud ise kohtumiseks ettekäännet otsima.

Herbertil hakkasid käed värisema, kui ta oma hinnalist pakki avas.

„Minul on, aga teil ei ole!“ tänitas ta justkui

poisike ja käis keldris, kuhu ta oma kolleksionäärilabori sisustanud oli, edasi-tagasi ringi, et veidike närvi kōditada ja suurt hetke edasi lükata.

„Õelge, poisid, kas mõni naine on seda väärt, et teda nüimoodi ihaldada?“ pöördus ta olematute juuresviibijate poole. „See siin ei olnud lihtsalt tiivariipsutaja! Temal OLI julgust välja surra!“

Lõpuks avas ta pakikese täielikult ja koukis laua kohal pintsettidega välja oma ihaldatud munad. Asetanud need ettevaatlikult mikroskoobi kõrvale, läks ta üles kööki, et valmistada tassike kohvi.

„Ma ei saa ju nii kallist asja ometi ilma vastavate tseremooniateta isegi mitte lihtsalt vaadelda, rääkimata süvauuringutest.“ Ta joristas laulda, tegi isegi paar kükki ja sirutust, võttis siis toru ja helistas.

„Käes! Käes!“ tahtis ta hõisata, kuid torust kostis teade, et telefon on välja lülitatud või ei asu teeninduspiirkonnas.

„Mis kuradi jama see siis on?“ jäi Herbert nõutuks ja kobistas kohvitassiga tagasi keldrisse.

„Mu kullakesed, mu kullakallikesed!“ lalises ta mikroskoobi kohal ja oli maruvihane, kui üks tüütu kärbes julges tema töölaua ümber tiirutama hakata.

Kui kärbes oli teinud umbes kümnenenda katse Herbertile pähe istuda, sai vanamehel mõõt täis. Ta püüdis putukat õhust rabada ja riivas kampsunivarrukaga klaasplaati mikroskoobi all. See lendas kaugele pappkastide vahele keldrinurka ja Herbert

tardus soolasambaks. Liikumisvõime tagasi saanud, tõusis ta tooli kolinal laua tagant, pani põlema kõik tuled ja võttis veel lisaks riiulilt oma kalli välismaise taskulambi.

„Issand jumal, aita palun! Ma palun sind, sitapead, nii harva, et sa võiksid kordki elus mulle vastu tulla!“

Lõpuks oli ta keldrinurga pappkastidest tühjaks teinud, vaadates ka need põhjalikult läbi.

„Kallikesed, kukununnukesed, murumunakesed! Kus kurat te mul olete?“ Ta käperdas põrandal ringi ja heitis vahepeal isegi kõhuli, et tikuga põrandapragude vahelises tolmus ja mullas sorkida.

„Luup! Kus on mu luup?“ pühkis ta otsaeest higi ja leidnud värisevate sõrmedega riiulilt luubi, torkis tikuga pragude vahel edasi.

Munad olid läinud nagu tina tuhka.

Kolmandal päeval, mil Herbert oli asunud juba seinapragude kallale, tõusis tal palavik. Talle ei läinud korda enam keegi ega miski.

„Ma suren, kui ma neid ei leia!“ pomises ta läbimärjana voodis ja juba kolmandat päeva polnud ta ivagi hamba alla võtnud. „Ma suren!“

Kolmekümne teine peatükk

Agoonia

Nathali ronis ajalaeva luugist välja. Pil-
kases pimeduses takerdus ta mingi-
tesse põosastesse ja komistas kordu-
valt.

„Mis veider unenägu!“ imestas ta põlvi ja küünarnukke valusalt ära lüües. Viimati oli ta Thoriga kodus kohvi joonud ja ilmselt magama jäänud. Kuidas? Imelik – nentis ta taas komistades. Ja need lõhnad...

Ta jõudis lõpuks võsastikust välja suure oru servale. Täiskuu oli seniidis ja all orus põlesid tuhanded lõkked. Nende kuma valgustas nõiduslikult taamal laiuvat metsatriipu.

Lähemale jõudnud, hakkas Nathali lõkete ümber eristama inimkujusid. Ta hiilis hiiglasliku laagri serva ja jäi lõkete ümber toimetajaid uurima. Lühikese vaatluse järel selgus, et tulede ümber liikuvad mehed olid pilusilmsed. Seejärel pani ta tähele lühikest kõverat mõõka ühe käes neist.

„Kui ma und ei näeks, arvaksin, et olen sattunud mongoli-tatari vallutusretkede aegadesse,“ arutles ta pominal.

Järsku haarati tal tugevalt käsivarrest ja sadade lõkete kumas vaatas talle otsa kõige nürima pilguga asiaat, keda ta eales näinud oli. Omas

keeles midagi puterdades tõukas mees teda lähima tuleaseme poole.

„Lase mind lahti, mühakas!“ protesteeris Nathali asjatult. „Sa, loll, oled mu unenägu!“ liskas ta üleolevalt, kuid hakkas oma sõnades üha enam kahtlema.

Nüripilguline hõikas midagi lõkke ääres istujaile ja need tõusid püsti. Üks pikem mees astus ligi ja võttis sõnalausumata pihku Nathali parema rinna, mudides seda hindavalt. Siis itsitas ta korra, noogutas, võttis naise särgikaelusest kinni ja tõmbas üheainsa tugeva tõmbega rinnad paljaks.

„Nüüd aitab!“ karjus Nathali ja rebinud end tugevast haardest lahti, pistis metsa poole jooksu. Juba mõnekümne sammu järel saadi ta kätte ja lohistati meeste naeru saatel käsist-jalust tagasi lähima lõkke äärde. Kogunes hulganisti uudistajaid. Nathalit haaras õudus. Uni ei saanud olla nii reaalne!

Toorelt rebiti tal seljast kõik riided ja kui ta meeletultlikku vastupanu püüdis avaldada, seoti põlved kõhu alla kinni. Kaks meest hoidsid teda kätest.

See, mis talle nüüd tagant sisse tungis, ei olnud olnud enam kindlasti unenägu. Nathali karjus kõigest kõrist ja otsustas, et on juba surnud ja põrgus. Kui mees lõpetas, tundis ta kergendusega, et midagi hullemat enam tulla ei saa ja puhkes nutma, anudes end vabaks lasta. Kui ta aga taas kedagi enda sees tundis, haaras teda juba

kabuhirm. Ta karjus ja viskles, püüdes lahti pääseda, kuid asjatult.

Viienda mehe ajal muutus ta juba tuimaks ja laskis end lõdvaks. Kui kümnes mees ennast vallesse kohta sokutas, hakkas ta uuesti ulguma ja tegi viimast korda katset end hoidjate haardest vabastada. Miski ei andnud tulemusi ja neljakümne seitsmenda mehe ajal kaotas ta teadvuse.

Ärgates tundis Nathali kohutavat valu alakehas ja püüdis end liigutada. Taevakaar oli valgeks minemas ja ta avastas, et on nüüd postide külge seotud ja ikka veel alasti. Mööda jalgu immitses verd.

Lökke ääres istus üksik vanamees, kes ei vandanud tema poolegi. Nathali huuled kuivasid ja ta püüdis vett paluda. Vanamees vaatas teda põlastaval pilgul, katsus oma mehetunnust ja kehitas õlgu. Õelnud midagi omas keeles, tuli ta Nathali juurde, vaatas ülevalt alla ja läks siis ringiga tema taha. Õudusega ja valust karjatades tundis Nathali, et taas surutakse talle midagi sisse, justkui lahtisesse haava. Algas agoonia.

Taamal jõudis ta veel märgata lähenevat mees-tesalka, siis vajus naise pea rinnale. Nüüd teadis ta kindlalt, et sureb üsna varsti. Viimane, mida ta veel nägi, oli metsa tagant tõusev päike ja pikk teivas, millega üks tähtsana paistev pilusilm talle selja taha läks.

Nöörid lõigati läbi ja teda hoiti mitmekesi kätel. Natalile meenusid raamatutest loetud teibasseaja-

mise rituaalid, ta mõistus lülitus välja ning saabus täielik ja lõplik pimedus.

Nathali keha visati lihtsalt metsa äärde ja ei maetud isegi maha.

Kolmekümne kolmas peatükk

Tants ümber ajamasina

„**M**inu karjääril on nüüd lõpp peal,“
jäi Eric tõega silmitsi.
Suure portsu otsas istudes
oli ta nii mugavaks muutunud,
et väikest enam ei tahtnud.

Peale Nathali mõistatuslikku kadumist ei leidnud ta enam ühtegi sobivamat raamatupidajat ka. Selles oli naisel õigus olnud.

Ta pani lehte kontorimööbli müügikuulutuse ja lõpetas rendilepingu.

Thor oli jäänud Ameerikasse projektijuhile assistendiks ja Ericu juures teenitud rahadest piisas talle kuhjaga uue elu alustamiseks. Millise, seda ta veel ei teadnud.

Esimest korda üle pika aja jalutas Eric mööda koduõue ringi ja ajas pojaga juttu. Küsis, kuidas koolis läheb, kas tal on juba pruut ja kes on tema inglise keele õpetaja.

Ernie vaatas isa kahtlustavalt ja tuli siis trumbiga välja:

„Mul on selline kihvt mäng, tead, et sina sellega küll hakkama ei saa! Veame kihla?“

Nad mängisid kella neljani hommikul ja Eric

magas lõunani välja. Kui ta arvuti taha istus, vaatas talle vastu täiesti võõras hirm.

Ethel jättis auto keset teed ja põgenes esimesse elumajja. Siit pääses otse hoovi ja hoovist läbi aiaaugu naabertänavale. Hüpanud liinibussi, püüdis ta üle kaasreisijate peade tagaaknast välja piiluda. Nurga tagant kihutas välja must BMW ja kaldus parempöõret tehes vastassuunda. Kaks autot tema taga pörkasid omavahel kokku.

Ethel surus end läbi rahvasumma esiukse juurde ja läks järgmises peatuses maha koos suure hulga inimestega, et kiiresti siseneda kohe peatuse vastas asuvasse kaubamajja. Tagasi vaatamata lipsas ta sisse teenistujatele mõeldud uksest ja jõudis tagaust kasutades välja teisele poole maja, suurde siseõue. Märganud juhita väikebussi, kiikas ta kiiresti sisse – võti oli ees. Väravad olid lahti ja juba vuras buss elava liiklusega tänaval, kaasa ühtse vooluga. Etheli pilk oli ainiti puuritud vasakusse küljepeeglisse.

Alles linna teises otsas parkis ta kaubiku teeserva, jättis masina sinnapaika, astus jala järgmise teeristini ja peatas takso.

„Nüüd olen siis mina patuoinas,“ lausus ta endamisi.

„Kuidas, palun?“ ei saanud taksojuht aru.

„K tänavale. Maja number 26,“ ütles Ethel automaatselt aadressi, mille oli leidnud telefoninumbri järgi kadunud Harry telefonist. Aparaaadi oli ta

üldist segadust kasutades märkamatuks üles korjanud Harry „Maxima“ laialilennanud rusude hulgast. Mees ei olnud õnneks jõudnud mälestust kustutada viimatalituse numbriid.

Ukselell tegi halela kill-kolle, aga avama ei tulnud keegi. Ethel võttis käekotist muukraua ja avas hääletult ukse.

Tuba oli ilmselt olnud ainult naisterahva päralt. Koridoris vedeles vaid üks paar toasusse ja peegililauakesel oli hulgaliselt kosmeetikat.

Ethel istus voodile ja ohkas sügavalt.

„Mida kuradit ma nüüd peale hakkan?“

Ta silitas tahtmatult patja ja tekki. Siin oli maganud Harry. Siis tõusis ta oma heldimushoost häirituna järsult püsti ja läks akna alla.

„Tööd mul enam pole. Ja kuhu põrgusse ma nüüd üldse elama lähen?“ Ta oli ummikus.

Sugulased ja sõbrannad ei tulnud kõne allagi. Mereäärset majakest tal soetatud polnud. Harry oli surnud. Selles riigis siin ei olnud tal enam turvaline. Ja ega mujalgi saanud päris julge olla... Maailm on nii väike. Hirm elu lõpuni?

Trepilt kostis samme. Ethel avas käekoti ja haaras revolvri. Peale lühikest vaikust kostis puidu raginat ja enne, kui ta päästikule jõudis vajutada, oli kõlanud saatuslik lask. Ethel vajus voodile ja heleroosale tekikattele imbus suur punane laik.

„Kui ilus!“ oli ta viimane mõte.

Herbert suri varahommikul, saamatagi teada Harry saatusest. Postiljon leidis ta nädala pärast, kui ajalehtede ja kirjade virn oli liialt suureks kasvanud.

*Esmalt oli ta laskunud garaaži kaudu keldrisse, kus Herbert talle vahel harva kohvi oli pakkunud ja pikalt-laialt nahkhürtest pajatanud. Ta kummar-
dus vanamehe töölaua kohale ja märkas mikroskoobi kõrval klaasplaati, millel lebasid mingisugused ümarad tumedad moodustised.*

Herbert oli maha ajanud vale plaadi – selle, mis oli juba enne mikroskoobi all olnud – ja niivõrd ehmunud, et ei tulnud sellise variandi pealegi. Õige plaat hindamatute munadega lebas ikka veel mikroskoobi kõrval. Hirm teeb inimestega vahel halba nalja. Mõnikord ka saatuslikku.

Laibahaisu peale jõudis postiljon lõpuks magamistuppa ja seal ta lebaski. Käsi rippu üle voodiserva ja silmad pärani lahti. Kärbsed türlesid tema ümber, jalutades vabalt ninast ja lahtivajunud suust sisse-välja. Voodi kohal rippus kuldses raamis Herberti ja tema ammulahkunud abikaasa suurendatud pulmafoto, mis oli ühte külge pidi seinast eemale vajunud, avades vaate sügava seifi sisse-musse. Selle kolm riiulit olid seinast seinani täis rahapakke. Tahtejõudu kokku võttes püüdis postiljon Herberti silmi sulgeda, aga see ei tahtnud kuidagi õnnestuda. Ta tõmbas lõpuks lina üle vanamehe näo, võttis oma suure nahkkoti ja hakkas üleni värisedes rahapakke sinna sisse laduma.

„Sul ei olnud ju kedagi – ise rääkisid,“ püüdis ta vabanduseks pomiseda.

Ajareis oli sedapuhku korralikult õnnestunud. Laev oli ilma katsejäneseta kümne minuti pärast naasnud ja orbiidile tiirutama jäänud. Pardakompuutri andmetega oldi rahul.

Järgmisel hommikul teatati Rudolfile, et projektile on valitsuse poolt valitud uus juht.

Rudolf oli tummaks löödud. Igas ajas sama jama...

Kui uus projektijuht oli tõelist Rudolfit tehtud töö eest külmalt tänanud ja palunud laud vabastada, vahetasid Rudolf ja Thor pika pilgu.

Mõne minuti jooksul oli keskarvutisse söödetud viirus, purustatud mõned mälu kristallid ja tehtud ettevalmistused põgenemiseks.

Kui tupp sisenesid neli meest mustas ja heitsid pilgu jooksvaid numbrijadasid täis monitoridele, lausus Thor rahulikult ja konkreetselt:

„See kõik on veel olemas!“ Ja juskui kokkuräägitult näitasid mõlemad mehed, nii Thor kui Rudolf, üheaegselt nimetissõrmega kumbki oma paremale meelekohale:

„Siin!“

Paari kuu pärast lubati neil lennata kuhu tahes.

Tingimuseks oli olnud täielik info tagastamine. Taastatud programmide ja iga pisimagi faili töötamist kontrolliti päevi.

Ja siis nad lendasid. Tagasi tulevikku.

Kui nende mahajäetud ajas oli möödunud veel paar kuud, hakkasid ajareiside projekti failid arvutitest ükshaaval kustuma, justkui oleksid nad sulanud. Veel kuu möödudes oli kõik, mis neist maha jäi, teadusele täiesti tarbetu materjal. Plaadid, kuhu olid kindluse mõttes salvestatud koopiad, ei suhelnud enam arvutitega ja inimkonna ajaarvamine ei alanudki uuesti ega lõppenud ka otsa mitte.

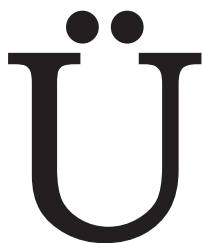
„Iga roju oma koju!“ naljatas Rudolf enne süldi sisse ronimist.

Laiem avalikkus ei saanudki mitte kunagi teada ajareiside võimalikkusest. Kõik, kes asjaga seotud olid olnud, kadusid vaikselt ära. Olid küll ka üksikud käratsejad, aga nendega juhtus igasugu õnnetusi. Nende lapsed jäid orbudeks ja naised leseks. Paljud neist arvati teadmata kadunuks.

Tants ümber ajamasina lõppes tervelt kolmeks sajandiks, kuni osati leida rakendus peotäiele mälukristallidele, mille Thor oli jätnud ühele töökaaslasele ja mida põlvest põlve grupi teadlaste poolt säilitati ja valitsuse eest varjati.

Kolmekümne neljas peatükk

Hirm



hel hommikul oli kõik teisiti. Eric ärkas Nathali puudutuse peale ja hakkas kätega vehkima.

„Haihtu, deemon!“ karjus ta unesegasena naisest eemale tõmbudes.

„Eric!“ ehmus Nathali mehe raskest ärkamisest.

„Eric, kallid, see olen ju mina!“

Midagi uskumata, tormas Eric alakorrusele ja sealt õue. Pika kuusepuust varda otsas lehvits UFO-lipp ja Johnny ütles peremehele haigutades „Tšau!“ Tema kuudi külge oli naelutatud silt „RICHARD“ ja vanast saunast kostus muusikat.

Eric tormas aluspükste väel, nagu ta oli, sauna ja tardus uksele soolasambaks.

Ühes nurgas oli väike lava, millel mängis ansambel. Suure trummi nahale oli kirjutatud „KUURATSANIKUD PILVE TAGA“ ja solistik oli Ethel. Nurgalaua taga popsis piipu ja ajas postiljoniga juttu Herbert. Teises lauas naersid pea kuklas Thor ja Harry. Peldikuuksest väljus purupurjus projektijuht Rudolf, kes oli unustanud püksiluku kinni tõmmata ja oli ilmselt oksendanud. Kamina ees tantsis kass Miisu rätikut pea kohal

lehvitades ning keegi ei teinud Ericust välja. Justnagu polekski teda olemas.

Ukseavasse ilmus öösargi vael Nathali. Bänd vakatas ja kõikide pilgud pöördusid sisenenud naise poole. Herbert, kes oli äsja visanud kaminasse valge paberiga ümbritsetud tikutoosi, hakkas piipu popsutades itsitama. Tema eeskujule järgnesid Thor ja Harry ning seejärel kogu seltskond. Varsti naerdi juba valjult. Isegi kass Miisu ei jäänud oma peenikese kräunuva häälega teistest maha.

Eric oli segaduses. Ta vaatas üle Nathali õla uksest välja ja nägi, et terve õu on täis mongoleid, kes olid püksid rebadele lasknud ja vingerdasid naeru kätte surses. Eriti kõöksus pisarateni heldinud idioodi näoga väikene kili, kellel oli ülearausese erutusest tekkinud iseeneslik seemnepurse.

Eric ei mõistnud enam midagi ja teadmata, millest see tuleb, puhkes samuti naerma. Alul turtsatades, siis järjest hoogu juurde saades ja lõpuks laginal. Nathali näis tast innustust saavat ja nakatus samuti üleüldisest lustist.

Eric võttis naisel kätest kinni ja nad ei saanud enam pidama. Herbert valas postiljonile õlut pähe ja see peeretas valjult. Kass lõi käpaga tagumikule laksu ja Johnny loopis idamaiseid vaimukusi, mida keegi ei kuulanud.

Korruga naer vakatas. Idioodi näoga kili kakerdas Nathali juurde ja rebis tal rinnad paljaks. Üle kogu baari ja õue levis kurjakuulutav vaikus. Eric

võttis mongolil peast kinni ja vajutas talle pöidlad sügavale silmakoobastesse.

„Ma ei tea miks, aga ma tahan seda!“ ütles Nathali valju ja selge häälega, püüdmata oma rindasid varjata. „Rebige mind alasti!“ karjus ta kellegi poole konkreetselt pöördumata. „Võtke mind metsikult! Ma tahan seda ja ma ei saa selle vastu kunagi! Ma ei suuda enam endale valetada! Võtke mind vägisi ja palju!“

Kaks tugevat sõdalast jooksid Ericu juurde ja sidusid ta lipuvarda külge kinni. Nathali kisti kõigi silmade all alasti ja ta rahuldus kolme meest korraga. Tema loomalik ja ühtaegu pilkav ilme oli just see, mida Eric eluaeg kartnud oli. „Nüüd siis näen seda pealt,“ mõtles ta silmi toimuvalt pööramata.

„Ärka nüüd ometi!“ oli ka Ernie emale appi tulnud. Lõpuks sai Eric selge pildi ette. Voodiserval istusid Nathali ja Ernie, ehmunud näod peas.

„Me oleme sind juba veerand tundi äratanud!“ ütles Nathali murelikul toonil ja silistas Ericu külma higiga kaetud nägu.

„Issi, tahad ma toon sulle sinu suure kruusiga vett?“ pakkus Ernie.

„Oodake, oodake!“ lõi Eric käega. Ta jõllitas jupp aega Nathalile otsa, katsus teda siis näpuga ja võttis lõpuks kõvasti kaissu.

„Noo-noh, mis nüüd?“ Nathali püüdis end mehe tugevast haardest õrnalt vabastada. „Kõik on ju

korras! Ma lähen teen süüa, aja sa niikaua end püsti!“

Kui Ernie ja Nathali olid lahkunud, helises telefon.

„Tere hommikust! Kas Nathali on juba tööle läinud?“

See oli ilmeksimatult Heinzi hääl.

„Mees, kui sa veel korra kasvõi vaatad tema poole, siis ma luban, et su sitane „Mercedes“ lendab samal päeval koos sinu suguelundite ja narkotsiga vastu taevast! Ja see on praegu ainuke kord elus, kus ma räägin täiesti tõsiselt!“

„Mul on muidugi väga kahju, kui teil on põhjust mind kellegagi segi ajada, aga mina olen selle firma juhataja, kus Nathali Hein töötab ja oleksin palunud teda täna pisut varem kohale tulla, sest meile tulevad maksuametist revidendid.“

Eric ei osanud isegi vabandada ja teadis vaid, et nüüd on ta tööpoolest ärkvel. Ta oli ärkvel, sest tema oli reaalsus. Mees, kelle kujutelmaga tema elu peaaegu kattus, elas edasi oma fantaasiates ja enesepettuses. Ilmselt oli ta kellegi väljamõeldis, kellegi tahtmist järgi vormitud, mõjutatud, suunatud, mõtlema pandud. Kindlasti oli kusagil keegi, kelle fantaasiaga ka tema elu kattus. Kindlasti oli tema elu samuti kellegi jaoks kõige kardetum ja ometi kõige möödapääsmatum, edasiviivam ja kaitsvam, päästvam ja hukutavam nähtus inimese alateadvuses – hirm.

Eric jättis kaks tühja rida vahele ja trükkis suurte tähtedega:

LÕPP

Äratuskell plärises luust ja lihast läbilõikavalt ning Harry vajutas tüütu lärmaja tagantkäät kinni. Ta viskas teki pealt ja pistis jalad tuttidega tuhvli-
se.

„Ethel!“ karjus ta igahommikuse kombe koha-
selt. Ta teadis, et köögis oldi meelega vait.

„Kurat, kas siin majas kohvi ka saab?“ jätkas
ta tseremooniat.

Täna oli tal soolas kauaoodatud töökoht ja sel
puhul tõusis ta veidi varem.

Kass matsutas kööginurgas süüa ja Ethel tegi
võileibu.

„Mis lollusi sa öösel sinna arvutisse kirjutanud
oled?“ küsis naine nagu möödaminnes.

„Misasja?“ ei saanud ikka veel unesegane Har-
ry aru.

„Eks sa mine vaata ise!“

Harry ronis neljakäpukil tagasi ülakorrusele,
liigutas arvutihiiert ja kui *screensaver* kadus, luges
ekraanilt ainukese lause, mis oli paari kirjaveaga
ja suurte tähtedega hooletult keset lehte tipitud:

*„Vaatamata kõigile vastuargumentidele pidi ta
tunnistama, et surra on täpselt samapalju mõtet kui
eladagi.“*

Harry muigas ja tippis veidi allapoole:

„Ühel hommikul oli kõik teisiti...“

Thor nõjatas selja vastu seljatuge ja tippis käsi ette sirutades arvutisse:

„Ja kui ta veel surnud ei ole, siis ei ela ta ka mitte.“

Järelsõna

Ärkamisuni

Põhiliselt lastekirjanikuna tuntud Heiki Vilep suudab üllatada. Lastelegi kirjutades ei ole ta mitte niivõrd lastekirjanik, kuivõrd iseendast ja oma elust kirjutav kirjanik. Tegelikult on Vilep vägaagi autobiograafiline. Mida edasi, seda enam. Tema elus on olnud küllaltki palju kurve, kurbi, ent ka rõõmsaid ärkamisi. Ta on oma elu nii mõnigi kord pea peale pööranud. Ma ei räägi mitte ainult abi-eludest ja nende lahutamistest, ma räägin ka ametitest, mida ta on pidanud, kohtadest, kus ta on elanud, saastast, millest ta on kogenenumalt välja tulnud, muusikast ja kirjutamisest, mis teda on muutnud. Eelkõige aga mõtlemisest, mis sunnib teda pidevalt uuesti alustama. Tõsi, Vilep on ennegi kirjutanud „päris kirjandust“. Lastekirjandust, ulmet ja krimikirjandust meil ju tõsiseltvõetavaks ei peeta. Selle romaaniga püüab kirjanik tabada seitset või enamatki kärbest ühe hoobiga. Seda küllaltki lihtsustatud kirjaviisi keerulises konstruktsioonis. Filosoofilisest alatoonist ma siinjuures ei räägi, see jääb lugeja enda avastada.

Vilep on võtnud endale kaelamurdva ülesande.

Ühendada kirjanikuksolemise hirmud ja pained eri žanride kokku kägardamiseks ja seejärel sulatustiiglis sulatamiseks, säilitades sealjuures raamjutustuse ahistava avatuse. Eesti kirjanduses senini olematus katsetuses, kus selitub seletamatus, ehkki hägusus säilib. Olmeproosat, žanriulmet ja krimkat ühendada iroonilislihtsustatud tervikuks pole sugugi lihtne. Eriti, kui eesmärgiks on ka loetavus. Kirjutada filosoofilise alatooniga romaani, kasutades alaväärtustatud žanride atribuutikat, pole kerge ülesanne. Selleks peab olema taju ja küllaltki täpset žanripiiride tundmist, kust saab edasi minna üldistavale hägustamisele, millest võib kooruda kujutluspilte, mis võivad võtta reaalsusestki õõvasemaid kontuure. Tegelikult kirjutab kirjanikust Vilep iseendast, kui inimesest, kelles mäslevad üheksa või enamgi „mina“ olnust, olevast ja tulevast. Osad nendest „minadest“ on tuvastatavad.

Järelsõna kirjutajal pole mingit tahtmist ega kohustust seda romaani dekonstrueerida. Lugeja lugegu nii, nagu tema sellest aru saab. Võib lugeda ju kolme või nelja erineva sūžeeliinina, võib lugeda eluna, mis igal inimesel, nagu kirjanikulgi on ja jääb arusaamatuks, lahendamatuks mõistatuseks. Selleks mõistatuseks, mis sunnib igat inimest tegema seda, mida ta parajasti teeb, kirjanikku kirjutama sellaselt, nagu ta parajasti kirjutab. Ometi peab ka lugeja mõistma - nagu temalegi, on kirjanikule elu fantaasia ning fantaasia elu.

Väljamõeldise ja elu vahel laiub reaalsusena uni ja igale lugejale annab kirjaniku kirjutatud raamat võimaluse unest ärkamiseks või vastupidi - väljamõeldisse, kui unne suikumiseks. Kellele surma-, kellele ärkamisunne.

Hannes Varblane, kirjanik ja luuletaja

Sisukord

Sissejuhatuseks.	
See varitseb meid kõiki.	5
1. Kummaline raamat.	9
2. Pimedus on teadmatus.	15
3. Rentslis.	21
4. Vanamees rabeleb.	29
5. Hirm teadmatus ees.	37
6. Tahad elada, oska vingerdada!	45
7. Ülepingutus.	53
8. Aju nagu arvuti kõvaketas.	63
9. Minu ametlik abikaasa.	71
10. Kahekümne neljas sajand ikkagi!	77
11. Rõõm.	85
12. Hunnik laipu, kohvritäis narkotsi.	93
13. Krabajas hulgub.	99
14. Vaimude meri.	107
15. Aga ma elan ju ainult üks kord!	115
16. Me ise ju ka nagu tulnukad!	123
17. Marslased tulevad nagunii.	129
18. Vaba inimese vaba valik.	135
19. Rääkiva koera motell.	143
20. Sa pead mõne vanamuti võtma!	151
21. Hirm on mõttetuse mõttetuse generaator.	157
22. Kõige vaesemana tunnevad end kõige rikkamad.	163
23. Ma leidsin rahapaja!	171

24. Planeet „Eric“.....	177
25. Eile, 300 aastat tagasi.	183
26. Müstilised loomad.....	191
27. Tuhat päevas on hea küll.....	199
28. Ma põlen põrgus!	205
29. Suudle oma rotte!	215
30. Ma ei tea ju, miks ma seda teen!.....	221
31. Kallikesed, kukununnukesed!	229
32. Agoonia.	235
33. Tants ümber ajamasina.	241
34. Hirm.	249
Järelsõna Hannes Varblaselt.	257
Sisukord.	626
Avaldatud raamatud.	264

Heiki Vilepi raamatud

Täiskasvanutele

2001 – Luulekogu „Alateadvuse alla“

2006 – Luulekogu „Mind oli kaks“

2010 – Romaan „Hirm“

Lastele

2002 – Lasteluulekogu „Tere“

2003 – Jutustus „Kapiukse kollid“

2003 – Lasteluulekogu „Minu laul“

2003 – Jutukogu „Lendav õunapuu“

2004 – Jutustus „Vaikuse hääled“

2004 – Jutustus „Jani seiklused Varjudemaal“

2005 – Lasteluulekogu „Tahaksin olla“

2005 – Jutukogu „Liisu“

2006 – Jutustus „Kapiukse kollid jälle platsis“

2006 – Jutukogu „Liisu liivaaugus“

2006 – Muinasjutt „Roosa printsess“

2007 – Jutukogu „Liisu leiutab küünlapuhuja“

2007 – Lasteluulekogu „Katus sõidab“

2007 – Lasteluulekogu „Padjasõda“

2008 – Jutukogu „Kurjajuurikas, Kitupunn ja Pu-
geja“

2008 – Ulmeromaan lastele „Horlok ja Ürgvärava
võti“

2008 – Lasteluulekogu „Kellakägu“

2008 – Jutukogu „Une-Mati udujutud“

- 2009 – Jutukogu „Liisu“ vene keeles (tõlkinud
B. Baljasnõi)
- 2009 – Lasteluulekogu “Habemega nali”
- 2009 – Muinasjutukogu “Nõiutud linn”
- 2009 – Jutustus “Kapiukse kollid planeedil X”

